

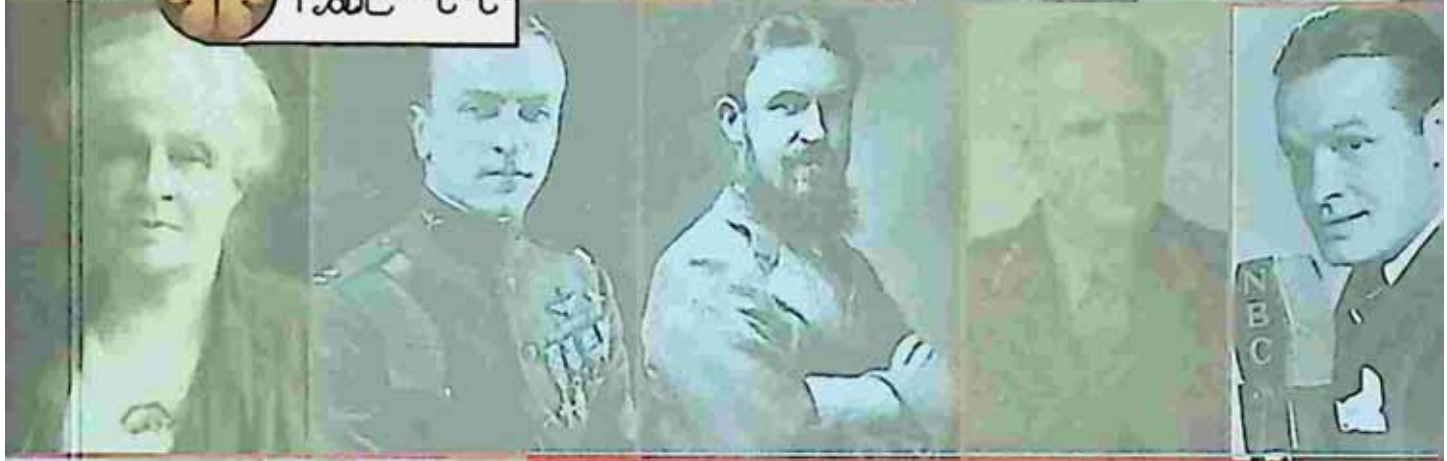


Bing Crosby

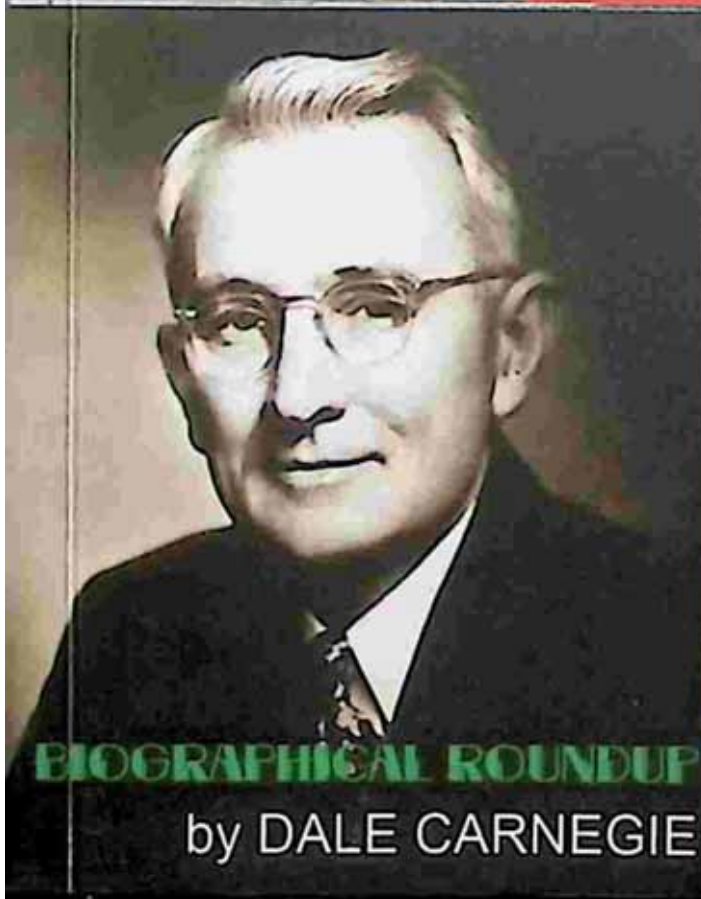
SAMPLE BOOK



ယိုးဒယားပြည်စာအုပ်တိုက်

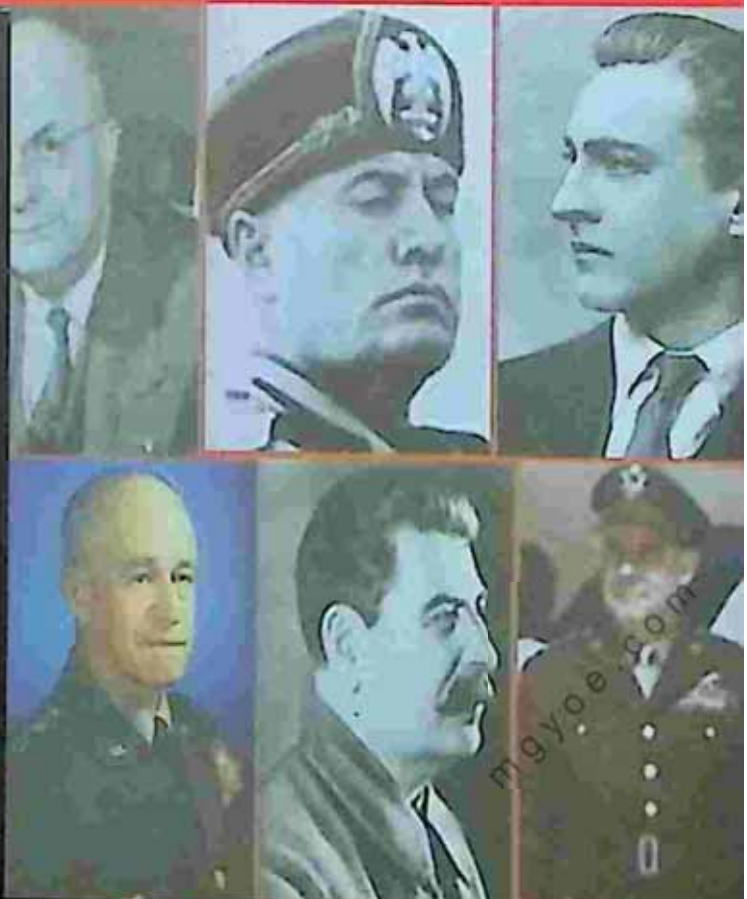


ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသီသော  
**လူကျော်လူတော်များ**  
ညီညီနိုင်



**BIOGRAPHICAL ROUNDUP**

by DALE CARNEGIE





ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ နိုင်ငံသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြင်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်တတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်ပြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင့်မားရေး။

ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသိသော  
လူကျော်လူတော်များ

ညီညီနိုင်

ပြန်လည်  
အောင်မြင်

DALE CARNEGIE'S  
BIOGRAPHY  
ROUND UP

၁၉၅၅

၄၀

(c)

တန်ဖိုး	၂၅၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	'၅၀၀ အုပ်စု
ပထမအကြိမ်	၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
မျက်နှာဖုံး	ရဲရဲ
ထုတ်ဝေသူ	ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
	ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
	၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
	တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်စုစုလှိုင်
	စုပုံနှိပ်လုပ်ငန်း
	အမှတ် ၂၈၊ တာဝတိံသာလမ်း၊
	ပုစွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စာမူခွင့်ပြုအမှတ်	၄၀၀၅၅၈၀၅၁၀
အဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်	၄၀၀၆၆၁၀၇၁၀

၉၂၀

ညီညီနိုင်

ဒေးလ်နက်ဂျီသိသော လူကျော်လူတော်များ/ညီညီနိုင်၊----ရန်ကုန်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

၃၈၄-စာ၊ ၁၂.၅x၁၆ စင်တီ။

(၁) ဒေးလ်နက်ဂျီသိသော လူကျော်လူတော်များ

### ပါဝင်သူများ

၁။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျိမ်းစ် ဒိုးလ်တီးလ်	၇
၂။	ဂျော့ ဘားနတ် ရှော့	၁၈
၃။	မဒမ်ကျူရီ	၂၆
၄။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့ချ် စီဇာရှယ်	၃၅
၅။	မတ်ခ်တို့န်း	၄၄
၆။	ဂျင်နရယ် ချားလ်စ် ဝင်းဂိတ်	၅၆
၇။	ဂျက် ကေ ဒမ်ပဆေး	၆၆
၈။	ဝင်စတန် ချာချိုလ်	၇၇
၉။	အယ်လီ ကူဘတ်ဆန်	၈၆
၁၀။	ကလပ်ဂေဘယ်လ်	၉၇
၁၁။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလိုင်ယာ ရှန်းနော့	၁၀၈
၁၂။	ဂလင်း အယ်လ် မာတင်	၁၁၇
၁၃။	လော့ဒ် လူးဝစ္စ ဓောင့်ဘက်တန်	၁၂၇
၁၄။	ဘော့ပ်ဟုပ်	၁၃၇
၁၅။	ကပ္ပတိန် ဒက်ဒီ ရစ်ကင်ဘတ်ကာ	၁၄၅
၁၆။	ရွန် ဘယ်ရီမိုး	၁၅၄
၁၇။	အော်လီဗာ ဝင်ဒယ်လ် ဟုမ်းစ်	၁၆၅

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၈။	ဂျင် ဓရစ်ယုန် စမတ်စ်	၁၇၇
၁၉။	ဘားနိဒ် ဘရုချ်	၁၈၇
၂၀။	ဂျင်နရယ် အိုမာ ဘရက်ဒ်လေ	၁၉၇
၂၁။	ဂျိုးဇက် စတာလင်	၂၀၇
၂၂။	ချက်စတာ ဒဗလျူ နိုမစ်စ်	၂၁၇
၂၃။	မဒမ် ချန်ကေရှိုတ်	၂၂၇
၂၄။	ဂျင်နရယ် မတ်ခ် ဝိန်း ကလပ်စ်	၂၃၆
၂၅။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ	၂၄၆
၂၆။	အာဗင် ဘာလင်	၂၅၇
၂၇။	ကပ္ပတိန် အက်ဒဝပ် အဲလ်စ်ဘာဂ်	၂၆၆
၂၈။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်ကလပ် မက်အာသာ	၂၇၅
၂၉။	ဒေါ်ရသီ ဒစ္စ	၂၈၅
၃၀။	မူဆိုလိန်	၂၉၅
၃၁။	ဘင်း ခရော့စ်ဘီ	၃၀၃
၃၂။	ဖီးလ်မာရှယ် ဘားနိဒ် မောင်ဂိုမာရီ	၃၁၀
၃၃။	အဲလ်ဖရက် အီး စမစ်	၃၂၀
၃၄။	လော့ဒ် ဘီဗာဘရစ်	၃၃၁
၃၅။	ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချားလ်စ် ဒီ ဂေါလ်	၃၃၇
၃၆။	ကော်ဒယ်လ် ဟူးလ်	၃၄၆
၃၇။	ဟင်နရီ ဂျေ-ကိုင်စာ	၃၅၆
၃၈။	ရိုက်ညီနောင်	၃၆၆



# ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျိမ်းစ် ဒိုးလစ်တီးလ် General James Dolittle

ကမ္ဘာ အတော်ဆုံး  
အစွန့်စားဆုံး လေယာဉ်သူရဲကောင်း

□ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်များ ဗုံးကြဲသောနေ့တွင် ဂျိမ်းစ်ဒိုးလစ်တီးလ်မှာ လေတပ်မတော် အရံတပ်ရင်းတစ်ရင်း၌ ဗိုလ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိခဲ့ပါ။ သူက မိတ်ဆွေများကို ဤသို့ ပြော၏။

“ငါကွာ ဒီစစ်ပွဲထဲကို တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဝင်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။ ဗုံးတွေ တစ်သိကြီးနှင့် တိုကျိုကို သွားကြပစ်လိုက်မယ်”

အတိအကျဆိုလျှင်၊ ထိုသို့ပြောပြီး ၄ လ ၁၁ ရက်အကြာမှာပင် တိုကျိုသို့ ဗုံးတွေ လေယာဉ်အပြည့်ချိတ်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံအပေါ် ပထမဆုံး ဗုံးကြဲချခဲ့လေတော့ သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ကြာရှည်ခဲ့သောသမိုင်းတွင် ပထမဆုံး ဗုံးတွေ ကြဲချလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် တိုကျိုတစ်မြို့လုံး ငရဲ ကျသွားရသည်။

ဦးစိုးမိုးလှိုင်ပြုစု

မိုးတွေက စစ်သင်္ဘောကြီးတွေကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေခဲ့သည်။  
လေယာဉ်စက်ရုံကြီးတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ လောင်စာဆီတိုင်ကီများမှ  
မိခိုးတွေက ကောင်းကင်ယံသို့ ပေပေါင်း သောင်းချီ၍ လွင့်ပျံခဲ့ရသည်။  
လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုက အပျက်အစီးများပြားလွန်းသဖြင့် ဂျပန် လေကြောင်း  
ကာကွယ်ရေး တာဝန်ခံအရာရှိများ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေသွားကြသည်။

ဒိုးလစ်တီးလ်လည်း တောင်အာဖရိကရှိ အမေရိကန်လေတပ် စစ်မဟာဗျူဟာ  
ဌာနတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် ဗျူဟာမှူးရာထူးကို ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရတော့သည်။ သူ့မိုးကြဲ  
လေယာဉ်ကြီးများက စစ္စလီကျွန်းကို တက်သိမ်းသော ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို  
အကာအကွယ်ပေးရသလို၊ သူတို့ကလေယာဉ်များကလည်း အီတလီများ  
လက်နက်ချအညံ့ခံသည်အထိ ဝိုင်းတိုက်ပေးနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က ဂျင်မီ ဒိုးလစ်တီးလ်နှင့်  
တွေ့ဆုံရန် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရခဲ့သည်။

သူကား ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှလူတွေထဲတွင် အံ့မခန်းလူသားတစ်ယောက်  
ဖြစ်ပါ၏။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ တောင်အမေရိကတိုက် ချီလီနိုင်ငံ၌ နှစ်ပေါင်းများ  
စွာအကြာက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

မြောက်အမေရိက၊ တောင်အမေရိကနှင့် ဥရောပနိုင်ငံများမှ လေသူရဲတွေ  
ဟိုတယ်တစ်ခုကပါတီပွဲတွင် ဆုံဆည်းမိကြသည်။

အသီးသီးအစွမ်းပြကြရာမှ ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်အလှည့်တွင် ကျွမ်းဘားသမား  
ဖြစ်ခဲ့သော သူက ၂ ထပ်တိုက် ပြတင်းပေါင်ပေါ်တွင် ကင်းမြီးကောက် ထောင်ပြ  
လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ ပြတင်းဘေးပေါင် ၂ ဘက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ  
တစ်ကိုယ်လုံးကို အပြင်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆန့်ထုတ်၍ မြေပြင်နှင့် တစ်တန်း  
တည်းမျဉ်းပြိုင်ကျအောင် ဖြောင့်ပြခဲ့ပြန်သည်။

ထိုအချိန်က နွေရာသီဖြစ်၍ ဟိုတယ်အိုကြီး၏ သစ်သားပြတင်းပေါင်  
တွေမှာလည်း ဆွေးပြီးကျွတ်ဆတ်နေသဖြင့် ဖြုန်းခနဲ ကျိုးကျသွား၏။ ဂျင်မီက  
ပြတင်းပေါက်အောက်ပေါင်ကို ဖမ်းခိုထားလိုက်ရာမှ ပေ ၂၀ မြင့်သော ကွန်ကရစ်



ပလက်ဖောင်းအထက် လေထဲတွင် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ နောက် တအောင့် အကြာမှာပင် လက်လွတ်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲပစ်ကျသွားရတော့ သည်။ သူ့ခြေချင်းဝတ် ၂ ဖက်စလုံး ကျိုးသွား၏။

သူ့ကျခဲပုံကို ဂျင်မိက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြန်ပြောပြခဲ့ရာ၌ “ကျွန်တော် ပလက်ဖောင်း ပေါ်ကျလိုက်တာနှင့် အရိုးတွေကျိုးထွက်လာတာ အတိုင်းသား မြင်လိုက်ရတယ်ဗျ” ဟူ၏။

စာရေးသူကိုယ်တိုင်သာ ပေ ၂၀ မြင့်သောလေထဲမှာ တိုးလိုးတန်းလန်း ကြီးဖြစ်နေလျှင် ကယ်ပါယူပါတစာစာဖြင့် ငယ်သံပါအောင်အော်မိမှာ ကျိန်း သေပါပဲ။

စာရေးသူက ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ်၏ဇနီးကို “သူ ပြုတ်ကျတော့မယ့်အချိန် မှာ ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီ အော်မတောင်းတာလဲ” ဟု မေးမိသည်။ သူမက “အဲသလို ကြောက်အားလန့်အားအော်မယ့်အစား သေလိုက်တာကောင်းမယ် ဆိုပြီး အသေခံလိုက်မယ့်လူရှင့်” တဲ့။

ထိုမတော်တဆမှုက ဟိုယခင် အနှစ် ၂၀လောက်ကဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် ပလက် ဖောင်းမာမာပေါ်တွင် လျှောက်သောအခါတိုင်း နာနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သူ့ဇနီးက ပြောပြခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ချီလီနိုင်ငံကို ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ် ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်ခဲ့ရတာလဲ။ သူ့ကို ချီလီ လွတ်လိုက်သည်က ဥရောပ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် ပြိုင်၍ အမေရိကန်လေယာဉ်တွေကို ရောင်းချဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်မှ မိုက်ရူးရဲရာတွင်စံတင်လောက်သည့် လေသူရဲတွေက ချီလီသမ္မတကြီး ရှေ့၌ ‘သူတို့လေယာဉ်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း’ အစွမ်းကုန်သရုပ်ပြ ဖို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ လေယာဉ်ပြပွဲကျင်းပမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ပြပွဲသို့ ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ် ရောက်လာမယ်လို့ ဘယ်သူမျှ မတွေးမိကြ။ သူ ဘယ်လို ရောက်လာနိုင်ပါတော့မလဲ။ ခြေ ၂ ဖက်စလုံးသွင်သွင်ကျိုးလို့ ဆေးရုံတက်နေ ရသည် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဂျင်မီက သူတို့ကို အရူး လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ ခြေချင်းဝတ် ၂ ဖက်မှာ ဗလာစတာကိုင်ထားတာကို လွှငယ်တစ်စင်းနှင့်ဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်း သို့ရောက်အောင်လာကာ သူ့လေယာဉ်ဦးပိုင်းစက်ခန်းထဲ တိုးဝင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူ့ခြေချင်းဝတ်တွေကို လေယာဉ်ပဲ့ထိန်းသံချောင်းတွင် သားရေပတ်နှင့်ပူးချည်ပြီး တောင်အမေရိကသားတွေ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သော လေယာဉ်ကျွမ်းအမျိုးမျိုး၊ စတန့်ထွင်ပုံစံအသွယ်သွယ်ကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဟယ်ခနဲ၊ ဟာခနဲဖြစ်အောင် ပျံသန်းပြလိုက်သည်။

သူ အော်ဒါတွေ တန်းရခဲ့ရာက လေယာဉ်အများအပြား ရောင်းချခဲ့ရတော့ သည်ပေါ့။ သို့သော် မြေပေါ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည့်အခါမူ သူ့ခြေချင်းဝတ် ၂ ဖက်စလုံး ပြန်ကျိုးကုန်လေပြီ။ ဆေးရုံပေါ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည့် ဂျင်မီက ပလာစတာအသစ် ကိုင်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ၃ တွေ လက်လန်သွားရသည်။

ဂျင်မီက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုလွှတ်ပြီး အမျိုးသမီးအတွင်းခံအင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်ကာ၊ ထိုအထဲမှ သံမဏိချောင်းကလေးတွေကိုထုတ် ၍ ကျိုးနေသောသူ့ခြေချင်းဝတ်တွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်တုပ်နှောင် ထားလိုက် ၏။ ပြီးတော့ သူ့လေယာဉ်ရှိရာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်တက်ခဲ့ပြီး၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ၊ အင်းဒီးစ်ကို ဖြတ်သန်းကာ မိုင်ပေါင်း ၁၅၀၀ ကျော်ဝေးသော ဘိုလီဗီးယားသို့ ပျံသန်း၍၊ ဘိုလီဗီးယားအစိုးရထံ လေယာဉ်တွေ သွားရောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။

သူသည် ဘိုလီဗီးယားသို့ပျံခဲ့ရာ၌ ဘိုလီဗီးယားအစိုးရက ‘သူလျှို’ ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ပစ်ချဖို့ကြံခဲ့သည့်အတွက် ပြန်လှည့်ပြီး ချီလီသို့ မောင်းပြေးခဲ့ရပြန်၏။ ထိုအခါမှာလည်း ကျိုးနေသောခြေချင်းဝတ်တွေနှင့် လေယာဉ်တက်မကို သံညှပ် တွေဖြင့်တွယ်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးဂ်သည် အလာစကာပြည်နယ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့၏။ သူ့ခမျာ အလာစကာပြည်နယ်၌ ၈ နှစ်လောက်ပဲ နေလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ဖခင်ကြီးက ရွှေတူးဖော်ရန် စကက်ဝေးသို့ ဒရောသောပါး ပြိုဆင်းသွားသော လူတွေနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ်၊ သို့မဟုတ် တိုကျိုမြို့ပေါ်သို့ ဗုံးကြဲဖို့နှင့် လူကြမ်း လူရမ်းကလေးဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သော ချာတိတ်ကလေးသည် ဟိုး မြောက်ဘက်အစွန်အဖျားဒေသမှ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်လှသော ရွှေတွင်းတူး စခန်းများ၏ ရင်တုန်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့၏။

သူက သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ဝါသနာပါခဲ့သလို၊ ‘နွမ်း’ တွင် ကျောင်းနေစဉ် ချာတိတ်ကလေးဘဝမှာပင် တခြားချာတိတ်တွေနှင့် မကြာမကြာ နောင်ဂျိန်ပလေးခြင်းဖြင့် သူ့အစွမ်း၊ သူ့ဗီဇကို ပြခဲ့သည်။

တစ်ခုသော စနေနေ့ညတွင် လမ်းဆုံတစ်ခု၌ ကောင်ကလေးတစ်အုပ်နှင့် သူ တစ်ကိုယ်တည်း ရန်ပွဲခွဲခဲ့ရာ ရဲကဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲထည့်လိုက်၏။ ထိုရဲက ဂျင်မိကို သနားသွား၍ သူ့အမေဆီ ဖုန်းဆက်၏။

“ဒီမှာ မစွမ်းဒိုးလစ်တီးလ်။ ခင်ဗျားအတွက် သတင်းဆိုးတစ်ပုဒ် ပြောပါရ စေ။ ခင်ဗျားသားဂျင်မိ လမ်းပေါ်မှာရန်ဖြစ်လို့ အခု အချုပ်ထဲ ရောက်နေလေရဲ့”

သည်ညက စနေနေ့ည။ ဂျင်မိအမေကလည်း အိုင်းရစ်ရှ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ သူမ သားအကြောင်း သူမ နားလည်သည်။ သည်တော့လည်း ပြန်ပြောလိုက်ပုံက -

“ကောင်းပါပြီ ရဲကြပ်ကြီးရယ်။ ခုလိုအကြောင်းကြားတာကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်မ လာမယ့်တနင်္လာနေ့ကျမှ သူ့ကို ကျောင်းချိန်အမီ အချုပ်က လာထုတ်ပါ့မယ်” တဲ့။

ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ်သည် ကာလီဖိုးနီးယားသို့ပြန်ရောက်တော့ အထက်တန်း ကျောင်းလက်ဝှေ့ချန်ပီယံဘွဲ့ကို ရယူနိုင်ခဲ့ပြီး၊ ဆုကြေးစားအဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့အဖေက ရွှေရောဂါထနေတုန်း မို့ ဂျင်မိကို သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာလုပ်ဖို့သာ ဆွယ်တရားဟောခဲ့၏။

ဂျင်မိလည်း ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် သတ္တုတွင်းသင်တန်းကျောင်းတွင် ၃ နှစ်ရွှေတူးဖော်ရန် ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုမှနောက် တစ်ညနေမှာတော့ ဂျင်မိတစ်ယောက် မစ်ဒယ်ဝိတ်တန်း လက် ရွေးစင် ရွေးချယ်နေရာ လက်ဝှေ့ရုံထဲသို့ ရောက်သွားမိ၏။ စတင်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်နှင့်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်ကြီး ၂ ခုတို့ အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်မည့် လက်ဝှေ့ပွဲကြီး ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်၍၊ ပြိုင်ဖက်ဟောင်းကို အလဲထိုးနိုင်ရန် အံ့ခဲကြီးစားနေခြင်း ဖြစ်၏။ လက်ဝှေ့နည်းပြက ဂျင်မီကို အကဲခတ်သည်။ ဂျင်မီက အရပ်ပုပေမယ့် သန်မာတောင့်တင်းသည်။ နည်းပြဆရာက

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း ဒိုးလစ်တီးလ်။ ဒီဗလကောင်ကြီးတွေထဲက တစ်ယောက် ယောက်နှင့် မထိုးရဲဘူးလား။ မင်းအနေနှင့် အဲဒီကောင်ကို ရေရေ လည်လည် လှေ့ကျင့်ပုံသွင်းပေးနိုင်မှာပါကွာ”

ဂျင်မီလည်း ကြိုးဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့ရာမှ ပထမပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်ကို ပထမ အချိမှာပင် အလဲထိုးပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ဒီနောက် ဒုတိယတစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်ချိတည်းနှင့်ပင် လှဲသိပ်ခဲ့ပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ တတိယမြောက် သားကောင်ကို ဒုတိယအချိတွင် မှောက်သွားစေခဲ့၏။ သံမဏိမောင် လက်သံ ပြောင်လိုက်ပုံကဖြင့် တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး သောသောညံ့ခဲ့ရပါပြီ။

‘ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်’ အမည်ရှိ ဘင်တန်ဝိတ်တန်းလက်ဝှေ့သမားကလေး သည် မစ်ဒယ်ဝိတ်တန်းသို့ပင် တစ်ဆင့်တက်၍ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြောင်း ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်ကြီးက အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပေါင်းစုံ လက်ဝှေ့ မိုလ်လှပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့တော့သည်။ ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်လည်း စတင်းဖိုးဒ်က ပြိုင်ဖက် လက်ဝှေ့ကျော်နှင့် ရင်ဆိုင်ထိုးသတ်ရန် ကြိုးဝိုင်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်က ၅ ပေ ၆ လက်မသာ ရှိ၍၊ သူ့ပြိုင်ဖက်မှာ ၆ ပေ နီးပါး လူထွားကြီး။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ လှောင်ရယ် ရယ်ကြ၏။ သူတို့က တကယ့်ကို ရယ်စရာဟာသပဲလို့ ထင်လိုက်ကြ၏။ စတင်းဖိုးဒ်က လူထွားကြီး ကလည်း ရယ်စရာပဲလို့ မှတ်ခဲ့၏။

‘ဒီဇချွတ်လေးနှင့် နင်လား ငါလားထိုးလို့မှ တော်ပါ့မလား။ အခန့်မသင့်လို့ လက်သီးတစ်ချက်နှင့် အသက်ပါသွားရင် ဒုက္ခ။ အေးလေ- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိ သတ်တွေပွဲကျသွားအောင် ဒီမှင်စာကလေးကို ကြိုးဝိုင်း ၃-၄ ပတ်စာတော့ လှည့်ပြီး ကျီစယ်လိုက်ဦးမှပါပဲ’

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒေါင်ခနဲ ခေါင်းလောင်းထိုး၍ လက်ဝှေ့ပွဲ စခဲ့ပါပြီ။ ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ်က စ၊ ပြီဟော့ဆိုကတည်း တရူးထိုး ပြေးဝင်သည်။ ညာလက်သီးအယောင်ပြပြီး ဘယ်ဝိုက်လက်သီးဖြင့် လူထွားကြီး၏မေးရိုးကို ဒိုင်းခနဲ ထိုးပစ်လိုက်၏။ လူထွားကြီး ဝုန်းခနဲ ဖင်ထိုင်မေ့သွားတော့သည်။ ၁ မှ ၁၀ အထိ နံပါတ်ရေသည်။ သူ့ခမျာ လုံးဝ ပြန်မထနိုင်တော့။ ကမ္ဘာကြီးနှင့် တစ်နာရီလောက် အဆက်ပြတ် နေပြီးမှ ကံကောင်းထောက်မစွာ စတင်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်က မစ်ဒယ်ဝိတ် လက်ဝှေ့ ကျော်ကြီး သတိပြန်လည်လာ၏။ တစ်ချီတည်း ပွဲသိမ်းသွားပါပြီ။ ပရိသတ်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကြရတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ဂျိမ်းစ်ဒိုးလစ်တီးလ်၌ သား ၂ ယောက်ရှိခဲ့၏။ တစ်ယောက်က လေတပ်မတော်ထဲမှာ၊ နောက်တစ်ဦးက ဝက်စ်ပွိုင့်စစ်တက္ကသိုလ်မှာ။ ဂျင်မိက သူတို့ကို ကလေးပေါက်စနာဘဝကပင် အတိုက်အခိုက်အသတ်အပုတ် လေ့ကျင့် ပေးခဲ့၏။

သူ့ဇနီးက ကျွန်တော့်ကို ဖောက်သည်ချရာတွင် 'ကလေးတွေ ၆ နှစ် သားလောက်မှာပင် ဂျင်မိကဒူးထောက်လျက် သူတို့ကို လက်ဝှေ့ထိုးသင်ပေးခဲ့ သည်' တဲ့။ အကြီးကောင်လေးအားလည်း 'ဖေဖေကို အလဲထိုးနိုင်ရန် မြင်းကလေး ထစ်ကောင် ဆုချမယ်' လို့ မျှော်လင့်ချက်ပေးခဲ့၏။

ချာတိတ်အဖို့ မြင်းတော့ ဘယ်လိုမျှ ရက်နိုး မကြုံခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် အပျော် တမ်းထိုးရင်းက သူ့အဖေ၏သွားတစ်ချောင်း ကျိုးထွက်သွားအောင် လက်သီး စွမ်း ပြလိုက်မိ၏။ ဒီအတွက် ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ် စိတ်များ ဆိုးသွားလေမလား။ 'ဝေလာ ဝေး။ သူက ဂုဏ်တောင် ယူလိုက်ပါသေးရဲ့။

နောက်တစ်နေ့ လေကြောင်းပျံသန်းမှုညီလာခံကို သွားတက်ရင်းက သူ့သွား ကျိုးရာကို လူတိုင်းစေ့ပြလျက်၊ "ဒါ ငါ့သားက ဆော်ထည့်လိုက်တာလေ" ဟုပင် ကြွားလိုက်သေးဆိုပဲ။

ဂျင်မိဒိုးလစ်တီးလ်သည် မုန်တိုင်းဆန်ဆန် ထင်ရာစိုင်းခဲ့သောဘဝ တစ်လျှောက်၌ လေကြောင်းပျံသန်းမှုသမိုင်းတွင် 'ပထမ ၅ မျိုး' ကို တံခွန်စိုက် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့၏။

- သူသည် အမေရိကတိုက်ကို တစ်ရက်တည်းနှင့် ဖြတ်ပျံသန်းနိုင်ခဲ့သော ပထမဆုံးလူ ဖြစ်ခဲ့၏။

- ပြီးတော့ အန္တရာယ်များလွန်းလို့ 'သွားမလုပ်နှင့်။ သေမှာပဲ' ဟု လေသူရဲ တိုင်းကယုံကြည်သော လေယာဉ်အပြင်ထွက်၍ လူကိုယ်တိုင် ပျံသန်းပြသည့် စွန့်စားမှုကိုလုပ်ပြရာတွင်လည်း သူက 'ပထမ' ။

- ထို့အပြင် ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ဘဲ ဒိုင်ခွက်နှင့်စက်ကိရိယာတွေကို အသုံးပြု၍ အတက် အဆင်း လုပ်နိုင်၊ ပျံသန်းနိုင်ကြောင်း လက်တွေ့သက်သေပြခဲ့တာကလည်း သူ ပထမ။

- ရိုးရိုးလေယာဉ်တစ်စင်းကို ၁ နာရီ မိုင် ၃၀၀ ကျော်အောင် မောင်းခဲ့ရာမှာ လည်း ပထမ။

- ဂျပန်ကို ဗုံးကြဲသူတွေထဲမှာလည်း ပထမ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်သည် သူမတူအောင်ထူးချွန်ထက်မြက်သော လေသူရဲတစ်ဦးပင်ဖြစ်လင့်ကစား မာန်မာန လုံးဝမရှိ။ ပကတိရိုးသားသူ တစ်ယောက်ပါ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က နာမည်ကျော်လေသူရဲ ဖရန်စ်ဟော့ကက်စ်က 'လေယာဉ်မောင်းများရဲ့ အမှတ်တရ' အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူက ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အတွေ့အကြုံများကို တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ ဖွင့်၍ ရေးဖွဲ့ထားခဲ့၏။

ဂျင်မီကိုယ်တိုင်ကတော့ အခြားလေသူရဲတစ်ယောက်အကြောင်းကို ချီးမွမ်း ခန်းဖွင့်ထားပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ရည်သွေးသော စကားတစ်လုံးမျှမပါခဲ့။

ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်သည် သူ့အမှား၊ သူ့ချွတ်ယွင်းချက်ကို ရှင်းပြဖို့ ဘယ် တော့မျှ မကြိုးစားတတ်။

သာဓကအားဖြင့် ၁၉၂၂ ခုနှစ် ဒုဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့စဉ် တစ်ည၌ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဂျက်ဆင်ဗီလ်အခြေစိုက်စခန်းမှ 'ဒီအိပ်ချ် ၄' အမျိုးအစား လေယာဉ်တစ်စင်းကို မောင်းတက်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျက်၍ ထိုးဆင်းခဲ့ရသည့်နောက် အထက်အရာရှိများ က လေယာဉ်ပျက်အနီးတွင်ရပ်နေသောသူ့ကို လေယာဉ်ပျက်ခဲ့ရခြင်းအကြောင်း မေးမြန်းစစ်ဆေးကြ၏။ ဂျင်မီက လေယာဉ်ကို အပြစ်မတင်ပါ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

“လေယာဉ်ပိုင်းလော့ ညံ့လိုဖျင်းလိုဖြစ်ရတာပါ။ ဒါပါပဲ” ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ အစီရင်ခံစာတင်သောအခါမှာလည်း ဂျင်မီဒိုလစ်တီးလ်က လိုရင်းတိုရှင်းသာ ရေးပို့လိုက်၏။

၁၉၂၉ ခုနှစ် ကလိမ်လင်ဒ်လေယာဉ်ပြိုင်ပွဲမှာလည်း ဒိုးလစ်တီးလ်သရုပ်ပြဖို့ အထူးလေယာဉ်တစ်စင်းကို အမေရိကန်တပ်မတော်က တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။ သူသည် လေယာဉ်ကွင်းသို့ရောက်ချိန်အထိ သူ မောင်းပြရမည့် လေယာဉ်ကို မမြင်ဖူးသေးချေ။

သူက ခြေမြန်လက်မြန်ပင် လေယာဉ်ပေါ်တက်၍ အစမ်းမောင်းပျံခဲ့ရာမှ ၁ မိနစ် ၃ မိုင်နှုန်းဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာထိုးဆင်းခဲ့သည်။ လေယာဉ်တောင်ပံတစ်ဖက်က ရုတ်တရက် ပြတ်ထွက်သွား၏။ ဂျင်မီလည်း လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်ပြီး လေထီးနှင့် ပြန်ဆင်းလာရသည်။ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်နောက်တစ်စင်းကိုပြောင်းစီးကာ ပြပွဲကို ဆက်ပြခဲ့၏။

တပ်မတော်က ယင်း မတော်တဆမှုကို ‘အပြည့်အစုံအစီရင်ခံရန်’ သူ့အား ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သည်တော့ သူက အစီရင်ခံစာရေးတင်လိုက်၏။ ‘အတောင်ကျိုးသည်။ ခုန်ဆင်းသည်’ လို့သာ။

ဂျင်မီသည် အပြောင်အနောက်လည်း သန်၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ဂုဏ်ထူးဆောင်သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် လေကြောင်းပျံသန်းမှုပါရဂူများ၏ ညီလာခံတစ်ရပ်၌ ဟောပြောပေးရန် သူ့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ကြသည်။

သူက ခေတ်မီဖောက်ခွဲရေးလက်နက်များ ခင်းကျင်းပြသသည့် နမူနာများ၊ တပ်မတော်မှ အသစ်ထုတ်လုပ်ခဲ့သော အင်အားကြီးမားသည့် ဗုံးကြီးများ၏အစွမ်းအာနိသင်များကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဟောပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘူးငယ်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြပြီး-

“ဟောဒါကလေးကလည်း ဖောက်ခွဲရေး လက်နက်ဆန်း တစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သမျှထဲမှာတော့ အင်အားအပြင်းထန်ဆုံး ဆိုရမယ်။ ဒီဘူးကလေး

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ကို ကျွန်တော် အခု လွတ်ချလိုက်တာနှင့် ဟောဒီဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

စင်စစ်တော့ ထိုဘူးကလေးမှာ ပေါက်ကွဲစရာ ဘာမျှမပါ။ ရေတွေ ထည့်ထားသည့် ရေဘူးကလေးသာဖြစ်၏။ သို့နှယ်ပြောပြီး တစ်မိနစ်ပင်မကြာ လိုက်။ ကိုလူနောက်က ထိုဘူးကလေးကို စကားပြောစင်ကလေးပေါ်မှ ကြမ်း ပေါ်သို့ တိုက်ချလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာလည်း ခန်းမနောက်ဘက်ရှိ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကို ကျည်ထည့်ထားသော ပြောင်းတို ၂ လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ပရိသတ်ခေါင်းပေါ် ကျော်ပစ်ခိုင်းခဲ့သလို၊ အခန်းမီးတွေကိုလည်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် ဂျင်မီက ကြိုတင်စီမံထားပြီးသား။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲဆိုတာ တွေးသာကြည့်ကြပါတော့။

ခန်းမတစ်ခုလုံးရှိ လူတွေ ဝရန်းသုန်းကား ကျွမ်းထိုးမှောက်ခန့် အပြေးအလွှား ပြောင်းဆန်သွားသည့်ကြားက လူတစ်ယောက်ခမျာ နောက်လူတစ်ယောက်၏ မီးရဲနေသောဆေးပြင်းလိပ်ကြီးနှင့် ထိုးမိရာ “အမယ်လေးဗျ ကျွန်တော်ကိုမှန်သွား ပြီ” လို့ ထအော်လိုက်ပါရောလား။

ဂျင်မီနှင့်သူ့အဖွဲ့က လူကွယ်ရာမှာ အူနှိပ်ပြီးဟားလို့မဆုံး။

ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်သည် ၁၉၁၈ခုနှစ် ခရစ်စမတ်အကြိုညမှာ သူတို့ အထက် တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ငယ်ချစ်ဦးလေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူက သူမကို ‘ဒိုးလစ်တီးမြို့စားကတော်ကလေး’ဟု ချစ်စနိုးခေါ်သည်။

ကျွန်တော်က မြို့စားကတော်ကလေးအား ‘ဂျင်မီတစ်ယောက် ပူပင်သောက ဖြစ်တတ်သလား’ လို့ စပ်စုမိ၏။ သူမ အဖြေက

“သူက ဘာအကြောင်းနှင့်မျှ ပူပင်သောကရောက်တာ မတွေ့ဖူးဘူးရှင့်။ နောက်ပြီး ဘာကိုမျှ ကြောက်တယ်လို့လည်း မရှိခဲ့ဘူး”

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဂျင်မီဒိုးလစ်တီးလ်၏ အစွမ်းသတ္တိများမှာ ‘အကြားအမြင် ဗဟု သုတ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအားကောင်းခြင်း၊ အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝရင့်သန်ခြင်း’ တို့ကို အခြေခံခဲ့၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

သူသည် ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် မက်ဆာချူးဆက်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ရခဲ့သည်။ နောက် ၁ နှစ်အကြာတွင် ထိုကျောင်းတော်ကြီးမှပင် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်က သူသည် လေကြောင်းပျံသန်းမှုအတတ်သင်သိပ္ပံ၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ခန့်ထားခံရ၏။ သူ့ကျောင်းသည် လေကြောင်းပျံသန်းမှုလောကတွင် အတုမရှိသောဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတွေ ပေးအပ်နိုင်သော ကျောင်းကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ကလေးမှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒိုးလစ်တီးလ်သည် မက်မောဂုဏ်ယူလောက်သော ဂျပ်ဂျင်ဟိမ်းတံဆိပ်ကြီး (Guggen-heim Medal) ကို လေယာဉ်ပျံသန်းမှုသမိုင်းတွင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါလေတော့သည်။



# ဂျော့ ဘားနဒ် ရှော့ George Bernard Shaw

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကိုပင်  
မခေါ်ရဲလောက်အောင် အရှက်ကြီးသူ။  
ခုတော့ သူက  
တစ်ခေတ်မှာတစ်ယောက်  
အကောင်းဆုံးအပြောအဟောသမား။

□ ဒီကမ္ဘာတွင် နာမည်အတိုကောက်ဖြင့် ထပ်ဖန်တလဲလဲ ရည်ညွှန်းခံရလောက်  
အောင် အထူးထင်ရှားကျော်ကြားသူ များများစားစားမရှိလှပါ။ ထိုအနက်မှ  
တစ်ယောက်ကတော့ အိုင်းရစ်ရှ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့အတိုကောက်နာမည်က  
'ဂျီဘီအက်စ်' (GBS) ဟုတွင်ပြီး၊ သူ့ခေတ်မှာတော့ နာမည်အကြီးဆုံး စာပေသမား  
တစ်ဦး ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သူ၏ ဆန်းကြယ်လှသောဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသော စာအုပ်  
တစ်အုပ်၏ခေါင်းစဉ်မှာ သူ့နာမည်ရင်းကိုပင် မသုံးဘဲ၊ 'ဂျီဘီအက်စ်' ဆိုသော  
လက်မှတ်တိုကလေးကိုသာ မျက်နှာဖုံး တင်ခဲ့၏။

သူကား 'ဂျော့ဘားနဒ်ရှော့' ပေတည်း။

ရှော့၏ဘဝမှာ ထူးခြား၍ပြင်းထန်သော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရပ်တွေနှင့်  
ပြည့်နှက်နေ၏။ ..

ပမာဆောင်ရလျှင် သူ့ခမျာ ၅ နှစ်သာ ကျောင်းနေခဲ့ရသည်။ သို့ကလို  
ကျောင်းပညာနည်းပါးလင့်ကစား သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ထူးဆောင်စာရေးဆရာ  
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပြီး၊ စာရေးဆရာများအတွက် 'အမြင့်ဆုံး

ဘွဲ့ထူး' ဟုဆိုရမည့် ကမ္ဘာ့စာပေနိဘယ်ဆုကြီးကိုပါ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဆွတ် ခူး ရရှိခဲ့သည်။ စာပေနိဘယ်ဆုကြီးက ပေါင် ၇၀၀၀ ငွေသားပါ ပါဝင်ခဲ့သော် လည်း၊ ဂျော့ဘားနဒ်ရှော့ က ဆုရော ငွေကိုပါ မက်မောခြင်း မရှိခဲ့။ ဒါကြောင့် လည်း သူက ငွေကိုလက်ခံဖို့ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ငွေသားဆုကို 'အင်္ဂလိပ်-ဆွီဒင်စာပေမိတ်ဆွေများ ရန်ပုံငွေ အဖြစ်လှူရန် စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှ လက်ခံပေးပါ'ဟု ချောမော့ဖျောင်းဖျပြီး ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။

ဘားနဒ်ရှော့၏ဖခင်သည် အိုင်းရစ်ရှ် ဆွေကြီးမျိုးကြီးအသိုင်းအဝန်းမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် မိခင်ကတော့ လက်ထပ်မှုကို တရားဝင် သက်သေမပြနိုင်သဖြင့် ချမ်းသာသောအဒေါ်ထံမှ အမွေတွေ မရခဲ့ချေ။

မိသားစုဝင်ငွေ တအားချို့တဲ့ခဲ့ရာမှ ဘားနဒ်ရှော့ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်မှာ ပင် အလုပ်ခွင် ဝင်ခဲ့ရရှာသည်။ ထို့နောက် ၁၆ နှစ်မှ အသက် ၂၀ တိုင်အောင် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးတစ်ယောက်၏ အိတ်ဆွဲဘဝသို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ သူသည် ရုံးလုပ်ငန်းတွေကို စက်ဆုပ်လှ၏။

ထို့ထက် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်တွင် ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ စာပေတွေကို လေ့လာလိုက်စားနေရသည်ကို ပိုအားသန်သည်။

ဘားနဒ်ရှော့ ၇ နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ရိုတ်စပီးယား၊ ဘိုင်ရွန်နှင့် အာရေဗျပုံပြင်များကို ဖတ်နေမိပါလေပြီ။

၁၂ နှစ်သားမှာတော့ ဘိုင်ရွန်ကဗျာတွေကို အားလုံးနီးနီး ရနေ၏။ ချားလ်စ် ဒစ်ကင်း၊ အလက်ဇန္ဒားဒူးမတ်စ်၊ ရယ်လီတို့သည် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်မှာပင် သူ့ကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့သည်။

၁၈ နှစ်အရောက်တွင် တင်ဒေါလ်၊ စတူးဝပ်မီးလ်၊ ဟားဘတ်စပင်ဆာ တို့ကို ကိုင်ဖတ်နေသည့်အဆင့်။ မဟာကလောင်ရှင်ကြီးများက သူ့စိတ်ကူးဉာဏ် တွေကို လှုပ်ခတ်နှိုးကြွစေခဲ့ပြီး၊ ရောင်စုံအိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ပျော်မွေ့စေခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ခြေမြေအရောင်းအဝယ် ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းနှင့် ပုဂ္ဂလိကဘဏ် ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့ရသော 'စေကျန်၊ ထွန်နွား'ဘဝတွေကိုလည်း ငြီးငွေ့ခဲ့သလို စိတ်

မပါခဲ့တော့ပါ။ သူ့စိတ်အာရုံက 'စာပေ၊ အနုပညာ၊ သိပ္ပံ၊ ဘာသာရေး' ဆိုသော နတ်သမီးကျွန်းများတွင်သာ လုံးဝ ကျက်စားနေချင်ခဲ့၏။

အသက် ၂၀ ပြည့်မွေးနေ့မတိုင်မီ ကာလကလေးမှာပင် ဂျိဘီအက်စ် တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူပြောလိုက်၏။

“ငါ နေရာ ဘဝတစ်မျိုးတည်းပဲ ရှိရမယ်။ ရုံးစားပွဲတစ်ခုလုံးမှာ အချိန် ဖြန့်ဖို့တော့ နည်းနည်းမျှ မရည်ရွယ်ဘူး”

ဒါကြောင့်လည်း ၁၈၇၆ ခုနှစ်မှာတော့ သူက ဖောင်ဖျက်၊ တံတားချိုး လုပ်ပြီး၊ သူ့မိခင်ကြီး အဆိုသင်တန်းပေး အသက်မွေးနေရာ လန်ဒန်သို့ ဇွတ်မှိတ် ထွက်ခဲ့တော့သည်။ လန်ဒန်ရောက်သည်နှင့် စီးပွားလည်းဖြစ်၊ ကမ္ဘာလည်း ကျော် စေမည့် စာရေးဆရာဘဝသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်ပါတော့၏။ သို့သော် စာရေးခြင်း သက်သက်ဖြင့် မရပ်တည်နိုင်ခင် ၉ နှစ်လုံးလုံး အသည်းအသန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သူသည် စာချည်းသာ အချိန်ပြည့်ဖိရေးသည်။ သူ့ဘာသာ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက် ကြိုက်ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်နေ့ ၅ မျက်နှာ မရရအောင်ရေးသည်။ ၅ မျက်နှာတိတိ ရလျှင် တော်ပြီ။ ဆက်မရေးတော့။ ရှေ့ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့ပါ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားဘဝနှင့် စာရေးဘဝကအကျင့်တွေ တော် တော်များများစွဲနေခဲ့ပြီး ၅ မျက်နှာဟာ ဝါကျတစ်ကြောင်းရဲ့အလယ် တစ်ဝက် တစ်ပျက်မှာပဲ ပြည့်ပြည့် ဆက် မရေးတော့ဘူး။ ရောက်ရာနေရာမှာပဲ ရပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဝါကျဆုံးအောင် ဆက်ရေးတယ်ဗျ”

သူသည် ဝတ္ထုရှည်ကြီး ၅ ပုဒ် ရေးခဲ့သည်။ တစ်ပုဒ်ကို 'အနုပညာသည် များရဲ့အချစ်' ဟု နာမည်ပေးပြီး၊ အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိက ၂ ခုစလုံးက ထုတ်ဝေ သူများထံသို့ ပေးပို့ဖူး၏။ အားလုံးက သူ့ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေကို ပြန်ပို့ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးက သူ၏နောက်လက်ရာကို ဖတ်ကြည့်ရန် အာသီသ ပြင်းပြနေမိကြသည်ကား အမှန်ပင်။

သူကလည်း နောက်ထပ်ကြိုးစားပြီး ရေးပို့၏။ ထုတ်ဝေသူတွေကလည်း သူ ရေးပို့သမျှကို ပယ်ခဲ့ကြသည်သာချည်း။ ဒါပေမယ့် သူ့စာပေအရည်အသွေး ကိုတော့ အထင်မသေးဝံ့ကြ။ သူ့အတွေးအခေါ်တွေက လေးနက်လွန်းလှသည်ကိုး။

ထိုအချိန်က ဘားနဒ်ရှောခမျာ ဘိုင်အကျကြီးကျနေသဖြင့် စာမူပို့ဖို့ စာတိုက်တံဆိပ်ခေါင်းခကလေးမျှ အနိုင်နိုင်။

ပထမ ၉ နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ကြိုးစားပမ်းစားရေးရာမှ ရရှိသည့် ဝင်ငွေစုစုပေါင်းမှာ ၆ ပေါင်တည်း ရှိခဲ့၏။ အဝတ်အစားဆိုလို့လည်း တစ်ထည်ဟောင်းလို့ တစ်ထည်လဲစရာ မရှိ။ ရှူးဖိနပ်အစုတ်နှင့် ဘောင်းဘီဖင်ပေါက်ကို လူမသိအောင် ဖုံးကွယ်ဣန္ဒြေဆယ်လျက် လန်ဒန်တစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်လျှောက်သွားနေရဖူးသည်။ သည်ကြားထဲက သူ ရေရေလည်လည် အဆာခံနိုင်ခဲ့၏။ ငတ်မွတ်ခြင်းဆိုတာ သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သလို အူဟောင်းလောင်းနေတတ်ခဲ့၏။

ဘာပဲပြောပြော၊ သူ အရှက်အကြောက်ကြီးခဲ့ပုံကဖြင့် ဩချလောက်စရာ။ ပမာပြလျှင်ဖြင့်

ဘားနဒ်ရှောလူငယ်ဘဝက သိမ်းမြစ်ကမ်းနဖူးတွင်နေထိုင်သော သူငယ်ချင်းများထံ မကြာခဏသွားလည်တတ်၏။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်အချိုး ချိုးခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ရှောကိုယ်တိုင်က ဟောဒီလို ဖွင့်ဟခဲ့ဖူးပါသည်။

“ကျုပ် အဲဒီ အရှက်ရောဂါ ထလိုက်ပြီဆိုရင် တစ်ခါတလေ အိမ်ရှေ့ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေမိတာပဲ။ မိနစ် ၂၀ လောက် ကြာတယ်ဗျ။ ဒါမှမဟုတ် တံခါးခေါက်ဖို့ ချီတုံ့ချတုံ့လုပ်နေတာက အဲဒီထက်မက ကြာလိမ့်မယ်။ တကယ်ဆို အဲဒီလို ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ညှဉ်းဆဲနေမယ့်အစား အသာကလေး အိမ်ပြန်ပြေးလိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဒါနှင့်အမျှ လူ့လောကထဲဝင်ဆံ့ချင်ရင် ဒီစရိုက်ဆိုးကိုပယ်ဖျောက်ဖို့ အရေးထားကြိုးစားရမယ်လို့လည်း အသိဝင်ခဲ့တယ်။ ရှက်စရာကောင်းအောင် သူရဲဘောကြောင်တဲ့နေရာမှာတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်ထက်သာတဲ့လူ ရှိမယ်တောင် မထင်တော့ပါဘူးဗျာ” တဲ့။

သို့နှင့်အမျှ ဗြိတိသျှပြတိုက်က ကမ္ဘာကျော်စာကြည့်တိုက်ကြီးထဲရှိ လူ့ကျင့်ဝတ်နှင့်ပတ်သက်သောစာအုပ်တွေ ရှိသမျှကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ ဂုရုတစိုက် ပြုပြင်ခဲ့၏။ သူ့ကို အဓိကကူညီခဲ့သောစာအုပ်ကတော့ ‘လူ့အသိုင်းအဝန်းကောင်း၏ အမူအကျင့်နှင့် စိတ်ဓာတ်များ’ ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အဆုံးတွင်မူ သူသည် အရှက်အကြောက်ကို အကောင်းဆုံး၊ အမြန်ဆုံး၊ အသေချာဆုံး စီးပိုးအနိုင်ယူခဲ့တော့၏။

လူပုံအလယ်၌ ပြောနည်းဟောနည်းတွေကိုလည်း သူ သင့်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ စကားရည်လှသောအသင်းအဖွဲ့များကို ဝင်လိုက်သည်။

အစပိုင်းမှာတော့ စကားပြောဖို့ သူ ထ,လိုက်သည်နှင့် 'ရဲစိတ်ရဲမာန် အပြည့်ဖြင့်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပွဲတောင်းခံရသည်အထိ ပြောနိုင်ခဲ့လင့်ကစား ခြေတုန်လက်တုန်တော့ ရှိနေသေး၏။ မှတ်စုမပါလျှင် ပြောမည့်အကြောင်းအရာတွေကို မေ့တတ်၍ ပါပြန်တော့လည်း ဖတ်ဖို့အခွင့်က မသာခဲ့။ သို့ပေမယ့် သနားစရာ သူ့အခြေအနေကို ဘယ်သူမျှမရိပ်မိဘဲ၊ သူပြောသမျှကို လိုလိုချင်ချင် နားထောင်ခဲ့ကြ၏။

သူသည် အရှက်အကြောက်ကင်း၍ အတွေ့အကြုံရင့်သန်အောင် ဆိုပြီး လန်ဒန်တွင်လုပ်သမျှ စည်းဝေးပွဲတိုင်းကိုတက်ရောက်ကာ၊ အခြေအနေပေးလျှင် အချေအတင်ဝင်ပြောသည်။

တစ်ညနေ (ရှေ့ ၂၆ နှစ်အရွယ်) မှာတော့ 'ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်း' စာအုပ်ကိုရေးသူ စာရေးဆရာ ဟင်နရီဂျော့ချ်က အခွန်နှင့်စပ်လျဉ်းသော သူ့အယူအဆ နည်းနာများအကြောင်း ဟောပြောမည်ဟု ကြားသိလိုက်ရသည်။

ရှေ့သည် ထိုဟောပြောပွဲသို့ သွားနားထောင်ခဲ့ရာမှ နိုင်ငံရေးဖြင့် အသက်မွေးသောလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် စတင်ခြေချမိသလို၊ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် သူက 'မြေယာများကို နိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်ရေးအတွက် ပြောဟောခဲ့လေတော့၏။ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်များအကြား၌ သွားဆွေးနွေးသောအခါ၊ သူတို့က ကားလ်မတ်စ်၏ စာအုပ်များကို လေ့လာထားမှ အရည်အချင်းပြည့်သူဖြစ်မည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

သည့်နောက်တော့ ရှုရှားတော်လှန်ရေးကြီးတွင် အသုံးဝင်ခဲ့သလို၊ သမိုင်းတစ်ခေတ်ကို ပြောင်းပစ်နိုင်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာကြီးအားကိုင်လှုပ်ခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရှေ့လည်း ဖတ်မိခဲ့လေ၏။

ထိုစာအုပ်ကား ကားလ်မတ်စ် ရေးသားသော 'အရင်းကျမ်း'ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။ ရှေ့ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုစာအုပ်က သူ့ဘဝ နှောင်းပိုင်းကို အဘယ်မျှ အကျိုးသက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟခဲ့၏။



“အရင်းကျမ်းကို ဖတ်မိလိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကံကြမ္မာကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါတယ်။ မတ်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်စီးပွားရေးစနစ်ကို နောက်ကျတော့ မှားမှန်း သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သမိုင်းနှင့်ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်က သိသင့်သိထိုက်တာတွေသိဖို့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့တာနှင့်အမျှ အတွေးအခေါ်သစ်တွေကိုလည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဘဝရည်မှန်းချက်နှင့် ကျွမ်းကျင်မှုတွေ ကျွန်တော့်ကို လူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

ဟုတ်ပါ။ ယခုဆိုလျှင်တော့ ဘားနဒ်ရှောသည် ရဲရင့်တက်ကြွနေခဲ့ပါလေပြီ။ ခိုင်မာသောယုံကြည်ချက်ကို အရင်းခံလျက် အားမာန်တက်ကြွနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ရှက်ရွံ့မှုတွေကော၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတွေကော တစ်စက်မျှ မရှိတော့။ အဲဒါတွေအားလုံး လွင့်စဉ်ထွက်ပြေးကုန်ပါပြီ။

ရှော အစွမ်းတန်ခိုးကြီးမားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အပိုင်ကိုင်စွဲမိလိုက်သည်။ ထို့ထက် အတိအကျပြောရလျှင် တန်ခိုးအာနိသင်ထက်မြက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်က ရှော့ကို အပိုင်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်က သူ့အား တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းတို့၏ ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယတွေ သွတ်သွင်းပေးလိုက်သလို သူ့ပကတိဘဝကို ပြင်ပြင်ကြီးမေ့သွားစေခဲ့၏။ သူ့ရည်မှန်းချက်ကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမျှ အရေးမစိုက်တော့ပါ။

သို့နှင့်အမျှ ၁၂ နှစ်လုံးလုံး ညတိုင်းလိုလို ရှော့တစ်ယောက် လမ်းဆုံလမ်းခွ၊ သို့မဟုတ် ညီလာခံခန်းမများပါမကျန် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ပို့ချဟောပြောရင်း၊ လူ့ကန်လန်များနှင့် စကားစစ်ထိုးရင်း ထိုခေတ်၏ အတောက်ပြောင်ဆုံးအပြောအဟောသမား၊ စကားစစ်ထိုးသူတစ်ဦးဘဝသို့ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် လူ့မလိုင်ခဲ လက်တစ်ဆုပ်စာကလွဲ၍ မျက်နှာမဲ့ ပရိသတ်၏အသည်းစွဲအဖြစ် အုတ်အော်သောင်းနင်း ပွဲတောင်းခံရသူ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ထို့အပြင် သူ့အနေဖြင့် ငွေလုပ်စက်အဖြစ် အသုံးချခံခဲ့ရသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိ နားလည်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူကတော့ သူ့ဟောပြောမှုအတွက် အခကြေးငွေပေးခြင်းကို တစ်ခါမျှ လက်မခံခဲ့ချေ။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ခွက်ထိုး၍ အလှူငွေသဘောမျိုး ကောက်ခံစေသည့်တိုင်အောင် သူ့ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် တစ်ပြားမျှ ယူမသုံးပါ။

၁၈၉၆ ခုနှစ်အတွင်းမှာတော့ ရှေ့သည် မစ္စ ချာလော့ ပင်နီ တောင်းရှင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ် သူက အသက် ၄၀ အရွယ် လူပျိုကြီး ဖြစ်နေ၍၊ မစ္စတောင်း ရှင်းကလည်း ၃၉ နှစ် အပျိုကြီး။ သူမသည် အမွေတွေ တစ်ပုံတပင် ရထား၏။ ရှေ့ကလည်း အမေရိကန်တွင် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်အောင်မြင်မှုအတွက် ပေါင် ၂ သောင်း ဉာဏ်ပူဇော်ခ ရထားသည်။

မစ္စတောင်းရှင်းသည် ရှေ့ကို နှစ်လိုခင်မင်ခဲ့၍ ဒီအတိုင်းပင် သူ့ကို ဖွင့် ပြောခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမက သူ့ကို 'လူရိုင်းကြီး' ဟု ခေါ်ခဲ့ရုံမက၊ သူမ တွေ့ ဖူးသမျှလူတွေထဲ၌ 'အတ္တအကြီးဆုံးလူ' အဖြစ် စွပ်စွဲခဲ့၏။

၂ နှစ်တိတိ ကြာသွားလေပြီ။ ရှေ့က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အိပ်မက်ပင် မမက်သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း ၁၈၉၈ ခုနှစ် မတ်လ၌ သူမသည် မြူနီစီပယ် ဥပဒေများကိုလေ့လာရန် ရောမသို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ရောမသို့ရောက်နေစဉ် ရှေ့ တစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖျားနေကြောင်း ကြေးနန်းရလိုက်သည်။ လန်ဒန်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြန်လာသည်။ ရှေ့ခမျာ အလုပ်ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ပိ၍ အားပြတ်ပြီး ဗုန်းဗုန်း လဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူမခမျာ ရှေ့နေသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး၏ အခြေအနေ ကိုတွေ့ပြီး ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ရှေ့ကိုယ်တိုင်က သူ့အခန်းကိုရှင်းဖို့ ဒိုင်းနမိုက် တစ်ချောင်းကလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့၏။ ပြီးတော့ -

“ကျုပ်ကြွက်တွင်းကလေးကို ကောင်မလေး ဂုယောက်က အဝတ်တံမြက် စည်း ဂုချောင်းနှင့် ရာစုနှစ်ဝက်လုံးလုံး လွဲကျင်းတာတောင် နာမည်ကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုလည်း ဂုဏ်ဖော်ခဲ့သေးသည်။

မျက်လုံးစိမ်းနှင့်သူဌေးမလေး မစ္စပင်နီတောင်းရှင်းက သူ့ကို ထိုအမှိုက်ပုံ ထဲမှဆွဲထုတ်ပြီး တောဖက်ရှိသူ့အိမ်ကို ခေါ်၍ ကျန်းမာလာတဲ့အထိ ပြုစုစောင့် ရှောက်ခဲ့ရ၏။ အဆုံးတော့ သူက သူမကို လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် လက်ထပ်စာချုပ်တစ်စောင် သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ရှေ့က

“ကျုပ်အနေဖြင့် ဘယ်တုန်းကမျှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်ယူခဲ့တာပါ။ တစ်နည်းဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ကလွဲပြီး ပိုင့်ရမယ့်လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးတယူ မ,စဉ်းစားမိတာပဲပေါ့လေ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်



သူတို့သည် ၁၉၄၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ မစွက်ရှော ကွယ်လွန်ခဲ့ချိန်အထိ ၄၅ နှစ်တိုင်တိုင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာပေါင်းသင်းခဲ့ကြ၏။

လူတွေအားလုံးက မစွက်ရှောသည် မစွတာရှောထက် အသက် ၂၀ လောက်ငယ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြပြီး၊ သူ့အရင် သေမည် ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့ ၂ ယောက်မှာ အသက်ချင်း ၄ လသာ ကွာခြားပါ၏။

ရှောသည် ၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း ၁၉၄၆ ခုနှစ် အသက် ၉၀အရွယ်၌ သူက ‘သေခြင်းတရားကို မတွေးနိုင်အောင် အလုပ်တွေများနေခဲ့ကြောင်း’ အတိအလင်းပြောခဲ့ဖူးသည်။

ပြီးတော့ သူ၏ဘဝအမြင်ကို ဖွင့်ဆိုလိုက်ပုံက

“ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ဘဝ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ ပျော်ပျော်ပဲ နေလိုက်မယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဘဝဆိုတာ လောင်ကျွမ်းပြီးအရည်ပျော်သွားမယ့် ဖယောင်းတိုင်တိုစိတိုနန့်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ပိုင်းအလျောက် သက်တမ်းတစ်ခုအတွင်း ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရတဲ့ အလှူညီးညီးတောက်ပနေတဲ့ မီးရှူးမီးတိုင်ကြီးတစ်မျိုးပဲ။ ဒီတော့ အနာဂတ်ရဲ့မျိုးဆက်သစ်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ချိန်အထိ ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားချင်တယ်” တဲ့။



## မဒမ်ကျူရီ Madame Curie

အအေးဒဏ်က သက်သာအောင်  
ကုလားထိုင်အောက် ဝင်အိပ်ခဲ့ရတဲ့  
ကမ္ဘာကျော်ကြား အထင်အရှားဆုံး  
အမျိုးသမီးသိပ္ပံပညာရှင်။

### □ မဒမ်ကျူရီ။

နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ အမှတ်ရ နာမည် တွင်နေစေမည့် အလွန်အလွန်နည်းပါး  
လှသော အမျိုးသမီးတွေအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သော မဒမ်ကျူရီသည်  
အရှက်အကြောက်ကြီးသော ပိုလန်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးပါပေ။

သူမသည် သိပ္ပံပညာ၏ဘိုးဘေးကြီးများပင် မရှာနိုင်ခဲ့ဘဲ၊ သိပြီးသား ခြပ်စင်  
များနှင့် အပြတ်အသတ်ကွာခြားသော ခြပ်စင်အသစ်တစ်မျိုးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၏။  
ထိုခြပ်စင်ကား ရောင်ခြည်စွမ်းအင်ကို တရစပ်ဖြာထွက်နေစေပြီး၊ သူမက  
‘ရေဒီယမ်’ ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။

ရေဒီယမ်၏ အံ့မခန်းကြီးမားလှစွာသော အစွမ်းသတ္တိကတော့ လူသားတွေ  
သူနိုင်ကိုယ်နိုင်အပြိုင်တိုက်နေရသည့် ကင်ဆာရောဂါကုသရေးတွင် အသုံးဝင်ခဲ့ခြင်း  
ပါပေတည်း။

ထိုဓာတ်ရောင်ခြည်သည် မရေမတွက်နိုင်အောင်များပြားသော ကင်ဆာ  
ရောဂါရှင်များစွာကို သက်သာရာရအောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့သလို၊ တချို့ဆိုလျှင်  
နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ ဆက်လက်အသက်ရှင်ခွင့် ရသွားကြရ၏။

မဒမ်ကျူရီ ပဲရစ်စ်တက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒနှင့်သင်္ချာဘာသာရပ်တွေကို ဆည်းပူးနေရစဉ်ကတော့ ဆင်းရဲတွင်းနက်လှသဖြင့် အဆာလွန်ပြီးမူးမေ့သွားသည် အထိ ကြုံခဲ့ရဖူး၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်း နောင် ၅၂ နှစ်ကြာလျှင် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ဒေါ်လာ ၂ သိန်း အကုန်အကျခံ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမည် ဆိုသည်ကို အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့မိပါ။

ထို့အတူ သူမ၏အောင်မြင်မှုများအတွက် တစ်ယောက်တည်းသော သိပ္ပံဆိုင် ရာနိုဘယ်ဆုကြီး ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင်ရရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မိ မည် မဟုတ်။

ပထမတစ်ကြိမ် နိုဘယ်ဆုကို ရူပဗေဒပညာတွင် ထူးချွန်စွာလုပ်ဆောင် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီး၊ ဒုတိယအကြိမ်က တော့ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၌ ဓာတုဗေဒဆိုင်ရာ ထူးထူးကဲကဲရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့်အတွက် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ မဒမ်ကျူရီသည် အပျိုဖျန်းကလေးဘဝတွင် သူ့ဇာတိ ပိုလန် က ချမ်းသာသလောက်မောက်မာလှသော မိသားစုတစ်ခုတွင် ရိုင်းရိုင်းပျပျ နှိမ်ချ ဖော်ကားမှုကိုသာ မခံခဲ့ရလျှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာမည် မဟုတ်သလို၊ ရေဒီယမ်ကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ဇာတ်လမ်းကလေးကတော့ ဒီလို-

အနာဂတ်တွင် မဒမ်ကျူရီဖြစ်လာမည့် ၁၉ နှစ်အရွယ်လုံမပျိုလေးသည် ပိုလန်သူဌေးမိသားစုတစ်ခု၏ ၁၀ နှစ်သမီးကလေးကို သွားထိန်းရင်း စာသင်နေသည်။

သူဌေးသားအကြီးဆုံးက ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လာရာ ဆရာ မကလေးနှင့် တွေ့သည်။ အတူတူ စကိတ်စီးကြ၊ ကကြနှင့် ရင်းနှီးသွားသည်။ ဆရာမကလေး၏ မခိုတရိုနှင့် ချစ်စဖွယ်အမူအရာ၊ လိမ္မာသွက်လက်သော ဖြတ် ထိုးဉာဏ်၊ ဖွဲ့ဆိုသီကျုံးသောကဗျာများက သူ့ကို တမ်းတစွဲမက်စေခဲ့သည်။ ဒါနှင့်ပဲ သူတို့ ချစ်သွားကြပါလေရော။ ချစ်ရုံနှင့် အားမရ။ လက်ထပ်ဖို့ပင်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပြင်ဆင်မိကြ၏။ သို့ပေမယ့် ကောင်ကလေးအမေက သည်သတင်းကြားကြားချင်း တက်မတတ်ချက်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ အဖေလုပ်သူကတော့ ဒေါသူပုန်ထပြီး ဘီလူးထွက် ထွက်တော့သည်။

“ဘာကွ။ ငါ့သားက တစ်ပြားမျှမတန်ဘဲ အညတရကောင်မကလေးကို လက်ထပ်ဖို့ ဒူးထောက် ခယသတဲ့လား”

“ဂုဏ်မရှိသရေမရှိ၊ ငွေမရှိတဲ့ကောင်မလေး”

“တခြားအိမ်မှာ အခစားလိုက်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မကလေးကိုများ ကြိုက်ရ တယ်လို့။ ဒင်းနှင့်ငါ့သား တူသလား တန်သလား။ အမဲရိုးနှယ် ရွှေအိုးမှ အားမနာ။ ကြွက်စုတ်မက သမင်သားကို မျှော်ရတယ်လို့”

ပက်ပက်စက်စက် မညာမတာ ဝိုင်းပြောလိုက်ကြသည်မှာ ရစရာမရှိတော့။

မဒမ်ကျူရီဖြစ်လာမည့် သူကလေးကို ရိုင်းစိုင်းရက်စက်စွာ မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်သည်မို့လည်း ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရခဲ့ရသေးသည်။ ဒီဒဏ်ရာက အသည်းခိုက်အောင်နာခဲ့ရသလို လက်ထပ်ရေးကိစ္စကိုစွန့်လွှတ်၍ ချစ်သူကို ကျော ခိုင်းကာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည့်နောက် သူ့ဘဝကို သိပ္ပံနယ်ထဲ မှာပဲ ဇာတ်မြုပ်ထားလိုက်တော့၏။

၁၈၉၁ ခုနှစ်မှာတော့ ‘မာညာစကလို ဒေါ်စကာ’ အမည်ဖြင့် ပဲရစ် တက္ကသိုလ်၌ သိပ္ပံပညာသင်ကြားရန် စာရင်းသွင်းခဲ့သည်။

သူမခမျာ လူတွေကို စိတ်မနာသော်လည်း လူတောထဲမတိုးရဲလောက်အောင် ရှက်ရွံ့နေခဲ့သလို၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေလည်း မထားတော့ဘဲ၊ အချိန်ရှိ သရွေ့ ပညာရှာမှီးဖို့ပဲ အသည်းအသန်အားထုတ်ခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းတောင် ပညာမသင်နိုင်ဘဲ ဆူးခင်းလမ်းမှာ လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။

နောက် ၄ နှစ်လုံးလုံး ကလေးတွေကို စာပြု၍ရသည့်ငွေကလေးဖြင့် ပိုလန်မှ သင်္ချာပြကျောင်းဆရာဖခင်ကြီးက မကြာခဏပို့ပေးသော ရုရှားပိုက်ဆံ မဖြစ် စလောက်ကလေးဖြင့်သာ အသက်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားနေရ၏။ တစ်နေ့ ၃ သျှီလင်နှင့် လောက်အောင် သုံးရ၏။ ထိုစရိတ်တွေထဲတွင် အခန်းခ၊ အစားအသောက်ဖိုး၊ အဝတ်အစား၊ မီးဖိုထင်းဖိုးနှင့် ကျောင်းလခတွေ အပါအဝင်။

ပန်းငူပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

သူမ၏အခန်းငယ်မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်တည်းရှိပြီး၊ ထိုတစ်ပေါက်ကလည်း ခေါင်မိုးအလင်းပေါက်သာ ဖြစ်၏။ ဓာတ်ငွေ့ပိုက် မရှိ။ ထိုထက် အဆပေါင်း ၁၀၀၀ ဆိုးသည်က အနွေးပေးစက်မရှိခြင်းပင်။

သူ့ခမျာ တစ်ဆောင်းလုံးမှ မီးသွေး ၂ အိတ်သာ ဝယ်နိုင်သည်။ ထိုအဖိုးတန် ရွှေမီးသွေးများ အကုန်သက်သာအောင် ချမ်းအေးလှသောဆောင်းအတော်များများမှ မီးလင်းဖိုထဲမထည့်ရက်စွာ ချွေတာခဲ့ရင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် ကြားက ထုံကျဉ်နေသောလက်ချောင်းများနှင့် သင်္ချာပုစ္ဆာတွေ ထိုင်တွက်ခဲ့ရသော ဟူ၏။

ထိုမှ အိပ်ရာမဝင်ခင် မဒမ်ကျူရီအလောင်းအလျာကလေးသည် သူ့သေတ္တာကလေးကိုဖွင့်၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တို့ကို အိပ်ရာပေါ်ပုံ၍ နွေးအောင် ကြံဖန်လုပ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အချမ်းမပြေသေးဘဲ ရှိနေ၏။ သို့ဖြင့် ကုလားထိုင်ကိုသွားယူပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသောသူ့ကိုယ်ပေါ် တင်ဖိထားရရှာသည် ဆို၏။

စားရပြန်တော့လည်း ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့မလောက်မင။ ဒီကြားထဲ အဖိုးတန်အချိန်တွေ ထဲက ဖဲ့ပြီး အလှအယက်ချက်ရသည်။ ပြီးတော့ မရှိ ရှိတာကလေးနှင့်ပင် တင်းတိမ်လိုက်ရသည်ပေါ့။ ပေါင်မုန့် ၁ လုတ် - ၂ လုတ်စာကလေးကို ထောပတ်ပါးပါးသုတ်၍ လက်ဖက်ရည် ခပ်ကျဲကျဲနှင့် တစ်နပ်စာ ပြီးလိုက်ရသည့် ရက်တွေကလည်း မနည်းလှ။

မကြာမကြာဆိုသလိုပင် မူးနောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ဒယီးဒယိုင်တက်ခွေရင်းက သတိလစ်သွားရသေးသည်။ သတိပြန်ရလာသောအခါမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိ၏။

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ မေ့သွားတာပါလိမ့်”

သူမအနေဖြင့် တဖြည်းဖြည်းအစာငတ်ရေငတ် အားပြတ်၍ ရောဂါရခဲ့သည်ကို လက်မခံလိုခဲ့ပါ။ တစ်ခါကလည်း တက္ကသိုလ်စာသင်ခန်းထဲမှာပင် မေ့လဲသွားခဲ့ရဖူးသည်။ သူ ပြန်သတိလည်လာတော့ ချယ်ရီသီးအနည်းငယ်နှင့် မုန့်လာဥတစ်တွဲသာ ရက်ပေါင်းများစွာအမှီပြုနေခဲ့ကြောင်း ဆရာဝန်ကို ဝန်ခံစကား ဆို၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒါပေမယ့် ပဲရစ်မြို့တော်၏တစ်နေရာ ထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှာ ခိုကပ်နေခဲ့ရသော ကျောင်းသူမကလေးအတွက် သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းပက်လက်တော့ မဖြစ်လိုက်ပါနှင့်။

ထိုကျောင်းသူမကလေးသည် နောက် ၁၀ နှစ်အကြာတွင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ဆုံး၊ အတော်ဆုံးအမျိုးသမီးအဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက်တော့မည့် သူမကလေး ပါ။

အလုပ်ကို အလွန်အမင်းအားစိုက်ကြိုးစား၍ ပညာဗဟုသုတရှာမှီးလိုစိတ် သူမတူအောင်ပြင်းထန်သော သူမအား ငတ်မွတ်ဆာလောင်မှုက နောက်တွန့် မသွားစေနိုင်သလို၊ အအေးဒဏ်ကလည်း သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒမီးတောက်တွေကို အနိုင်ယူလွှမ်းမိုး မသွားနိုင်ပါချေ။

ပဲရစ်သို့ရောက်ပြီး ၃ နှစ်အကြာမှာ မာညာ စကလို ဒေါ်စကာသည် သူမတစ်သက်လုံးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုပေးနိုင်စွမ်းသည့် တစ်ဦးတည်းသောအမျိုး သားနှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့၏။

ထိုအမျိုးသားမှာ သူနှင့် အသွင်တူအသွေးတူ သူ့လိုပင် သိပ္ပံပညာကို အသက် ပေးမြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်ကတော့ ‘ပိုင်ယာရီ ကျူရီ’ တဲ့။ ပိုင်ယာရီသည် အသက် ၃၅ နှစ်သာရှိသေးသော်လည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ ထိပ်တန်းသိပ္ပံပညာရှင်တွေ ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်နေပါပြီ။

သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်သောနေ့က ပိုင်ဆိုင်သမျှဆို၍ စက်ဘီးတစ်ယောက် တစ်စီးသာ ရှိခဲ့ရာ၊ သူတို့၏ ဟန်းနီးမွန်းခရီးကို ပြင်သစ်ကျေးလက် တောရွာကလေး တွေဆီ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ထွက်လည်ခဲ့ကြသည်။

နေ့လယ်စာအဖြစ် ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲ၊ ချိုချဉ်၊ သစ်သီးတွေနှင့် ပြီးခဲ့သလို၊ အရောင်အဆင်းတွေပျက်ပြယ်နေသော စက္ကူနံရံတွေကာရံထားပြီး ဖယောင်း တိုင်ထွန်းပြီး နေရသည့် ရွာထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ ညအိပ်ခဲ့ကြရ၏။

နောက် ၃ နှစ် လွန်မြောက်ချိန်တွင်မူ မဒမ်ကျူရီတစ်ယောက် ဒေါက်တာ ဘွဲ့ယူဖို့ ပြင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဒဿနိကဗေဒဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရည်မှန်းပြီး သူမသည် သိပ္ပံသုတေသနအချို့ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ရ၏။

သူမက မကြာသေးမီကမှ ရှာတွေ့ထားခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူမ၏ သိပ္ပံသုတေသနလုပ်ငန်းကို အခြေခံကာ လက်ကိုင်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုလျှို့ဝှက်ချက်သည်ကား 'ယူရေနီယမ်သတ္တုမှ အလင်းရောင်ခြည်တန်းတွေ ဘာကြောင့် ထုတ်လွှတ်နေရသလဲ' ဆိုသည့် အချက်ပင်တည်း။

မဒမ်ကျူရီသည် သူသိသမျှ ဓာတ်သတ္တုအစိုင်အခဲနှင့်အတူ ရာပေါင်းများစွာ သော တွင်းထွက်သတ္တုတွေကို ရောင်ခြည်တွေ အဆန်းတကြယ်ထုတ်လွှင့်လေ မလားဟု နည်းမျိုးစုံနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်၏။ စွမ်းအားကောင်းလှသော ထိုရောင်ခြည် တွေမှ အမည်မသိ ခြပ်စင်တစ်မျိုးမှာ အာကာသအတွင်းသို့ ပစ်လွှတ်နေကြောင်း ဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မဒမ်ကျူရီ၏ခင်ပွန်း ပိုင်ယာရီကျူရီလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင် စမ်းသပ်ရှာဖွေမှုများကို ချောင်ထိုးပြီး၊ သူမ၏ ဆန်းကြယ်ထူးခြားသော ခြပ်စင်သစ် သုတေသနလုပ်ငန်းသို့ ပါဝင်ကူညီခဲ့ရတော့၏။

လပေါင်းများစွာ ရှာဖွေစမ်းသပ်ပြီးနောက် မဒမ်ကျူရီနှင့် ခင်ပွန်းတို့သည် သိပ္ပံလောကကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေမည့် ဗုံးတစ်လုံးကို ပစ်သွင်း ဖောက်ခွဲပြလိုက်တော့၏။ ယူရေနီယမ်ထက် ရောင်ခြည်လွှတ်အား အကြိမ် ၂ သန်းပိုများသော သတ္တုတစ်မျိုးကိုတွေ့ရှိခဲ့ပြီဟုယုံကြည်ကြောင်း သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ က ကြေညာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုသတ္တု၏ရောင်ခြည်သည် သစ်၊ ကျောက်၊ သံမဏိ၊ ကြေးနီများကို ဖောက်ထွင်းနိုင်၍၊ အံ့မခန်းစွမ်းအားရှင်ထိုရောင်ခြည်ကို ထူထဲစွာထပ်ထားသော ခဲချပ်များကလွဲ၍ တခြားဘာကမျှ မတားဆီးနိုင်ကြောင်းလည်း ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြ သည်။

သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုသာ အကြွင်းမဲ့မှန်ခဲ့လျှင် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ ရာစု နှစ်ချီ၍ ယုံကြည်သတ်မှတ်ထားခဲ့သော အခြေခံသီအိုရီတွေမှန်သမျှ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားကြရမှာ မလွဲပါ။

သူတို့က သူတို့၏ အံ့ဖွယ်သရဲထူးကဲလှသော ခြပ်စင်သစ်အား 'ရေဒီယမ်' ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်၏။ ရေဒီယမ်သည် ယခင်ကသိနှင့်ပြီးသော ဓာတ်သတ္တုများ



နှင့် ဘာဆိုဘာမျှမဆို။ တခြားသတ္တုများနှင့် သြချတုန်လှုပ်လောက်အောင် လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားသော သတ္တုတစ်မျိုး အသစ် ထပ်ပေါ်လာသည်ဆိုခြင်းကို သိပ္ပံသုတေ သိကြီးများက သံသယပွားခဲ့ကြ၏။

“တို့ကို သန့်စင်ပြီးရေဒီယမ်စစ်စစ်ဆိုတာကို ပြစမ်းပါ။ တို့ ကြည့်ချင် တယ်။ လေ့လာမယ်။ စမ်းသပ်မယ်။ သူ့ရဲ့အသေးဆုံးပမာဏ အလေးချိန်ကို ရှာကြည့်မယ်” ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မဒမ်ကျူရီနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့လည်း ရေဒီယမ်ဆိုတာ တကယ်ရှိ ကြောင်း သက်သေအခိုင်အမာပြနိုင်ရေးအတွက် ၁၈၉၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တိုင် အောင် ၄ နှစ်လုံးလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြပြန်၏။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ၄ နှစ်တိုင်အောင် ရေဒီယမ် ၁ ဒက်စီဂရမ် (၁ ဂရမ်၏ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံ) ပမာဏအားဖြင့် ခပ်ငယ်ငယ်မြေပဲဆံတစ်စေ့၏ တစ်ဝက် ထက်မပိုသော ရေဒီယမ်သတ္တုများကို ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ဘယ်နည်းနှင့် ထုတ်လုပ်ပါသနည်း။ သတ္တုရိုင်းကျိတ်ကို ကျိုချက်သန့်စင်ရပါ သည်။

သူတို့သည် လက်ဦးက ဆေးကျောင်းသားများ ခွဲစိတ်ခန်းအဖြစ်အသုံးပြု ခဲ့သော စွန့်ပစ်ကုန်ရုံဟောင်းကြီးတစ်လုံးထဲတွင် တကုပ်ကုပ်လုပ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

ဂိုထောင်ကြီးမှာ ကြမ်းခင်း မရှိ။ အမိုးတွေကလည်း ဖရိုဖရဲ။ ပေါက်လို့ပြဲ လို့။ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော မီးဖိုဟောင်းတစ်လုံးတော့ ရှိပါရဲ့။ ဆောင်းတွင်း ကျရင်တော့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲရောက်နေရသလို ခိုက်ခိုက်တုန် အေးစက်နေသည်။ သူတို့လင်မယား ၂ ယောက်သည် ထိုဂိုထောင်အိုကြီးထဲမှာ ၄ နှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခ ခံခဲ့ကြရ၏။

ပိုင်ယာရီမှာ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ဓာတ်ကျသည်ထက် ကျခဲ့ပြီး လက်ရှိ သုတေသနလုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်၍ တန်ဖိုးရှိသောအချိန်တွေကို တစ်နေရာ၌သုံးဖို့ ကြံခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် မဒမ်ကျူရီကတော့ အရုံးမပေး ဇွဲမလျှော့။

သည်လိုနှင့် ရေဒီယမ် ၁၀ ပုံ ၁ ပုံဂရမ် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိသည်အထိ မာန်တင်းကြိုးစားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထို ရှာဖွေဖော်ထုတ်မှု၏ရလဒ်အဖြစ် မဒမ်ကျူရီသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂုဏ် အတင့်ဆုံးနှင့် နာမည်အကျော်ဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ဒါပေမယ့် ချီးမွမ်းသြဘာ ထောပနာတွေနှင့်ဂုဏ်ပြုခံပြီး အကျော်ဒေးယျဖြစ်ခဲ့ ရသည့်ဘဝကို သူ နှစ်သက်ပျော်ရွှင်မည် ထင်ပါသလား။ ‘ထင်သလောက် မပျော် ပါဘူး’ တဲ့။

သူမက ဂိုထောင်စုတ်ကြီးထဲက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကြားတွင် ရေဒီယမ်ကို ဖော်ထုတ်နေရသည့် နှစ်ကာလ ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်လှည့် အချိန်များသည်သာ သူမဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့များ ဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။

ထိုအချိန်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးလွန်းလို့ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး၊ ခြေကုန် လက်ပန်းကျ၍ ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် သူမြတ်နိုးသော အလုပ် အတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင်မူ မဒမ်ကျူရီနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့အဖို့ ရွှေဘုံပေါ်မှာပဲ စံချင်သလား၊ သိပ္ပံသုတေသနနယ်အတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်သော စံပြုသူရဲကောင်း တွေပဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဖြစ်ချင်သလား။ ကြိုက်ရာရွေးဖို့ ဖန်တီးလာသည်။ ထိုအချိန်က သူတို့တွေ့ရှိဖော်ထုတ်ခဲ့သော ရေဒီယမ်ဖြင့် ကင်ဆာဝေဒနာရှင်များကို ကုသနိုင်ကြောင်း သိခဲ့ကြတဲ့အချိန်။

ရေဒီယမ်ကို ဟိုကလိုချင်ဒီကလိုချင်နှင့် တောင်းဆိုမှုတွေ ကြီးထွားများ ပြားလာသလို၊ မဒမ်ကျူရီနှင့် ခင်ပွန်းကလွဲ၍ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမျှ မထုတ် လုပ်တတ်ကြတဲ့အချိန်။ သူတို့အနေဖြင့် ရတနာပုံဆိုက်အောင် သိုက်တူးခွင့်ရမယ့် ကာလ။

သူတို့ တီထွင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသော ရေဒီယမ်ထုတ်လုပ်နည်းကို မူပိုင် မှတ်ပုံ တင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ထုတ်လုပ်သမျှသော ရေဒီယမ် တွေအတွက် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိမည် ဖြစ်၏။

ရေဒီယမ်ကို စီးပွားဖြစ် ထုတ်လုပ်ပြီဆိုသည်နှင့် လုပ်ငန်းရှင်များထံမှ အမြတ် အစွန်းတွေကိုလက်ခံလိုက်သော မဒမ်ကျူရီတို့ လင်မယား ၂ ယောက်စလုံးအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမည့်သူ မဆိုစလောက်လေးမျှသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒီအကျိုးခံစားခွင့်က သူတို့နှင့် သားသမီးတွေအတွက် တစ်ဘဝစာ ဖူလုံကြွယ်ဝသွားနိုင်သလို၊ ဆင်းရဲတွင်းမှ ထွက်မြောက်ခွင့်ရရုံမက သူတို့၏ အနာဂတ် သုတေသနလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်ဖို့ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ရရှိကြဦးမည်။ ဒါပေမယ့်လည်း သေမင်းလက်ကလူတွေ၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ရန် ကြီးမားသောမေတ္တာစေတနာဖြင့် မဒမ်ကျူရီက သူ့ပညာကို ရောင်းစားရန် ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ သူ၏ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုအတွက် ငွေစကြေးစတစ်ပြားမျှ လက်မခံခဲ့ပါချေ။

“ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးရှင်။ မူပိုင်ခွင့်လုပ်ပြီး ရောင်းစားတာဟာ သိပ္ပံပညာရှင်မပီသရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ သိပ္ပံလောကကိုလည်း သစ္စာဖောက် ဖော်ကားလိုက်တာနှင့် မခြားပါဘူး။ ဒီအပြင် ရေဒီယမ်ဟာ ရောဂါကုရာမှာ အသုံးဝင်တာဆိုတော့ ဒီအပေါ်က အမြတ်ထုတ်ဖို့လည်း မသင့်ဘူးမဟုတ်လား” တဲ့။

မဒမ်ကျူရီကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တဲ့စကားပါ။ အတ္တနှင့် ပရကို သူ အမှန်အကန် ခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မဒမ်ကျူရီသည် ခရစ်တော်၏ ကိုယ်ကျိုးမဖက် အများကျိုးသက်သက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းမျိုးဖြင့် လောကကြီးကို အလှူခြယ်ခဲ့ပါပြီ။ ချမ်းသာခြင်းကိုပယ်၍ ဆင်းရဲခြင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သာယာဖြောင့်ဖြူးသောဘဝလမ်းကို ကျောခိုင်း၍ လူသားတွေ၏ အကျိုးဆောင်ရန် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အလုပ်ဆက်ရမည့်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ ဤသည်ပင် မဒမ်ကျူရီ ဖြစ်ပါသည်။



**ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့ချ် စီ-မာရှယ်**  
**General George C. Marshall**

သူသည် သတင်းတွေကို ဖန်တီး၏။  
 သို့သော် ထိုသတင်းတွေကို  
 တစ်ခါမျှ နားထောင်သူ မဟုတ်။

□ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏တပ်မတော်သမိုင်းတွင် စံပြုမော်ကွန်းထိုး သလောက်သော ဗိုလ်မှူးကြီးပေါင်း များစွာရှိသည့်အနက်မှ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် နံပါတ် ၁ နေရာကိုရယူ၍ တပ်ပေါင်းစုကို စီမံကွပ်ကဲခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့ချ် စီ-မာရှယ်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ပါတည်း။

အဲသည် အမေရိကန်ကြည်းတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်းဟာ ဘယ်လို လူစား မျိုးပါနည်း။

ဂျင်နရယ်မာရှယ်နှင့်အတူ ဖိလစ်ပိုင်တွင် အတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ် ဂျေ-ဖရန့်ကလင်ဘဲလ် ကတော့ “ဂျော့ချ်မာရှယ်သည် စတုန်းဝေါလ်ဂျက်ဆင်၏နောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကမ္ဘာ့ထုတ်လိုက် သော အထက်မြက်ဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံးပါရမီရှင် စစ်ပါရဂူကြီးပါ” ဟု လူသိ ရှင်ကြား ဖွင့်ဆိုခဲ့၏။

စတုန်းဝေါလ်ဂျက်ဆင် ကဲ့သို့သော အဓိပတိစစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံရခြင်းမှာ ဂျော့ချ်မာရှယ်အဖို့ ထူးကဲစွာချီကျူးထောပနာခံရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စတုန်းဝေါလ်ဂျက်ဆင်သည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်းက တောင်ပိုင်းစစ်တပ်၏ လေးစားအားထားအခံရဆုံးသော စစ်သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

သမ္မတကြီး အောဘရာဟမ် လင်ကွန်းကပင် သူ၏မြောက်ပိုင်းစစ်တပ်များ ကိုကွပ်ကဲဦးစီးရန် စတုန်းဝေါလ်ဂျက်ဆင်ကဲ့သို့ စစ်ပါရဂူကြီးမျိုးစေလွှတ်ပေးပါရန် ထာဝရတန်ခိုးတော်ရှင်ဘုရားသခင်ထံ ဒူးထောက်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့ရသော ဟူ၏။

စတုန်းဝေါလ်ဂျက်ဆင်၏ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ရှန်နန်ဒိုးတောင်ကြား တိုက်ပွဲမှာ စစ်သမိုင်းတွင် အပြောင်မြောက်ဆုံး စစ်ဆင်ရေးပညာ သေနင်္ဂီဗျူဟာ များအဖြစ် ဥရောပနိုင်ငံများရှိ စစ်တက္ကသိုလ်အသီးသီး၌ ယနေ့တိုင် လေ့လာသင် ကြားနေကြဆဲပင်။

ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဥရောပတစ်ခွင် အမေရိကန်တပ်များကို ဦးစီး ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူ ဂျင်နရယ်ပါးရှင်းကလည်း ‘ဂျင်နရယ်မာရှယ်သည် ၁၉၁၈ ခုနှစ်ဝန်းကျင် အမေရိကန်တပ်မတော်ထဲ၌ အကောင်းဆုံး ထိပ်တန်းအရာရှိ ကြီးဖြစ်ကြောင်း’ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြန်၏။ ပါးရှင်းက မာရှယ်အား ဥရောပရှိ အမေရိကန်တပ်များအတွက် ပထမဆုံးစစ်ဆင်ရေးတာဝန်ခံ ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ထိုအခွင့်အာဏာဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မာရှယ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ဆင် ရေးဆိုင်ရာ အခက်ခဲဆုံးပြဿနာများကို သူမတူအောင်ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်ဆို၏။ ပြဿနာကတော့ ဒီလိုပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါးရှင်းအနေဖြင့် တပ်သားပေါင်း ၅ သိန်းကျော်၊ လက် နက်ကြီး ၃၀၀၀၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် တန် ၄၀ နှင့် ဆေးရုံ ၃၄ ရုံကို စိန့်မီဟီးလ် မှ အာဂွန်နီဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ လိုသည်။ ထိုသို့ တပ်ပြောင်းရာတွင်လည်း ရန်သူသူလျှို့များ၊ ရန်သူစစ်လေယာဉ်များမရိပ်မိအောင် အထူးလျှို့ဝှက် ပိရီရပေလိမ့် မည်။ သည်လို သေရေးရှင်ရေးပြဿနာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က အမှားအယွင်း မရှိအောင် အတိအကျ လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

သိန်းချီနေသောတပ်ဖွဲ့ကြီးကို ဘယ်သူမျှမသိအောင် ညဘက်တွင် တစ်နယ်မှ တစ်နယ်သို့ ၂ ပတ်အတွင်းမှာ တိတ်တဆိတ်ဖြတ်သန်းစေခဲ့သည်။

ဂျာမန်များမှာ မော်စီအာဂွန်နီရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် သန်းဝက်မျှသော အမေရိကန်စစ်သားများ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး၊ ဂျာမန်တပ်များကို ဖရိဖရဲပြိုကွဲအောင်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

စစ်ကူဝင်တိုက်၍ စစ်ပွဲကို အနိုင်ယူလိုက်ချိန်အထိ ဂျင်နရယ်မာရှယ်၏စစ်ဆင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို မရိပ်မိခဲ့ကြရှာ။

အဘရာဟမ် လင်ကွန်း ပြောသည့်အတိုင်း “စစ်ရေးစစ်ရာတွေ အောင်ပွဲခံ နိုင်ရေးဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအပေါ် ဘယ်လောက်မူတည် လိုက်သလဲ။ ကြည့်စမ်း” လို့သာ ဆိုရပါတော့မည်။

ဂျင်နရယ်မာရှယ်သည် စည်းကမ်းဥပဒေကို လိုက်နာအပ်သည်ဟု ယုံကြည် ၏။ သို့သော် ရက်စက်စွာတင်းကြပ်ခြင်းကိုတော့ မကြိုက်ပါ။ ရှေးဦးပိုင်း စစ်တပ် များ စဖွဲ့စဉ်ကတည်းက စစ်အရာရှိကြီးများကျင့်သုံးခဲ့သော ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို သူ လက်မခံခဲ့ပါ။

မာရှယ်သည် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါမှာတော့ တိုက်ခိုက် ရေးတပ်ဖွဲ့များသမိုင်းတွင် မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲလုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက မေးခွန်း ၁၁၈ ခုပါဝင်သော မေးခွန်းလွှာတစ်ခုကို စစ်သည်တော် ၃၀၀၀ ထံသို့ ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ စစ်သည်များအနေဖြင့် သူ့မေးခွန်းများအား လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ စိတ်တိုင်းကျဖြေဆိုနိုင်ပြီး သူတို့နာမည်ကို ဖော်စရာလည်းမလိုပါချေ။ မာရှယ်က မေးခွန်းတွေ ခုလို မေးခဲ့သည်။

“မင်း အထက်အရာရှိတွေကို သဘောကျရဲ့လား”

“ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ”

“မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို စွမ်းရည်ပြည့်တဲ့ စစ်သားကောင်းဖြစ်အောင် တို့က ဘယ်လိုလုပ် ပေးရမလဲ”

“တို့ရဲ့တပ်မတော်ကြီးကို ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ဘာတွေလုပ် ဖို့ လိုသလဲ”

ထုံးစံကိုသွေဖည်လျက် သမရိုးကျအစဉ်အလာကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်ရာ ရောက်ခဲ့သော ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် ရှေးရိုးစွဲဆရာကြီးတချို့ အံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံး ပြူးဖြစ်သွားကြကာ မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေ၏။ ဒါပေမယ့် တော်လှန် ရေး၏ရလဒ်ကတော့ ထူးကဲလှပါဘိ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ngyoe.com

တပ်မတော်၊ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းများကို လူသားဆန်အောင် ပြုပြင်နိုင်ခဲ့ပြီး တပ်သားများကိုလည်း အရည်အသွေး ပိုမိုတောက်ပြောင်အောင် စွမ်းဆောင် အရောင်တင်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ထို့အပြင် ထိုသင်တန်း၏အကျိုးက စစ်မြေပြင်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ စစ်သူရဲကောင်းများအဖြစ် အောင်ပွဲခံနိုင်ကြစေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နရယ်မာရှယ်နှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ဆုံ၍ စကား ပြောခွင့်၊ ကြည့်နှုတ်ဖတ်ခွင့် မရလိုက်ပါ။ သို့လင့်ကစား မိုလ်ချုပ်ကြီးကတော် နှင့်တော့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီး အားရပါးရပြောခဲ့ရပါသည်။

သူမက 'ဂျင်နရယ်မာရှယ်သည် စစ်သားဖြစ်ရန် မွေးဖွားလာခဲ့သလို၊ မွေးရာ ပါဗီအေရပင် စစ်သွေးစစ်စိတ်တွေ ထက်သန်နေခဲ့ကြောင်း၊ ကလေးဘဝတွင်လည်း စစ်သားလုပ်တမ်းကစား၍ အိမ်နီးနားချင်း တခြားကလေးငယ်များကို စစ်ရေး လေ့ကျင့်ပြီး ချီတက်ခိုင်းကြောင်း၊ သစ်သားချောင်းကို မြင်းလုပ်စီးကြသော မြင်းတပ် ကြီးဖွဲ့ကာ စစ်တိုက်ကြကြောင်းများ' ကို ပြောပြခဲ့၏။

မာရှယ်သည် ဝတ်စံပွိုင့်စစ်တက္ကသိုလ်တက်ရန် ဆန္ဒပြင်းစွာ လိုလား တောင့်တခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဝက်စပွိုင့်ကို တက်ခွင့်ရဖို့ ဝင် အရွေးခံရဦးမည်။ ခက်တာက ရီပတ်ဗလစ်ကင်များ ကြီးစိုးတန်ခိုးထွားသော ပင်ဆီဗေးနီးယား ပြည်နယ်တွင် သူ့အဖေက တောင်ပိုင်းသား ဒီမိုကရက်ပါတီဝင် ဖြစ်နေလေတော့ သူ အရွေးခံရဖို့ မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် လက်ဇင်တန်မြို့ရှိ ဗာဂျီးနီးယားစစ်တက္ကသိုလ်သို့ လျှောက်ထားခဲ့ရပြီး၊ ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး၊ အဘက်ဘက်က ထူးချွန်၍ လေးစားခံရသောကျောင်းသားတွေထဲ တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လာတော့၏။

သူသည် သူ့ကို အသက်သေလောက်အောင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခဲ့သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏နာမည်ကို ဖော်ပြရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းဖြင့် မွန်မြတ် ဖြူစင်သော အားကစားသမားစိတ်ဓာတ်ကို ပြသခဲ့ဖူးသေး၏။ ထိုကျောင်းသား က မရည်ရွယ်ဘဲလျက် သူ့ကို ဘက်နက်ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရစေခဲ့၏။ သို့သော် နောင်အနာဂတ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏တပ်မတော် ဦးစီးချုပ် လောင်းလျာ ကလေးက တရားခံဘယ်သူ ဆိုတာကို ဖွင့်မပြောတမ်းဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

သူ့အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတစ်စုက ဦးထုပ်တွေကို မိုးပေါ်မြောက်  
လေထဲ ပစ်တင်လိုက်သည်။ မာရှယ်ကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ ကောင်း  
လိုက်တဲ့ ကစားနည်း၊ တော်လိုက်တဲ့ ချန်ပီယန်။ ဂုဏ်ပြုအမွမ်းတင်သံတွေကြား  
တွင် သူ့ခမျာ နှာခေါင်းပင်မဖော်သာအောင် မြှုပ်သွားရတော့သည်။

ဂျော့ချ်မာရှယ်သည် ဗာဂျီးနီးယားစစ်တက္ကသိုလ်၏ ဘောလုံးလက်ရွေးစင်  
အဖြစ် ခြေစွမ်းပြနိုင်ခဲ့ခြင်းကလည်း ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများ၏ လှိုက်လှိုက်  
လှဲလှဲ အားပေးမှုကို ရခဲ့ပြန်သည်။

အမှန်စင်စစ် ပထမ ၃ နှစ်လုံးလုံး မာရှယ်အဖို့ ဘောလုံးကစားရန် အချိန်  
မရခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးနှစ်များကျခါမှ သူက ဘောလုံး၏နည်းပရိယာယ်များကို  
ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သင်ယူလေ့ကျင့်ပြီး တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်အသင်း၏  
နောက်တန်းလူအဖြစ် ပါဝင်ကစားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သည့်နောက် ကိုယ်အလေးချိန် ၁၂ စတုပင်မပြည့်သော သူသည် ပြိုင်ဖက်  
အသင်းများကို တစ်ရာသီလုံး ဒုက္ခလှလှကြီးပေးကာ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆုတွေ  
ရယူလျက် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဂုဏ်သရေတိုးစေခဲ့၏။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်၏  
တံခွန်စိုက်ဆုကြီးကို ယူပေးလိုက်၏။ ဘောလုံးကို တစ်ခါမျှ မထိဖူး၊ မကိုင်ဖူးသူ  
တစ်ယောက်အနေဖြင့် အံ့မခန်းအောင်မြင်မှုကြီး ပါပေတည်း။

ဗာဂျီးနီးယားစစ်တက္ကသိုလ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်၏ မှတ်တမ်းရာဇဝင်အရ  
သူသည် ထူးချွန်မှုကြောင့် အသင်းကပွဲတိုက်ရာထူးကိုရခဲ့ရုံမက၊ စာအတော်ဆုံး၊  
စစ်တိုက်အကောင်းဆုံး ဘွဲ့ထူးများလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမေရိကန်သမိုင်းတွင် အင်အားအကြီးဆုံး စစ်တပ်မဟာ၏ သေနာပတိ  
ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့ချ်မာရှယ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တောင်လို  
ရာလိုပုံနေသော အလုပ်တာဝန်တွေကို မပြတ်မနားထမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။ သာမန်  
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို သွက်သွက်လည်သွားစေနိုင်သည့်အလုပ်တွေကို သူက  
လွယ်လင့်တကူလုပ်ဆောင်ရင်း ဧရာမစွမ်းဆောင်နိုင်မှုကို ပြသခဲ့၏။ သို့တိုင်  
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်ပုံစံက စိုးရိမ်ပူပန်မှု မရှိ။ အလျင်စလိုပျာပျာသလဲ ဘယ်တော့မျှ  
မဖြစ်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

ကျွန်တော်က သူ့ဇနီးအား သူ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် သည်လိုစွမ်းဆောင်နိုင်တာ လဲဟု မေးကြည့်မိ၏။

သူမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်အနေဖြင့် အဆမတန် များပြားကြီးလေးလှသော အလုပ်တာဝန်တွေကို စိတ်ပင်ပန်းကိုယ်ခွမ်းနယ်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်း ၇ ချက်ကို ဖော်ထုတ် အသိပေးခဲ့ပါသည်။

နံပါတ် ၁။ သူသည် ရှည်လျားထွေပြားသော အစီရင်ခံစာများကို ဘယ်တော့မျှ ဖတ်ရှုလေ့မရှိဘဲ၊ လိုရင်းတိုရှင်းအကျဉ်းချုပ်ထားသော အစီရင်ခံစာတွေကိုသာ ဦးစားပေးဖတ်လေ့ ရှိသည်။

နံပါတ် ၂။ သူ့ကိုယ်သူ စာသွက်သွက်ဖတ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသလို၊ တဒဂံအတွင်း အလုံးစုံနားလည်နိုင်စွမ်းရှိ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် အမြန်ဆုံး ချမှတ်နိုင်သည်။ သို့နှင့်အမျှ သူသည် ဘာမဆို သွက်လက်ထက်မြက်စွာ လုပ်ဆောင်လေ့ရှိ၏။ ရုံးမှ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညဘက်ပြန်ထွက်စရာရှိလျှင်လည်း တအောင့်တနား လဲလျောင်း၍ စာဖတ်ပြီး၊ ဖြန့်ခဲနဲထ၊ ဖိနပ်နှင့် အင်္ကျီလဲ၍ ယူနီဖောင်းကိုဝတ်သည် မှာ ၄ မိနစ်အတွင်း ပြီးသောဟူ၏။

နံပါတ် ၃။ စစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ချမှတ်ပြီးသောဆုံးဖြတ်ချက်များကို အချိန်ကုန်ခံ၊ စိတ်အမောခံပြီး ပြန်လှန်သုံးသပ်ခြင်း မရှိတော့။ ပထမတစ်ကြိမ် ကတည်းက အားသွန်ခွန်စိုက်အချိန်ယူစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလေ သည်တဲ့။

နံပါတ် ၄။ သူ့အနေဖြင့် စစ်ဆင်ရေးပြဿနာနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ သိသင့် သိထိုက်သောအချက်အလက်တွေကို အသေးစိတ်အပြည့်အစုံ စုဆောင်းလေ့လာပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့ရုံးခန်း နံရံကပ်မြေပုံတွေပေါ်မှာ ရောင်စုံ ပင်အပ်ကလေးတွေ စိုက်ထားတာကို သင် ဘယ်တော့မျှ တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ် သည် သူ့တပ်ရင်း၊ တပ်ဖွဲ့တွေ တည်ရှိရာ ဒေသတိုင်းကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကောင်း ဖြင့် အလွတ်ရနေသည်။ ဘာတွေလိုအပ်လို့ ဘာတွေထောက်ပံ့ရမလဲ ဆိုတာလည်း အတိအကျသိထားသည်။

နံပါတ် ၅။ သူသည် တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ စရန် အိပ်ရာမှ စောစောထ ခြင်းဖြင့် ဦးနှောက် အထူးကြည်လင်သည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်၏။ မနက် ၇

ပန်းဖြူပြည်စာအုပ်တိုက်

နာရီတွင် မိုးလင်းစာစားပြီး၊ ၇ နာရီခွဲ ရုံးသွားသည်။ တစ်ခါက သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသည်မှာ 'ညနေ ၃ နာရီထိုးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူမျှ အမှန်အကန် မတွေးနိုင်တော့ဘူး' တဲ့။

နံပါတ် ၆။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် နေ့လယ်တွင် တရားအိပ်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အားဖြည့်လေ့ ရှိ၏။ ပြီးတော့ ဝင်စတန် ချာချီလ် ကဲ့သို့ မမောခင် အရင်နား၍ အပန်းဖြေ၏။ နေ့လယ်စာစားဖို့ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။ သူနှင့်အတူ ထိပ်တန်းဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးဦးကို အဖော် ခေါ်လာတတ်၏။ သူတို့လမ်းလျှောက်ရင်း စစ်ရေးမဟာဗျူဟာနှင့်စပ်ဆိုင်သော ပြဿနာများကို ဆွေးနွေးလာကြသည်။ နေ့လယ်စာစားပြီးပြီးချင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်သည် သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ လေသာ ဆောင်တွင် တစ်ယောက်အိပ်မွေ့ရာခင်း၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပစ်လိုက်၏။ ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ပြန်ထခဲ့ပြီး လုံးဝ လန်းဆန်းသွားလေသတဲ့။

နံပါတ် ၇။ ဂျင်နရယ်မာရှယ်သည် အလုပ်ကို အင်စိုက်အားစိုက် စွမ်းအင် အပြည့်လုပ်နိုင်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မှာ ပူပင်သောက ဟူ၍ မြူမြူ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော် မစွမာရှယ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြရာ၌

“ကျွန်မဟာ ဂျင်နရယ်နှင့် အိမ်ထောင်သက် ၁၃ နှစ် အတူနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွင်း ကျွန်မတွေ့ရသလောက် သူဟာ ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် နှင့် အလုပ်တာဝန်တွေ ပိနေတဲ့ကြားမှာ ပုံမှန်ရုန်းကန်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေကြောင့် ၁ စက္ကန့်စာကလေးမျှ အိပ်ရေးပျက် မခံခဲ့ဘူးရှင်” ဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်က မစွမာရှယ်အား ယောက်ျားဂုဏ်ရောင်ထွန်းပြောင်သော ခင်ပွန်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် ပူပန်သောကတွေကို ဘယ်နည်းနှင့် ရှောင်ကွင်း ပယ်ဖျောက်ပါသလဲဟု မေးခွန်းထုတ်မိ၏။

သူမက တစ်နေ့စာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ပြီးဆုံးပြီဆိုသည်နှင့် ဂျင်နရယ် မာရှယ်သည် ရုံးလုပ်ငန်းတွေနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အရာရှိတွေကို အဆက်ဖြတ်ပစ် လိုက်ကြောင်း၊ ဘယ်အလုပ်ကိုမျှ ညဘက်တွင် အိမ်သို့ပါအောင် တစ်ခါမျှ ယူလာ လေ့မရှိကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

တစ်ဆက်တည်း၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် စစ်စည်းကမ်း နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာခဲ့သော အကျိုးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိကြောင်း၊ သို့နှင့်အမျှ စိုးရိမ်ပူပန်မှု သောကဗျာပါဒတွေကို သူ့ခေါင်းထဲ အဝင်မခံဘဲ ဟန့်တားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

သူ့တစ်ကိုယ်ရေ စည်းကမ်းစောင့်ထိန်းမှု၏ ပြယုဂ်အနေဖြင့်တော့ ယခုလို သိရ၏။

သူသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ စီးကရက် ၂ ဘူး - ၃ ဘူး ကုန်အောင် သောက် တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က စီးကရက်သောက် ခြင်းက သူ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်အန္တရာယ်ပေးသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ချက် ချင်းပင် စီးကရက်ကို တိခနဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ စီးကရက်ဖြတ်သည့် နေ့ကစ၍ လည်း တစ်လိပ်မျှ မသောက်တော့။ လှည့်ပင် မကြည့်တော့။

ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်သည် မြို့တစ်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၊မရှိ အရင် စမ်းသပ်ရပေမည်။ ဂျင်နရယ်မာရှယ် ကတော့ ၂ ခုစလုံးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါလေ၏။

သူသည် သောကကင်းဝေးနေနိုင်ရေးအတွက် အချိန်ပို အချိန်အားများကို အလကားမထားဘဲ ဝါသနာပါရာအလုပ်တစ်ခုခုဖြင့် အစားထိုးနည်းကိုလည်း သုံးတတ်၏။

အားလျှင် ကနူးလေ့ လှော်သည်။ မြင်းစီး ကျင့်သည်။ ရုပ်ရှင်သွားသည်။ ချစ်ဇနီးနှင့်အတူ အညောင်းပြေ လေညင်းခံထွက်သည်။ ညစဉ် အိပ်မပျော်ခင် ၃ နာရီကြာ စာဖတ်သည်။ စာဖတ်ရင်းက ရေဒီယိုသီချင်းတွေကို တိုးတိုး သာသာကလေး ဖွင့်ထားလိုက်သေးသည်။

ဂျင်နရယ်မာရှယ်၏ ယာဉ်မောင်းဆရာသည် ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာပြေး၍၊ စာကြည့်တိုက်မှူးများက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် သီးသန့် စုဆောင်းပေးထားသော စာအုပ် ၂၀ လောက်ကို ယူပေးရလေ့ ရှိ၏။

ထိုစာအုပ်တွေမှာ များသောအားဖြင့် သမိုင်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ မျက်မှောက် ရေးရာနောက်ဆုံးပေါ် အကြောင်းအရာတွေပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyc.com

မိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ခုတင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးစီရှိ၍ စာအုပ် ပုံကြီးနှင့် ပြည့်နေတတ်၏။ သူက ထိုစာအုပ်တွေကို ဝါးစားသလိုဖတ်၏။ အံ့မခန်း စံချိန်တင်၍ အငမ်းမရဖတ်၏။ စာမျက်နှာ ၂၀၀ ပါစာတစ်အုပ်ကို ၃ နာရီနှင့် ပြီးအောင်ဖတ်၏။

ဂျင်နရယ်ကြီးသည် ညတိုင်းပင် မအိပ်မချင်း စာဖတ်လေ့ရှိခဲ့သည်။ ညဦး လယ်ခေါင် တရေးနိုးတော့ကော မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘူးထင်ပါ သလား။ ဝေးစွ။ မီးဖွင့်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကောက်ဖတ်မည်။ ပြန်အိပ်ပျော် သွားသည့်အထိ ဖတ်သည်ပေါ့။

မစ္စမာရှယ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူဂျင်နရယ်ကြီးအား သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၂ ဦးဖြစ်သော ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင်းနှင့် ရောဘတ် အီးလီးတို့ကသာ အလွမ်းမိုး နိုင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောပြ၏။ ဂျင်နရယ် မာရှယ်သည် လီး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အမူအကျင့်များကိုလည်း အားရပါးရချီးမွမ်းလေ့ ရှိ၏။

သူ ဖတ်ပြီးရင်းဖတ်နှင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်လို့အားမရသည့် စာအုပ် ကတော့ အမေရိကန်စာပေလောက၏ ဂန္ထဝင်မြောက်လက်ရာဖြစ်သော ဘင်ဂျ မင်ဖရန်ကလင်း၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကြီး ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မိုလ်ချုပ်ကြီးကတော်က ခင်ပွန်းသည်မိုလ်ချုပ်ကြီးအား ‘အကယ်၍များ သူဟာ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဘာဖြစ်ချင်ပါ သလဲ’ဟု မေးခဲ့မိသည် ဆို၏။

သည်တော့ မိုလ်ချုပ်ကြီးက

“ငါ ဧရာမတေးသံစုံတီးပိုင်းကြီးရဲ့ ဂီတမျိုး ဖြစ်ချင်တယ်” ဟု ပြန်ဖြေခဲ့ပါ သတဲ့။

ဤသည်မှာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် မိုလ်ချုပ်ကြီး ရှေးချိုမာရှယ်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါပေတည်း။



**မတ်စ်တွန်း**  
**Mark Twain**

**စာရေးကောင်းသလောက်**  
**စီးပွားရေးမကျွမ်း၍ ဘဝပျက်မတတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော်လည်း။**  
**အချစ်ကံကောင်းသဖြင့်**  
**အောင်မြင်မှုသရဖူ ဆောင်းခဲ့ရသူ။**

□ ဟောလီးဝုဒ်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံက အထင်ရှားအထူးခြားဆုံးသော လူတစ်ယောက်၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို သရုပ်ဖော်ရိုက်ကူးရန် ပေါင် ၄ သိန်း အကုန်ခံခဲ့ပါလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား သူ့ခေတ်နှင့်သူ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူကြိုက်အများဆုံး စာပေပညာရှင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သလို၊ အစဉ်အဆက်ယနေ့ထက်တိုင် ကမ္ဘာအနှံ့ လူဖတ်အများဆုံး ဟာသစာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာသူပါပေ။

သူ့ခမျာ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်တိုင်အောင် သစ်လုံးကျောင်းကလေးတစ်ခု၌ ပညာသင်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှနှင့်ပင် သူ့ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုရမည်။

သို့တိုင် အောက်စ်ဖို့နှင့် ယေးလ်တက္ကသိုလ်ကြီးများက သူ့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ဒေါက်တာဘွဲ့ အပ်နှင်းခဲ့ကြ၏။ သူ၏ နှစ်လိုခင်မင်ဖွယ်ကောင်းမှုကို ပညာရှိပါမောက္ခကြီးများ မျက်စိကျခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် စာအုပ်တွေ ရေးခြင်းအားဖြင့် ပေါင်ငွေသန်းချီ၍ ရခဲ့၏။ တစ်နည်းပြောလျှင် သူ့ကလောင်ဖျားက ရွှေမိုးငွေမိုးရွာခဲ့သလို ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာတွေထဲတွင် သူ့လောက်ရသူ မရှိ ဟုပင် ပြောစမှတ် တွင်ခဲ့သည်။ သူ လွန်ခဲ့သော ၃၄

နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့လင့်ကစား စာအုပ်မူပိုင်ခွင့်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခွင့်၊ ရေဒီယိုအသံလွှင့် ခွင့်များမှငွေတွေကလည်း သူ့ဘဏ်ငွေစာရင်းထဲသို့ ယနေ့တိုင် တသွင်သွင် တရဟောစီးဝင်နေဆဲ။

သည်စာရေးဆရာကြီး၏ နာမည်ရင်းမှာ ‘ဆင်မြူရယ် လန်ဂျန်နီ ကလီး မင်းစ်’ ဖြစ်သော်လည်း၊ သူ့ကို ကမ္ဘာကသိကြတာကတော့ ‘မတ်ခ်တို့န်း’ ဟု သတည်း။

မတ်ခ်တို့န်း၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စွန့်စားခန်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူသည် အမေရိကန်သမိုင်း၏ အကြွယ်ဝ အလှပဆုံးသော ရွှေခေတ်ကို ဖြတ်သန်း နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

သူ့ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၁၀ က မစွစွပိမြစ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် ဆိတ်ငြိမ်အေးဆေးလှသော မစ်စူရီမြို့ငယ်ကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ အမေရိကန်ပြည်၌ ပထမဆုံးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်ကပင် ၇ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သမ္မတလောင်း အောဘရာဟမ် လင်ကွန်းကလည်း ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာ သူရင်းငှားကလေးဘဝဖြင့် လယ်ထွန်၊ နွားကျောင်း လို့ ကောင်းတုန်းသမယ။

မတ်ခ်တို့န်းသည် ‘၇၅ နှစ်’ ဟူသော ရင်ခုန်ဖွယ်ရာနှစ်များကို နေထိုင်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၌ ကွန်နက်တိကပ်ပြည်နယ်တွင် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။

စာအုပ် ၂၃ အုပ် ရေးသားခဲ့၏။ ထိုအထဲက စာအုပ်အချို့မှာ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားခဲ့ရပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ရာကောင်း ၂ ခုဖြစ်သော ‘ဟယ်ကယ်ဘယ်ရီဖင်း’ နှင့် ‘တွမ်ဆောယား’ တို့မူကား ထာဝရအသက်ကို ရထားသော ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများအဖြစ် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်နေခဲ့ရသလို၊ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် လူငယ်တွေ သားစဉ်မြေးဆက်လက်ဆင့်ကမ်းကြရမည့် အဖိုးတန် ရတနာများဆိုလည်း မမှား။

ထိုစာအုပ် ၂ အုပ်စလုံးက သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံတွေမှ ထုတ်နုတ် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အတိအကျပြောရလျှင် ထိုစာအုပ်တွေမှာ လက်နှင့်ရေးခဲ့

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲက ပေါက်ကွဲထွက်ကျလာခြင်း ဟုသာ ဆိုရမည်။

မတ်ခဲတို့နိုးကို ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် မစ်စူရီမြို့ငယ်ကလေးရှိ အခန်း ၂ ခန်း တည်းပါသော အိမ်ငယ်ကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ယနေ့ ခေတ်မီ လယ်သမား ကြီးများအနေဖြင့် မတ်ခဲတို့နိုး ကလေးဘဝကနေခဲ့ရာ ထိုတင်းကုပ်ကလေးမျိုး၌ နွားတွေ၊ ကြက်တွေပင် ထားမည်မဟုတ်ပါလေ။

ထို မှောင်မည်းကျဉ်းကျပ်သော အခန်းကလေး ၂ ခု၌ မိသားစု ၇ ယောက်၊ အိမ်ဖော်မလေး ၁ ယောက်၊ ပေါင်း ၈ ယောက် နေခဲ့ကြရ၏။

မတ်ခဲတို့နိုး မွေးကင်းစက အလွန်ချူချာလှ၍၊ ‘ပထမဆုံး ဆောင်းတွင်းကိုမှ ကျော်ပါမလား’ ထင်ရလောက်အောင် အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ရှာ၏။ သူ ကြီးပြင်းလာပြီဆိုတော့လည်း ‘ပြဿနာကောင်ကလေး မတ်ခဲတို့နိုး’ ဖြစ်ခဲ့ ပြန်သည်။ သူ့မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ‘သူသည် မိသားစုအားလုံးထဲတွင် သူမကို ဒုက္ခအပေးဆုံး ကလေးတစ်ဦးပါ’ လို့ ဖွင့်ဟခဲ့ရ၏။ သူ့ကား အကျီစားသန်လှ၏။ ပြီးတော့ ကျောင်းတက်ပျင်းရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မှ ထွက်ပြေးပြီး အိုးလိဒ်မဲန် မြစ်ရှိရာသို့ တန်းပြေးနေကျ ဖြစ်၏။

သူသည် မစ္စစ္စပီမြစ်ကြီး၏ သူမတူအလှ၌ ယစ်မူးနေမိသည်နှင့်အမျှ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်လှသော ကျွန်းများ၊ တဖြည်းဖြည်းရွေ့မျောနေသောဖောင်များ၊ ပင်လယ်ထဲသို့ တသွင်သွင်တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဝင်သွားသော ရေအလျဉ်များကို စွဲမက်စွာ ငေးမောမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့အဖို့ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ နာရီပေါင်းများစွာထိုင် ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့၏။

သူသည် ၉ ကြိမ်တိုင်တိုင် ရေနစ်သေမလို ကြုံခဲ့၏။ သို့သော် အင်ဒီးယန်း လူနီတွေ၊ ပင်လယ်စားပြတွေလုပ်တမ်းကစားရင်း၊ ဂူတွေထဲ စူးစမ်းဝင်ရောက် ရှာဖွေရင်း၊ ဖောင်ပေါ်မှမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် စုန်ဆင်းရင်း ရရှိခဲ့သော တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သည့်အတွေ့အကြုံများက နောင် သူ၏ နာမည်အကျော်ဆုံး စာ ၂ အုပ် ထဲက ဇာတ်ကွက်၊ဇာတ်ကောင်တွေကို ဖန်တီးရာ၌ အထူးအသုံးဝင်ခဲ့၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မတ်ခဲတို့နိုးသည် ဟာသဉာဏ်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် အရွှန်းဖောက်တတ်သည့်အထံ့  
မလေ့ကို သူ့မိခင်ထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သူ တစ်ခါက ဖွင့်ပြောခဲ့ရာ  
တွင် သူ့အဖေ ပြုံးတာကို တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့ကြောင်း။ ဒါပေမယ့် သူ့မိခင်  
အကြောင်း ပြောသည့်အခါမှာတော့

“အမေဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာတောင် ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်  
တလေသာ ရှိတတ်ပြီး၊ မိန်းမတွေထဲမှာ မရှိသလောက်ဖြစ်တဲ့အရည်အချင်းတစ်မျိုး  
ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာတွေပြော  
လို့ ပြောမှန်းမသိဘဲ ဟာသဉာဏ်တွေအပြည့်နှင့် ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်တာ  
ပါပဲ” တဲ့။

သို့ကလို့ ပါရမီဗိဇ ဟာသဉာဏ်ကို မိခင်ထံမှအမွေရခဲ့သော မတ်ခဲတို့နိုး  
သည် လူထုဟောပြောပွဲတွေ၌ ပွဲကျအောင်ပြောနိုင်သည့် ရှာမှရှားသော ဟာသဝိဇ္ဇာ  
ကြီး ဖြစ်ခဲ့တော့၏။ သူ့ဟာသတွေက လူကြိုက်များလှသလို သူ့ကို သူဌေး  
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကြုံတုန်း ပြောရဦးမည်။ မတ်ခဲတို့နိုး၏မိခင်သည် အလွန်ပင် ကြင်နာသနား  
တတ်၍ စိတ်နှလုံးနူးညံ့သူဖြစ်ကာ ယင်ကောင်ကလေးတစ်ကောင်တောင် မသတ်  
ရက်ခဲ့။ ထို့အပြင် ကြောင်တွေကိုလည်း ကြွက်ကလေးတွေကို သတ်ဖြတ်ကိုက်စား  
သည့်အတွက် အပြစ်တင်ဒဏ်ခတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ တစ်ခါကတော့ မလိုချင်သော  
ကြောင်ပေါက်စကလေးတွေကို ရေနစ်သတ်ဖို့ ကြုံလာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူမက  
ကြောင်ကလေးတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် သက်သက်သာသာသေအောင်ဆိုပြီး ရေဓွေး  
ဖျောလိုက်ပါသတဲ့ဗျာ။

မတ်ခဲတို့နိုးသည် စာသင်ကျောင်းကို ကြောက်ခဲ့၏။ ကျောင်းက သူ့  
လွတ်လပ်မှုကို ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်သည်ဟု ယူဆသည်။ သူ့အဖို့ ကျောင်းဆိုသည်မှာ  
‘တောလည်သွားရန်နှင့် အံ့မခန်းဆန်းကြယ်သော မစ္စစ္စပီမြစ်ကမ်းပါးတွေကို စူးစမ်း  
ရှာဖွေရန်’ ဟူသော သူ့ဆန္ဒတွေကို ချုပ်နှောင်ထားရာ နံရံ ၄ ဖက်၌ သစ်လုံးတွေ  
ကာရံထားသည့် လှောင်အိမ်ကြီးသာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သူ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်အရောက်၌ သူ မုန်းသောကျောင်းစာသင်ခန်းမှ ရှောင်ခွာ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်က သူ့ဖခင်ကြီး သေဆုံးမှု၏အကျိုး ဆက်အဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ့အဖေ မပြန်လမ်းသို့ မြန်းသွားပြီဟု သိနား လည်လိုက်သည်နှင့်အမျှ သူ ရမ်းရမ်းကားကားထင်ရာစိုင်းနေခဲ့သော နေ့ရက်များ၊ စကားနားမထောင်ဘဲ ထော်လော်ကန်လန်လုပ်ခဲ့မှုများ၊ အဖေလိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် စိတ်မပါခဲ့ခြင်းများအတွက် နောင်တ ကြီးစွာရမိလေတော့၏။

စိတ်ထိခိုက်လွယ်သော ချာတိတ်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မဆုံး အောင်ဖြစ်ရင်းက မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ငိုနေခဲ့မိသည်။

သူ့အမေက ချော့မော့ဖျောင်းဖျံ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

“ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပါပြီ သားရယ်။ မင်းအဖေလည်း ဗွေယူမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ခု သား၊ အမေ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးစေချင်တယ်”

ချာတိတ်ကလည်း တရှုပ်ရှုပ်ရှိုက်ရင်းက “ဘာမဆို ကျွန်တော် ကတိပေး နိုင်ပါတယ် အမေ။ ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းတာကလွဲရင် တခြား ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့ရှာသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ မတ်ခဲတိုင်းအဖို့ ပညာလည်းရ ဝမ်းလည်းဝမည့် ပုံနှိပ်စက်အလုပ်သင်ကလေးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

အလုပ်သင်အဖြစ် ၂ နှစ်လုပ်ရစဉ်အတွင်း သူ့လုပ်ခကတော့ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်အစားဝယ်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

၂ နှစ်ကြာပြီ ပုံနှိပ်စက်သမားဖြစ်လာရာမှ မစ်စူရီမြို့နယ် ဟန်နီဘောလ် မြို့ကလေးတွင် လမ်းသလားရင်း တစ်ညနေမှာတော့ လေလွင့်လာသည့် စက္ကူ တစ်ရွက်ကို ကောက်ရလိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ စုတ်ဖြုတ်ထားသော စာရွက် တစ်ရွက်ပင်။ အမှတ်မထင် အရေးမပါသည့် အသေးအဖွဲဖြစ်ရပ်ကလေးက သူ့ဘဝ ကို အခြားအခြားသောလုပ်ရပ်များထက် ထူးခြားစွာအကျိုးပြုလျက် ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည် ဆိုနိုင်၏။ အကြောင်းမူ အမှိုက်သာသာ ထိုစာရွက်ကလေးမှာ အာဇာနည်မကလေး ဂျန်းအော့ဖ်အော့ခီ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်နေ

သောကြောင့်ပါတည်း။ စာရွက်အစုတ်ကလေးမှာ ရိုအင်ခံတပ်ထဲကဂျန်း၏ အကျဉ်း ခံဘဝကို ဖော်ကျူးထား၏။

မတရားမှုတွေက ၁၄ နှစ်သား လူငယ်တစ်ယောက်အား နိုးကြားသွေး ဆူစေခဲ့၏။ ‘ဂျန်းအော့ဖ်အော့ခ်’ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူ မသိ။ သူမ၏ နာမည်ကလေးတောင်မျှ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီနောက် ပိုင်းမှာတော့ ဂျန်းအကြောင်းရေးထားလေသမျှ စာအုပ်စာစောင်တွေကို ငမ်းငမ်း တက် လိုက်ရှာဖတ်မိတော့သည်။

ဂျန်း၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားရမှုက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဟုန်းဟုန်း တောက်စေခဲ့သလို၊ သူ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်မက အရှိန်ပြင်းစွာ လောင် မြိုက်နေခဲ့၏။

ထိုမှ ၄၆ နှစ်အကြာတွင်မူ ‘ဂျန်းအော့ဖ်အော့ခ်ကို တမ်းတခြင်း’<sup>၂</sup> ဟူသော အမည်ဖြင့် စာတစ်အုပ် ရေးထုတ် ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာများက ယင်းစာအုပ်မှာ ‘သူ၏အကောင်းဆုံးလက်ရာ’ ဟု ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့သည်။

သူက သူ့ကလောင်နာမည်ရင်းဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပါက လူတွေက ရယ်စရာဝတ္ထုလိုပင် အောက်မေ့ကြမည်ကို ကြိုတင်တွက်မိ၏။ သို့ဖြင့် ထိုအချက် ကို အလေးအနက်ကြီးစွာထားသော သူသည် စာမူပေါ်တွင် လက်မှတ်ကလေး တောင်မျှ မထိုးခဲ့ချေ။

အဲလ်ဘတ် ဘိုင်ဂျလီ ပိုင်နေး<sup>၃</sup>က သူ၏ အတွဲ ၄ တွဲရှိ မတ်ခ်တိုန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၌ ‘ဂျန်းအော့ဖ်အော့ခ်အကြောင်း စာရွက်လေးကို အမှတ်တမဲ့ ရှာတွေ့ခဲ့ခြင်းသည် သမိုင်းစာပေများအပေါ်တွင် မတ်ခ်တိုန်း၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ကြီးကျယ်စွာ လှုပ်ခတ်နိုးကြားစေခဲ့သလို၊ တူးချွန်ထက်မြက်သော ပညာရှင်ကြီး ဘဝမှ နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ အသည်းအသန် စွဲမက်စေခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲသို့ စာရွက်အစုတ်ကလေး လွင့်ဝဲကျရောက်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝသည် တစ် ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲခဲ့သလို၊ စိတ်ဓာတ် မြင့်မားကြံ့ခိုင်စေခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပင်’ ဟူ၍ ဖော်ညွှန်းထားခဲ့၏။

မတ်ခ်တိုန်းသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရိုးအ,ရာမှာတော့ ကင်းဆက်ယုန်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် မခြားပေ။ သူသည် စိတ်ကူးယဉ်အဆန်း

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ထွင်သော စီးပွားရေးအကြံအစည်များ၏ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဥပမာပြရသော် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုအပြီး၌၊ ‘အမေ့မရနိုင်ဖွယ်ကားတစ်လျှောက်က အပူပိုင်းဒေသ တောနက်များအတွင်း ကိုကိုးဖျော်ရည်များ သွားရောင်းခြင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်နိုင်မည်’ ဟု အကြံရခဲ့သည်။

စင်စစ်သူသည် ကိုကိုးဖျော်ရည်အကြောင်း နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိသည့် အပြင် အမေရိကန်တောင်ပိုင်းသို့ ခရီးရှည်ကြီးထွက်ရန် စရိတ်စကလည်း မရှိ။ တကယ်လို့ အမေ့မရနိုင်ဖွယ်ကားကို ရောက်ပြီပဲထားဦး။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေ၏ စကားကို သူ မတတ်သလို၊ အပူပိုင်းဒေသ အပြင်းဖျားဝင်ပြီး သေတောင် သေသွား နိုင်၏။

ဒါပေမယ့် မယုံနိုင်စရာအဖြစ်ဆန်းနှင့် ကြုံလိုက်ရပုံက တစ်နေ့ လမ်းပေါ် မှ ငွေ ၁၀ ပေါင်တန်တစ်ရွက်ကို ကောက်ရခဲ့သည်။ ထိုငွေကို စရိတ်လုပ်၍ အမေ့မရနိုင်ဖွယ်ကို စုန်ဆင်းခဲ့သည်။ စင်စင်နက်တီအထိ ရောက်ခဲ့ရပြီး ပိုက်ဆံပြတ် သွားသဖြင့် သူ့ခရီးစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရ၏။

နောက်ပိုင်း သူ့စာအုပ်စာပေများမှ ဝင်ငွေတွေ သောက်သောက်လဲရခဲ့သည့် အခါများမှာလည်း ငွေအရင်းအနှီး မြှုပ်နှံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်၏။ ထိုအထဲမှ ဥပမာတွေ တစ်ပြိုင်ကြီးကို တင်ပြပါရစေ။

သူသည် တကယ်လက်တွေ့မှာ မမောင်းနိုင်သည့် ရေခဲခွေးဖြင့် လျှပ်စစ် ဓာတ်ထုတ်လုပ်သော ဂျင်နရေတာစက်တီထွင်မှုမျိုး၌ ငွေအရင်းအနှီး စိုက်ထုတ် ပေးဖူး၏။

ပြီးတော့ အင်ဂျင်စက်ပူလီထုတ်ရန်လည်း ငွေမြှုပ်နှံခဲ့ပြန်သည်။ ဒါလည်း စုန်းစုန်းမြုပ်၊ နည်းနည်းကလေးမျှ အလုပ်မဖြစ်။

နောက် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခု စထောင်ပြန်တော့လည်း ပေါင် ၃ သောင်း ၂ ထောင် ရှုံး၍ ကုမ္ပဏီပြုတ်သွား၏။

လက်နှိပ်စက်လုပ်သည့်စက် တီထွင်ရန်အတွက်လည်း ငွေအရင်းအနှီး တနှင့် တပိုးကြီး စိုက်ထုတ်ခဲ့သေး၏။ ဒါလည်း မတ်ခ်တိုင်းမှာ လက်ချည်းသက် သက်ကျန်ခဲ့ရပြီး၊ ပေါင် ၄ သောင်းလောက် ကုန်ပါလေရော။

ဒီနောက်ပိုင်း တစ်နေ့တော့ မတ်ခဲတို့နဲ့သည် အလက်ဒန္တား ဂရေဟမ်ဘဲလ်<sup>၁</sup> ဆိုသော တီထွင်သူ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံဆည်းပြန်သည်။ ဘဲလ်က မတ်ခဲတို့နဲ့ အား 'တယ်လီဖုန်း' ဟုခေါ်တွင်မည့် တီထွင်မှုအသစ်တွင် ငွေရင်းစိုက်ထုတ်မြုပ်နှံဖို့ ဆွယ်တရားဟောခဲ့၏။ ဘဲလ်က သူ့တီထွင်မှုမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ထိုင်နေရင်းက လည်း လမ်း ၅ လမ်း ခြားနေသည့်နေရာမှ လူတစ်ယောက်ထံကြိုးဖြင့် ဆက်သွယ် စကားပြောနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။ မတ်ခဲတို့နဲ့က ဟားတိုက်ရယ်မိ၏။

သူသည် ဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းသော လူမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါပေမယ့် ထုံထိုင်းဖျင်းအသော ငတုံးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဘယ်နှယ်- ဝိုင်ယာကြိုးတစ်ချောင်းပေါ်ကနေ ဆက်သွယ်စကားပြောမလို့ ဆိုပဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ရယ်စရာကြီး။

တကယ်လို့သာ ထိုစဉ်က ပေါင် ၁၀၀ တန် တယ်လီဖုန်းရှယ်ယာ အစုတစ်စု ကိုသာဝယ်ထားခဲ့လျှင် ယခုဆိုလျှင် သန်းပေါင်းမရေတွက်နိုင်အောင် အမြတ်ရ နေပေပြီ။ သို့ပေမယ့် သူဌေးဇာတာ မပါသလို ငတ်ကိန်းကြုံချင်သော မတ်ခဲတို့နဲ့ ခမျာ ထိုရှယ်ယာတွေ ဝယ်မည့်အစား မွဲမွဲတေတေနှင့် ၃ ရက်အကြာတွင် ဒေဝါလီခံရမည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ငွေအလုံးလိုက်အရင်းလိုက် ချေးပစ်လိုက်သော ဟူ၏။

၁၈၉၃ ခုနှစ် မတ်ခဲတို့နဲ့ ၅၈ နှစ်အရွယ်ရောက်ချိန်မှာတော့ သူကိုယ်တိုင် အကြွေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး အကြွေးနွံထဲ နစ်မွန်းနေခဲ့ရပါပြီ။

တစ်နိုင်ငံလုံးမှာလည်း စီးပွားပျက်ကပ် ဆိုက်၍ ကယ်မိန်းကယိုင် ဖြစ်နေ သလို၊ မတ်ခဲတို့နဲ့ခမျာလည်း မမာမကျန်း ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ သူ့အဖို့ ဘဏ်မှာ ဒေဝါလီခံ၊ လူမွဲစာရင်းဝင်ခြင်းဖြင့် သူ့အကြွေးတွေကို ရှောင်လွှဲလို့ ရပါသည်။ ထိုအစား သူက ဆပ်စရာကြွေးတွေ တစ်ပြားမကျန် ပြန်ဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကဲ၊ ဘယ်နည်းနှင့် ဆပ်မလဲ။ စာရေးမည်။ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ဟောမည်၊ ပြောမည် ပေါ့။

သူ နာမကျန်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဟောပြောပို့ချရမည်ကို စိတ်မပါဘဲနှင့် ၅ နှစ်လုံးလုံး ဟောပြောပွဲခရီးတွေထွက်ခဲ့ပြီး ကြွေးဆပ်ဖို့ ကြိုး

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

စားခဲ့ရှာ၏။ သူ့ကမ္ဘာလှည့်ခရီးစဉ်က အံ့မခန်း အကြီးအကျယ်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ကို လာနားထောင်မည့်ပရိသတ်တွေက များပြားလွန်းသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံခန်းမနှင့် ဆုံတယ်လို့ မရှိ။ ရုံကွဲလောက်အောင်ပင် အားပေးခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်အဖို့ စိတ်ရဲ့အေးချမ်းမှု အပြည့်အဝပြန်ရခဲ့သလို၊ ဝန်လေးမှု ဘာတစ်ခုမျှ မခံစားရတော့ပါ။ အလုပ်လုပ်ရတာလည်း ပျော်လာရပါပြီ။ တပင်တပန်း အားစိုက်ရတယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘဲ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေရပါတော့သည်” တဲ့။

မတ်ခဲတို့နိုးသည် ဘယ်လိုပင် စီးပွားရေးကံခေသော်ငြားလည်း၊ အချစ်ရေးမှာတော့ အလွန်အထူး ကံကောင်းသည်။

သူ လက်ထပ်မည့်အမျိုးသမီးကို မယူခင်၊ ပန်းချီရုပ်ပုံ တွေကတည်းက ကြိုက်သွားခဲ့၏။

ဇာတ်လမ်းက ဟိုဒီလင်းဒီသို့ မော်တော်ခရီးဖြင့်သွားခိုက် အစပျိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍၊ ထိုခရီးစဉ်က ‘အန္တရာယ်ကင်းကင်း လှည့်လည်ခြင်း’ ဟူသောစာအုပ်ရေးသားရာတွင် အကျိုးပြုခဲ့သည်။

ကံတိုက်လာသော တစ်နေ့ မတ်ခဲတို့နိုးသည် သူ့သူငယ်ချင်း ချားလ်စ်လန်ဒွန်၏အခန်းသို့ သွားလည်ခဲ့ရာမှ လန်ဒွန်၏ညီမ အလှဇကရီမကလေး အော်လီဗီယာလန်ဒွန်၏ရုပ်ပုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်သွားသလို၊ ‘ဒီမိန်းမချောကလေးဟာ ငါလက်ထပ်ချင်တဲ့ ဇနီးလောင်းမျိုးပဲ’ ဟု တန်းသိလိုက်သည်။

တစ်ခေါက်မက အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကူးတို့ခေါက်ရေ များလာသည်နှင့်အမျှ လန်ဒွန်ကလေး၏အခန်းသို့ရောက်တိုင်း၊ ပန်းချီကားကလေးကို အခစားဝင်ဖူးမြင်မိသလို၊ ‘မိန်းမလှလေးသည် သူ့အတွက်ပဲ’ ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်က ခိုင်မာသထက် ခိုင်မာလာခဲ့ရ၏။

နောက် လအနည်းငယ်အကြာမှာတော့ မတ်ခဲတို့နိုးသည် လှမိမယ်ကလေး အော်လီဗီယာအား နယူးယောက်ညစာစားပွဲတစ်ခု၌ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ဆုံဆည်းလိုက်ရတော့၏။

သူ့ကို တွေ့လိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး အခုထိ ကျုပ်ရင်ထဲက သူ့ကို မေ့ဖျောက် လို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ” ဟူ၍ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းတွင် မတ်ခဲတို့န်းက ကမ္မည်း တင်ခဲ့ပါလေသည်။

ဘာမျှ မကြာလိုက်ပါ။ မတ်ခဲတို့န်းကို နယူးယောက် အယ်လ်မီရာအရပ် ရှိ သူမ၏ဖခင်ကြီးအိမ်သို့ လာလည်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့သည်။

သူ အိမ်လည်ရောက်သွားပြန်တော့လည်း တော်တော်နှင့် မပြန်ချင်။ သည် တော့လည်း မတ်ခဲတို့န်းက ဉာဏ်ကြီးရှင်ပီပီ အကြံအဖန်လုပ်ပါပြီ။ လန်ဒွန်၏ မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို စည်းရုံးပြီး မြင်းလှည်းထိုင်ခုံကို အံ့ချော်အောင်ပြင်ထား စေပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ လိမ့်ကျအောင် လုပ်ခဲ့သည်။

သည်နောက် သူ့အိတ်ကို ယူ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၊ မြင်းရထားထဲ ဝင်၊ ‘ဂွတ်ဘိုင်’ လို့ လက်ပြပေါ့။ ရထားထိန်းက ကြာပွတ်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်၍ မြင်းက ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်၏။ နောက်ထိုင်ခုံက လျှောကျပြီး လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မတ်ခဲ တို့န်း မြေကြီးပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။ မျက်စိစုံမှိတ်လျက်ကျသွားသည့် နောက်တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကလေး အသေတစ်ပိုင်း တမင်မေ့လျက်သား။

အဲသည်လိုနှင့်ပဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆူညံတုန်လှုပ် ချောက်ချားသံ တွေ ပွက်လောရိုက်သွား၏။ အိမ်သားတွေက သူ့ကို ပွေ့ချီကောက်ယူပြီး အိမ် ထဲပြန်ခေါ်သွားရာမှ မွေ့ရာပေါ်တင်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ၂ ပတ်တိုင်တိုင် အိပ်ရာထဲမှာမျောမျောကလေး အသည်းအသန်ဖြစ်နေခဲ့ရရှာ၏။

စင်စစ်တော့ ကိုယ်တော်မြတ်မှာ ဘာဒဏ်ရာ၊ ဘာရောဂါမျှ မရခဲ့ပါ။ မြင်းရထားပေါ်က လှိမ့်ချသည့်ပညာကိုလည်း သူ ကလေးဘဝ မစ်စူရီမြို့ ဟန်နီ ဘောအရပ်မှာနေကတည်းက ကျွမ်းပြီးသားလေ။

ဒါပေမယ့် အိပ်ရာထဲမှာ လူမမာယောင်ဆောင်လျက်က သူ့အသည်းကျော် မလေး၏ ပြုစုယုယ ဂရုတစိုက်ကုသမှု၊ အလိုလိုက်အကြိုက်ပေးမှုတွေကို မြန်မြန်ကြီးခံယူခဲ့ရသည်။

သူမက သူ့ကို ‘အငယ်လေး’ လို့ ခေါ်၍၊ သူက သူမကို ‘အချစ်လေး လစ်ဗီ’ လို့ ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ‘အချစ်ကလေးလစ်ဗီ’ နှင့် ‘အငယ်လေး’ ဟု အပြန်အလှန် ခေါ်သံတွေက နောင် ၃၄ နှစ်အကြာ လစ်ဗီဆုံးသွားချိန်အထိ ချီညံသွားခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သူမက သူ့ရည်းစားစာတွေကို သေတ္တာငယ်ကလေးတစ်လုံးထဲ သော့ခတ် ထည့်ထားသလို၊ နှစ်စဉ် သူတို့ အားလပ်ရက် အပျော်ခရီးထွက်တိုင်း ထိုသေတ္တာ ကလေးကို ဘဏ်မှာအပ်၍ လုံခြုံစွာသိမ်းခိုင်းထားစေ၏။

သူ့ဇနီးက မတ်ခဲတို့နိုးရေးသမျှ စာမူတွေကို တည်းဖြတ်ပေးသည်။ ည မိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်နေ့တာရေးပြီးသမျှ စာတွေကို ဇနီးသည်၏အိပ်ရာခေါင်းရင်း ရှိ ခုံကလေးတစ်လုံးပေါ် တင်ထားနေကျ ဖြစ်၏။ ဒါမှလည်း လစ်ဗီက မအိပ်ခင် ဖတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သူမက စာမူထဲမှ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းသော၊ မလှပသောစကားလုံးတွေကို ဖြုတ်ပယ်ပစ်ပြီး၊ အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝ ကင်းစင်ချောမွေ့သွားသည်အထိ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်၏။ သူ့စာတွေကို ဘယ်လောက်ပဲပြင်ပြင် ချစ်လင်က စိတ်မဆိုး။ ငြင်းချက်မထုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း လက်ခံလေ့ရှိ၏။

မတ်ခဲတို့နိုး၏ ပင်ကိုသဘာဝကတော့ သူ့စာမူတွေ ပျောက်သွားမှာ၊ နေရာ အထားမှာမှာ သိပ်ကြောက်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ဖော်မလေးက သူ့စားပွဲကို ရှင်းခွင့် ဘယ်တော့မျှ မရခဲ့ချေ။ ကြမ်းပေါ်မှာ မြေဖြူဖြင့်မျဉ်းတားပြီး အိမ်ဖော်မ ကလေးအား စည်းကျော်မဝင်ဖို့ တားမြစ်အမိန့် ထုတ်ထားခဲ့သည်။

မတ်ခဲတို့နိုး အသက် ၇၀ ရောက်သောအခါ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့ သည့်ဘဝနှင့် အလှအပ အပျော်အပါးတွေကို လိုက်စားရမည့်အရွယ်မဟုတ် တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

သို့ဖြင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ၁၄ စုံနှင့် လည်စီးအဖြူ ၁၀၀ မှာယူပြီး၊ သူ၏ ဇရာအိုအချိန်များတွင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့်သာ နေသွားခဲ့လေ သတတ်။ သူသည် ညနေဝတ်စုံများကိုပင် အဖြူရောင်သက်သက်ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဟူ၏။

ဟေလီကြယ်တံခွန်ကြီးသည် ၁၈၃၅ ခုနှစ် မတ်ခဲတို့နိုးဖွားမြင်ခဲ့သော ညမှာပင် ကောင်းကင်ယံမှာ ပေါ်လာခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ကြယ်တံခွန်ကြီးက ၇၅ နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ကမ္ဘာသို့ ပြန်လာလေ့ရှိသည် ဆိုကြသလို၊ သူကလည်း ကြယ်တံခွန်ကြီး ပြန်လာချိန်အထိ အသက်ရှင်လျက်ရှိရန် မျှော်မှန်းခဲ့၏။ သူ့ရည်းမှန်းချက် ပြည့်ဝခဲ့သည်။

ဟေလီကြယ်တံခွန်ကြီးသည် ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ် သူ ကွယ်လွန်သည့်ညမှာပင် မိုးကောင်းကင်၌ ထွန်းလင်းစွာ အလည်ပြန်ရောက်လာ၏။

အောက်ပါ စာကြောင်း ၄ ကြောင်းသည် မတ်ခဲတိုင်းက သူ့ သမီးဆူဇီ၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထုထွင်းပေးခဲ့သော ကဗျာသီချင်း။

နွေနေ နွေးနွေးကလေး။  
ဒီနေရာမှာ ကြင်နာစွာသာပါစေ။  
နွေးထွေးတဲ့တောင်လေရယ်။  
ဒီနေရာမှာ နုနုအေးအေး  
တိုက်ခတ်ပါကွယ်။  
အပေါ်လွှာမှာ မြက်လွှာစိမ်းစိမ်းပါးပါးလေးလိမ်းခြယ်  
မင်္ဂလာညပါချစ်သည်းအလှ။  
မင်္ဂလာညပါ၊မင်္ဂလာညပါ။’



ဂျင်နရယ် ချားလ်စ် ဝင်းဂိတ်  
**General Charles W'ingate**

မြန်မာပြည် တောနက်ကြီးအတွင်း  
 ပြောက်ကျားစစ် ဆင်နွဲ့၍  
 ဂျပန်ဖက်ဆစ်များကို တိုက်ခဲ့သူ  
 တဖောက်ကန်း စစ်သူရဲကောင်း။

□ အာရှတစ်လွှား တောအုံ့ချုံကြားတွင် သူရသတ္တိအပြည့်ဖြင့် ထူးခြား ပြောင်  
 မြောက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော စစ်သူရဲကောင်းများအနက် ဗိုလ်မှူးချုပ် အော်ဒီ  
 ချားလ်စ်ဝင်းဂိတ်သည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

၁၉၃၄ ခုနှစ်အတွင်း အသက် ၃၉ နှစ်သာရှိသေးသော ဝင်းဂိတ်သည်  
 တောနင်းတိုက်ခိုက်ရေး ဗြိတိသျှတပ်ဖွဲ့ဝင်ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဦးဆောင်လျက်  
 အိန္ဒိယနယ်စပ်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ မြန်မာပြည်ရှိ ဂျပန်စစ်ကြောင်းများကို ထိုး  
 ဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဝင်းဂိတ်နှင့် သူ၏ အသေခံတပ်ဖွဲ့ဝင် ကွန်မင်ဒိုများက ၃ လ  
 တိုင်တိုင် ဂျပန်တို့၏ ရိက္ခာထောက်ပံ့လမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်တောက်၍၊ လက်  
 နက်ခဲယမ်းသိုလှောင်စခန်းများကို ဖောက်ခွဲပစ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းများကို တိုက်ခိုက်  
 ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ဒီအပြင် မီးရထားလမ်းနှင့် တံတားကြီးများကို ဒိုင်းနမိုက်ခွဲ၍  
 ချိုးဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ၎င်းအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရာထူးသို့ မြှင့်တင်ပေးလိုက်နိုင်၏။

ဂျပန်တွေမှာ မျက်ကလဲဆံပျာ အံ့အားသင့်သွားကြရပြီး ခြေမကိုင်မိလက် မကိုင်မိ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး ပြေးလိုက်ကြတာမှ ပုံခိုင်းပြောကြပါစို့ရဲ့ ခင်ဗျား။ ပုရွက်ဆိတ်ကုန်းတစ်ခုကို ကန်ထည့်ပြီး စောင့်ကြည့် လိုက်ပါ။ ပုရွက်ဆိတ်တွေ တိုင်းပြည်ပျက်၍ အလန့်တကြား ခြေဦးတည့်ရာ သေပြေးရှင်ပြေး ကမူးရှူးထိုးပြေးကြတာမျိုး မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ခုလည်း အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ။

ဝင်းဂိတ်၏ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်ရေးတပ်က မထင်မှတ်ဆုံးနေရာများမှ မမျှော်လင့်ဘဲဝင်တိုက်ရာ ဂျပန်တွေခမျာ ပုရွက်ဆိတ်တွေလို ကစဉ့်ကလျား အသေ အလဲ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ဂျပန်တွေခမျာ ၁ ယောက်မှ ၁၀ ယောက်အကြားသာရှိသော တပ်စိတ် ကလေးလောက်ကို ရန်သူတွေတစ်ပြုံကြီး ဝိုင်းတိုက်သည်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့ ကြရပြီး၊ အရေအတွက်အမှန်ကို သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာတော့ သူတို့ အသက် ပျောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဝင်းဂိတ်၏လူများက ရန်သူ့စခန်းအသီးသီးကို အလစ်ဝင်စီးချေမှုန်းပစ်ပြီး ပြီဆိုသည်နှင့် ဖြုန်းခနဲ ပြန်ပျောက်သွားလေ့ ရှိစမြဲ။

ပြောက်ကျားစစ်သည်များအသွင် ဆောင်ထားသော သူတို့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုသည် မှာလည်း စတုရန်း ၁၀ မိုင်ခန့်ကျယ်ဝန်းသော တောကြီးမြက်မည်းထဲ၌ အပ် တစ်ချောင်းကိုလိုက်ရှာရသည်နှင့် မခြားတော့။

ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် သူ့ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်များအနေဖြင့် အလွန်အထူး အရေးကြီးသောလုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ၄ ရပ်ကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

၁- ရန်သူ့ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်ရှိ သူတို့၏ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ မပြတ်စေရန် သတိထားကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားဗျာများနေရသဖြင့် တရုတ်ပြည်ကို ဝင်တိုက်ရန်၊ သို့မဟုတ် အိန္ဒိယသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန် အချိန်မရအောင် ထိန်းသိမ်းဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။

၂- မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ တပ်ဖွဲ့ဝင်များထံမှ သတင်းများကို နောက်တန်းသို့ ပြန်ပို့နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘုရင့်လေတပ်မတော်က ရန်သူ့လက်အောက် စခန်း နယ်မြေ များကို ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃- ပြည့်စုံလုံလောက်သော သင်တန်းများပေးခြင်းဖြင့် အင်္ဂလန်မှ စက်ရုံ လုပ်သားများနှင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းများအပါအဝင် အသက် ၂၈ မှ အသက် ၃၅ ကြား အိမ်ထောင်ရှင်များ စုစည်းဖွဲ့စည်းထားသော ဝင်းဂိတ်၏ ဒုတိယတန်းစား တပ်ဖွဲ့ဝင်များပင်လျှင် တောနက်အတွင်းရှိ သဘာဝအန္တရာယ်များနှင့် ဂျပန်များရန် ကို နှိမ်နင်း ဖြိုခွင်းနိုင်ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ခဲ့၏။

၄- သူတို့သည် စီမံချက်ချသည်။ အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်စမ်းသပ်သည်။ ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းဗျူဟာ၊ မဟာဗျူဟာတွေ တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်တွေကို မြန်မာပြည်တောထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်၏။

တကယ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်က တောထဲတောင်ထဲတွင် လေကြောင်း တစ်ခုမှလွဲ၍ မြေပြင်ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်း၊ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ဘာမျှမရှိဘဲ စွန့်စား၍ စစ်ပြိုင်နွှဲရမည့် တော်လှန်ရေးဆန်သောသူအကြံကို ပထမ ဆုံးအကြိမ် တင်ပြခဲ့စဉ်မှာ ရှေးရိုးစွဲ စစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများက “မင်း အစီအစဉ် ဟာ စစ်တိုက်တာနှင့် မတူဘဲ၊ ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်ကားထဲက ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက် နှင့် ပိုတူနေသကွ” ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

တချို့ကလည်း ‘ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးတဲ့စစ်ဆင်ရေး’ဟု နာမည် ပေးခဲ့ကြသည်။

ဝင်းဂိတ်ကတော့ တစ်ဆံ့ချည်မျှ နောက်မဆုတ်စတမ်း သူ့ယုံကြည်ချက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကိုင်စွဲလျက် ဆရာဆရာကြီးတွေကို စိန်ခေါ်ခဲ့သလို၊ ခေတ်မီစစ်ဆင်ရေးပုံစံ ဖြင့် အောင်နိုင်ရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ခုကို အသစ်ဖွဲ့စည်းဖို့ စိုင်းပြင်းခဲ့တော့သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်မှာပင် ဝင်းဂိတ်သည် သူ့တပ်သားများကို အရိုး အရေတွေလောင်ကျွမ်းခမ်းခြောက်နိုင်သော အိန္ဒိယ၏အပူဒဏ်အောက်၌ ၆ လ လုံးလုံး လေ့ကျင့်ခန်း အပြင်းအထန်စ၊ ဝင်စေခဲ့၏။ သူက ၎င်းတို့အား တောတွင်း သားတာဇံကို စံထား၍ အားကျပါးကျကြီးစားရန် တွန်းအားပေးခဲ့သလို၊ သူ့တပ်ညွှန် တွေကလည်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းမှာတော့ သူတို့တပ်ကလူတွေ အစဉ် အဆက်သုံးနေကျ ခရီးသွားယာဉ်များကို မူလလက်ဟောင်းတွင် ဆန်းသစ်တီထွင်

ပေါင်းစပ်အသုံးပြုလျက် မြန်မာပြည်၏ တောတောင်လျှိုမြောင်များအစပ်သို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မိတော့၏။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူတို့သည် မဟာဧကရာဇ်အလက်ဇန္ဒားခေတ်က အသုံးပြုခဲ့သော ဝန်တင်လူစီး တိရစ္ဆာန်များဖြစ်သည့် ဆင်များ၊ လားများ၊ နွားများကို အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်တွေကိုတော့ ကောင်ကင်ယံမှ ရိက္ခာချပေးရန်အတွက်သာ အားထားခဲ့ကြသည်။

ဝင်းဂိတ်၏လူကြမ်းလူရမ်းတပ်ဖွဲ့သည် ပိတ်ပိတ်ပိန်းနက်မှောင်နေသည့် မဟာမြိုင်တောကြီးတွေကို တရကြမ်းဖြတ်သန်းခဲ့သလို၊ လွှစောင်းပမာချွန်ထက်နေသည့် ကျောက်တောင်တွေကိုလည်း ကျော်နင်းခဲ့ကြ၏။ ပြီးတော့ ခြေတစ်လှမ်းမှား၍ ချော်ကျလိုက်လျှင် ငရဲပြည်အထိရောက်သွားမည့် ရှည်လျားမတ်စောက်လှသည့် တောင်ကမ်းပါးလမ်းတွေကိုလည်း အသည်းတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကုတ်ကပ်ဆင်းတက်ခဲ့ရသေးသည်။ ဆင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လားပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေချော်ကျလိုက်လို့ကတော့ နောက်က တစ်ပြုံကြီးပါ လိုက်သေရမည့်နေရာတွေကလည်း မနည်းလှ။

သည်ကြားထဲမှ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို လူအရိုးစုတွေကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအရိုးစုတွေကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့နွေက တပ်ဆုတ်ပြေးခဲ့ကြသော ဗိုလ်ချုပ်စတီးဝဲလ်၏လက်ကျန်အဖွဲ့တွေ ဖြစ်ပါ၏။

ဆင်တွေက မော်တာကျည်ဆံတွေ၊ သေနတ်တွေ၊ ခေါက်ယူလို့ရသော လှေတွေ၊ ရေဒီယိုစက်ကိရိယာတွေကို သယ်ဆောင်ရ၏။

နွားတွေကတော့ စက်သေနတ်ကြီးတွေ၊ ကျည်ဆံတွေ၊ ဒိုင်းနမိုက်သေတ္တာတွေပါသော လှည်းကို ဆွဲလာ၏။

သူ့တပ်တွင် ဂေါ်ရခါး၊ ဗမာ၊ အင်္ဂလိပ်တော်မီလူမျိုးများ အပါအဝင်၊ ဆင်တွေ၊ ခွေးတွေ၊ နွားတွေ၊ လားတွေတစ်ပြုံကြီးနှင့် စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ချီတက်ခဲ့သည်။

စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းလျှင် တစ်မိုင်ခန့်ရှည်၍ သမ္မာကျမ်းစာပါ ‘တောင်ထိပ်ရှိ နောဧ၏လှေကြီး’ ဆီသို့ ဦးတည်နေကြသော စိတန်းလှည့်လည်ပွဲကြီးနှင့်ပင် တူနေပါလေရဲ့။ သို့တိုင် တောအုပ်ကြီးတွေက ထူထပ်အုံ့ဆိုင်းလျက် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေသဖြင့် သူတို့၏အသံဗလံတွေကို ကိုက် ၂၀၀ အကွာကပင် ကြားရဖို့မလွယ်ပါ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဝင်းဂိတ်၏ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည် သာမိုမိတာ ၁၀၅ ဒီဂရီ ထိအောင် အပူရှိန်ပြင်းထန်လှသည့်ကြားမှာပင် တစ်နေ့ကို မိုင် ၃၀ ခရီးပေါက်အောင် ဒုန်းစိုင်းခဲ့ကြ၏။

ဝင်းဂိတ်က အမြန်ချီခြင်းဖြင့် အိပ်ချင်၊ ငိုက်မျဉ်းချင်စိတ်နှင့် အဖျားအနာ ရောဂါတွေကို ကာကွယ်နိုင်သည်ဟု ထူးဆန်းသောနိယာမကို လက်ကိုင်ပြုခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သူ့လူများကို လမ်းတွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် ဝင်းဂိတ် ခွင့်မပြု။ မုတ်ဆိတ် ရိတ်နေခြင်းက ချီတက်ဖို့နှင့် အိပ်ဖို့ ၁၀ မိနစ်ခန့် အချိန်အလဟဿကုန်စေသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသတဲ့။

စစ်ကြောင်းတိုင်း၏ထိပ်၌ ကင်းထောက်ခွေးတွေ ပါသည်။ ခွေးတွေက ဇာမဏီငှက်နှင့် မြေခွေးတွေကိုအနံ့ခံနိုင်သော တခြားခွေးများနည်းတူ၊ ဂျပန်တွေ အနံ့ကိုခံဖို့ အထူး လေ့ကျင့်ပေးထား၏။

တပ်သားတစ်ယောက်စီတွင် ကျောပိုးအိတ်၌ ၆ ရက်စာရိက္ခာ အလုံ အလောက်သယ်ခဲ့ကြရ၏။ သည့်နောက်ရက်တွေမှာတော့ မိုးပေါ်မှကျလာမည့် ရိက္ခာကိုသာ မျှော်ကိုးဖို့ရှိ၏။ ရေဒီယိုအော်ပရေတာက ရိက္ခာချရမည့်နေရာ အတိ အကျကို စကားဝှက်များဖြင့် လမ်းညွှန်သတင်းပို့ပေးရမည်ပေါ့။

သူတို့က ရိက္ခာချပေးရန် မြစ်ကမ်းနံဘေး သွေ့ခြောက်သောမြေကွက်လပ် များ၊ လယ်ကွင်းများ၊ လေယူရာယိမ်းနွဲ့နေသော မြက်ရိုင်းတောကြီးများကို ရွေးချယ်အသုံးပြုကြ၏။ နေရာမှန်သိရန် နေဘက်တွင်မီးဖို၍ မီးခိုးများဖြင့် ပြပြီး၊ ညကျလျှင်တော့ မီးကျည်တွေဖောက်သည်။ အလေးချိန် ပေါင် ၅သိန်းခွဲကျော် ကျော်မျှသော ရိက္ခာထုပ်တွေကို လေယာဉ်နှင့် ချပေးခဲ့ကြ၏။

တပ်သားတွေတောင်းဆိုသမျှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိန္ဒိယရှိဌာနချုပ်က အစွမ်းကုန် ပို့ပေးခဲ့၏။ လေယာဉ်တွေက သူတို့လိုအပ်ပါသည်ဆို၍ သွားတုများ၊ တစ်ဘက် တည်းတပ်ရသောမျက်မှန်များ၊ ဘားနဒ်ရှော့၏အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များပင် ချပေးခဲ့ သည်။

အရာရှိတစ်ယောက်ကတော့ သူ့တပ်ဖွဲ့ကို ဂျပန်တွေ အပိုင်းခံထားရစဉ်မှာပင် ‘သူ့သေတမ်းစာကို ပြင်ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပါရစေ’ဟု ပန်ကြားခဲ့၏။ ဒါကို လည်း လိုက်လျော၍ ဖြည့်ဆည်းပေးပို့ခဲ့သော ဟူ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

ထို့အတူ ရဲဘော်တွေတောင်းဆိုသော ချောကလက် ပေါင် ၄၀၀ ကိုလည်း ကာလကတ္တာမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို ညလုံးပေါက်အလုပ်ဆင်းခိုင်းပြီး အရောက်ပို့ခဲ့ပြန်၏။

အိန္ဒိယရှိ ထောက်ပို့တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးလော့ဒ် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တော့ ဝင်းဂိတ်က ရေဒီယို သတင်းပို့လိုက်သည်။

“လော့ဒ်ရေ။ တို့ကို ပေါင်မုန့်တွေပို့လိုက်ဦးဟေ့”

စက်ထဲမှ အဖြေပြန်လာသည်က “လော့ဒ် (ဘုရားသခင်)ဟာ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းသူများရဲ့ အသံကို နားငြီးတော်မူလျက်ပါ” တဲ့။ နာရီပိုင်းအကြာမှာပင် ပေါင်မုန့်သေတ္တာတစ်လုံး မိုးပေါ်က ကျလာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံဆိုသည်မှာ ဒီလိုပဲ။ လိုတ ရစမြဲပေပဲ။

သည်လိုနှင့် ရန်သူပိုင်နက်ထဲသို့ ကိုက် ၃၀၀ ခန့်ခရီးဆန့် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ရုံမက၊ စစ်ရေးအချက်အချာကျသော ပစ်မှတ်များ၊ ရန်သူစခန်းများကို လည်း ပြာကျအောင် ချေမှုန်းနိုင်လိုက်သည်။

တာဝန်ကျေပြီ ဆိုသည့်အဆုံး၌ ဝင်းဂိတ်၏သူရဲကောင်းတပ်ဖွဲ့ကို တပ်ခေါက်၍ အိမ်ပြန်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့တော့၏။ ရှေး စစ်သုံးစကားပုံတစ်ခု ရှိသည်။

‘တိုက်ပွဲဝင်ဖို့စုစည်းကြ၍၊ ဘဝတွင် ရပ်တည်နေထိုင်ဖို့ တကွဲတပြားစီ ခွဲသွားရစမြဲ’ တဲ့။

သူတို့၏တာဝန် ကျေပွန်စွာပြီးဆုံးသွားသည့်နောက်တော့ ဝင်းဂိတ်၏ တပ်သားများသည် ၄၀ လျှင် ၁ စု အုပ်စုဖွဲ့ခဲ့ကြ၏။

သူတို့အနေဖြင့် နွားတွေ၊ လားတွေအပေါ်တွင် ရေဒီယိုစက်တွေနှင့် လေးလံသောပစ္စည်းကိရိယာတွေ တင်ဆောင်ခြင်းထက် တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေမပါဘဲသွားခြင်းက ၃ ပုံ ၁ ပုံမက ခရီးပိုတွင်မည် ဟု နားလည်ခဲ့ကြသည်။ အမြန်နှုန်းက အရေးတကြီးလိုအပ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့က ရေဒီယိုစက်တွေကို မြေမြုပ်ပစ်လိုက်သည်။ လေးလံသော ကိရိယာကြီးတွေကို ထုချေဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ နွားနှင့် လားတွေကို သတ်စားလိုက်ကြသည်။ သည့်နောက်တော့ ရှည်လျားသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်

အန္တရာယ်ပြွမ်းတီးနေသော အိန္ဒိယသို့ ခြေလျင်ခရီးကို စတင်ခဲ့တော့သည်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ရေဒီယိုတွေမရှိကတည်းက ရိက္ခာတွေ ရလမ်းမရှိတော့ပါ။

သူတို့အဖို့ အစာရေစာငတ်ပြတ်လာရာမှ မြွေများ၊ လင်းတများကို ဖမ်းဆီး စားသောက်ရ၍၊ သစ်ဥသစ်ဖုများကိုတူးဖော်ပြီး မြက်သစ်ရွက်တွေကို ချက်ပြုတ် မှီဝဲကြရသည်။

လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်အလေးချိန် ၁၅ ပေါင်ခန့် ပျမ်းမျှအားဖြင့် ကျသွား ကြရ၏။ သူတို့၏ အစာအိမ်တွေမှာလည်း ထက်ဝက်ခန့် ကျုံ့လှိသွား၏။

ဂျပန်တွေက ရေထွက်ပေါက်တွေကို ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကတည်းက ဝါးလုံးခေါင်းတွေထဲက ရေတစ်ငုံစာမျှဖြင့် ပူပြင်းလှသော ကြောက်စရာ နေပူဒဏ် အောက်က နေ့ဖက်များမှာသာ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

၁၉၄၃ ခုနှစ် မေလအတွင်း ဝင်းဂိတ်နှင့်သူ့ရဲဘော်များ အိန္ဒိယသို့ရောက် သောအခါ သောင်းသောင်းဖျဖျကြိုဆိုခဲ့ကြပြီး၊ ချီးကျူးသြဘာသံတွေ မိုးလုံးညံ သွားရတော့၏။

ဝင်းဂိတ်အား ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက နာမည်ကျော်သူရဲကောင်း ‘အာရေဗျလောရင့်စ်’ နှင့် ထပ်တူဂုဏ်ပြုလျက် ‘မြန်မာပြည်ကလောရင့်စ်’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြသည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လှသော မြန်မာပြည်သားတွေ ကလည်း ‘ရွှေဘုရားများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သောကျေးဇူးရှင်’ ဟု ခေါ်ခဲ့ ကြ၏။

ဝင်းဂိတ်ကား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေပေါင်း ၆၀၀၀ကျော် မြင့် သော ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရှိရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဗြိတိသျှတပ်မတော်တွင် ၃၂ နှစ်ကြာ စစ်မှုထမ်းပြီးနောက် အငြိမ်းစားယူခဲ့သော အိန္ဒိယရှိ သာသနာပြုမစ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ခု၌ တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေခဲ့၏။ ဝင်းဂိတ်သည် ကြီးမားကျဉ်းကျပ်လှသော ဘာသာရေးစည်းကမ်း များအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာရ၏။ သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန်ဖြစ်နေ သည့်ကြားမှာပင် နေ့စဉ်မပြတ် ဘုရားရှိခိုး၊ ဆုတောင်းဝတ်ပြု မပျက်ခဲ့သလို၊ ရေဒီယိုသတင်းပို့ချချက်များကိုလည်း သမ္မာကျမ်းစာထဲကစာပိုဒ်များဖြင့် စကားဝှက် လုပ်ခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သူ့အနေဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ထားလင့်ကစား၊ 'ကြက် သွန်ဥက စိတ်ကို လန်းဆန်းပျော်ရွှင်စေသည်' ဟု အယူအစွဲရှိခဲ့ရာမှ ရိက္ခာတွေထဲ တွင် ကြက်သွန်တချို့ပါ ထည့်လေ့ရှိ၏။ စစ်ချီသည့်အခါများမှာလည်း ကြက် သွန်စားပြီး ချိတက်တတ်သော ဟူ၏။

သူကား စာဖတ်ဝါသနာလည်း ကြီးလှပါဘိ။ ပြီးတော့ သူမတူအောင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်း၍ တပ်မတော်လက်စွဲစာအုပ်ပါ အဓိကအရေးပါသော အချက် ကြီးတွေမှန်သမျှ အလွတ်ရသလို၊ အိမ်ပြည် ဖာရီဘုရင်များလက်ထက်ကဖြစ်သော မဟာစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကိုပါ နောက်ကျထား၏။

သူသည် ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များ၊ ဒဿနကျမ်းများ၊ ဘာသာရေး၊ သမိုင်းများမှအစ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်းစာအုပ်ကလေးများအဆုံး အရသာခံ၍ နှစ်ခြိုက် စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှုလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူက စွယ်စုံကျမ်းကြီးတစ်ဆူအလား ဗဟုသုတကြွယ်ဝစွာ ပြောဆိုတတ်ပြီး၊ ဟင်းမလက်ပြဇာတ်ထဲမှ ကဗျာလင်္ကာသွားတွေကိုလည်း အရာရှိ ရိပ်သာတွင် ထွက်၍ ရွတ်ပြနိုင်ပြန်သည်။

ထို့အပြင် သူသည် ဘာသာစကားပေါင်းစုံ ပြောဆိုနိုင်သလို၊ အာရေဗျ သီချင်းတွေကိုပင် ဆိုပြတတ်သေး၏။

ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲတစ်ပွဲအတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်နေရင်းမှ အချက်ပေးနာရီ တစ်လုံးကို တစ်နေ့လုံးကိုင်ထားပြီး တစ်ချက်ချက်နှင့်သွားနေသောမိနစ်တိုင်း အဖိုးတန်ကြောင်းကို လူတိုင်းအားသတိပေးရင်း အသိကပ်စေခဲ့သည်။

သူသည် ဗြိတိသျှစစ်ဦးစီးမှူးများအထွတ်အမြတ်ထားသော စည်းကမ်းချက် တစ်ရပ်ကို သူတို့၏ စစ်ရေးဆိုင်ရာအမှားအယွင်းများအား လက်ညှိုးထိုး၍ လွန်လွန် ကဲကဲဝေဖန်ထောက်ပြခြင်းဖြင့် ရဲရဲကြီးချိုးဖောက်ခဲ့ဖူး၏။

ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက သူ့အား 'အချောင်သမား၊ နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်' ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

သူသည် အထက်အရာရှိတစ်ယောက်၏အမှားများအား သူရရှိထားသော အထူးအခွင့်အရေးများကိုအသုံးပြု၍ ဘုရင့်ထံ စာရေးတိုင်ကြားခဲ့သော မျက်မှောက် ခေတ်၏ တစ်ဦးတည်းသော ဗြိတိသျှအရာရှိလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်ရပုံက ဝင်းဂိတ်၏စာကို စုံစမ်းအရေးယူမည့် ဘုရင့်အကြံပေးအဖွဲ့၌ သူ ထိုးနှက်ဝေဖန်ခဲ့သော အတိုင်ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်နေခြင်းပါပေတည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ဝင်းဂိတ်အား စစ်တပ်ထဲမှ ထုတ်ပစ်နိုင်ခွင့်ရှိသည့်တိုင်အောင် ဝင်းဂိတ်၏စစ်ရေးထူးချွန်မှုများကို ထောက်ညှာခဲ့ရလေသည်။

တစ်ခါက ဝင်းဂိတ်ကိုယ်တိုင် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား အလေးအနက် ဖွင့်ပြောခဲ့၏။

“ကျုပ်ဟာ လူတွေထင်နေကြသလို အရူးတစ်ပိုင်းသတ္တဝါ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ” တဲ့။

ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီလ်ကတော့ သူ့ကို ရူးနေသည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ မြန်မာပြည်တောနက်ထဲမှ သူ ပြန်လာသည့်နောက် စစ်ရေးဆိုင်ရာ ကြူးဘက် ညီလာခံသို့ သူ့အား ပထမဆုံးအကြိမ်တက်ရောက်ခွင့် ပြုလိုက်၏။

ထိုညီလာခံ၌ ချာချီလ်၊ ဝင်းဂိတ်နှင့် အခြားသောစစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ ဂျပန်များအား အရေးပေါ်ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲရန် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် လေထီးဆင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တောတွေ တောင်တွေထဲသို့ ချပေး ခဲ့ပြီး၊ လေကြောင်းအထောက်အပံ့ဖြင့် စစ်ဗျူဟာခင်း၍ မြန်မာတော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့ နှင့်ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ကာ ဂျပန်တွေကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ် အော်ဒီချားလ်စ်ဝင်းဂိတ်သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ် မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယ-မြန်မာ နယ်စပ်တစ်နေရာ၌ လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရ ရှာ၏။ သို့သော် သူ့ဝိညာဉ်ကတော့ သူ့လေ့ကျင့်ပေးထားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော် များနှင့်အတူ ဆက်လက်ချီတက်နေလျက်။ သူတို့၏စိတ်ဓာတ်၊ သူတို့၏ကွန်မြူ ဉာဏ်၊ သူတို့၏ ကျင့်ထုံးနည်းနာများတွင်ပါ စွဲကျန်နေမည်မှာ မလွဲတော့ပါချေ။

သူက သူ့လူတွေကို ‘ခြင်္သေ့’ဟု တင်စားခဲ့၏။ ‘ခြင်္သေ့’ ဆိုသည်က မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဘုရားဂူကျောင်းများတွင် ကြောက်မတ်ဖွယ် နဂါးရုပ်များနှင့်အတူ စောင့်ရှောက်နေသော ကျောက်အင်္ဂါတေသတ္တဝါများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သူသေဆုံးသွားသည့်နောက် သူ့ခြင်္သေ့တွေက လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့် အကြီးအကျယ်အောင်ပွဲခံခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဂျင်နရယ်ဝင်းဂိတ်ခမျာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်မသွားရရှာသည်မှာ သနားစရာပင်။

ဝင်းဂိတ်သည် ဗြိတိသျှစစ်သမိုင်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအားဖြင့် အစဉ်အလာ ကြီးမားကျော်ကြားခဲ့ကြသော အိန္ဒိယမှ ကလစ်ဖ်၊ ကြူးဘက်မှ ဝူလ်ဖီ၊ တရုတ်မှ ဂေါ်ဒန်၊ အာရေဗျမှ လောရင့်စ်တို့နှင့် တစ်တန်းတည်းထားလောက်အောင် ဥဒါန်း တွင် မော်ကွန်း ဝင်ခဲ့ပါလေပြီ။

ဝင်းဂိတ်ကား သူ့အသည်းစွဲ ကောက်နုတ်ချက်စာပိုဒ်နှင့်မခြား ထာဝစဉ် အသက်ဝင်ရှင်သန်နေမည့် ပုံရိပ်လွှာပေတည်း။

‘အမြဲထာဝစဉ် ဘာမဆိုဖန်တီးလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ လက်တွေဟာ စွမ်းအား ရှိသရွေ့ အမြဲထာဝစဉ်လုပ်နေကြမှာပါပဲ’



ဂျက် ကေ ဒမ်ပဲဆေး  
**Jack K Dempsey**

၄ မိနစ်တွင် ပေါင် ၁ သိန်းဝင်ငွေနှင့်  
 ကမ္ဘာ့သရဖူဆောင်းခဲ့ရသူ၏ ဘဝအိပ်မက်ဆန်း

□ တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေါင် ၄၀၀ (၂၃၇ စက္ကန့် အတွက် ပေါင် ၁ သိန်း) မက ရခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်နှင့် ညစာ အတူစားခဲ့၏။ သူ့နာမည်ကတော့ ဂျက် ကေ ဒမ်ပဲဆေး။ ဂျက် ကေ ဒမ်ပဲဆေးကား လူသာမန် ထက် ထူး၏။

ထောင်ပေါင်းများစွာသောတပည့်များအား သူ ဒုညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် နပန်း, လက်ဝှေ့, ဂျူဂျစ်ဆု စသော အတတ်ပညာများကို သင်ပေးနေရာ ဘရွတ် ကလင်းရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်၌ သူနှင့် ညစာ စားခဲ့၏။

စစ်ဖြစ်ခါစ စောစောပိုင်းရက်များက အနောက်အလယ်ပိုင်းကမ်းခြေစောင့် တပ်၌ ဂျက် ကေ ဒမ်ပဲဆေး အလုပ်ဝင်လုပ်နေကြောင်း သတင်းစာတစ်စောင်က ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်ရာမှ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားသည်။

သတင်းစာက စနေနေ့ တပ်သားသစ်စုဆောင်းရေးစခန်းရုံး ပိတ်ပြီးသည့် နောက်မထွက်လာသလို၊ နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောမှာတော့ ပြဿနာရှာတော့ ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့မနက် သတင်းစာ အယ်ဒီတာလုပ်သူ၏နေအိမ်သို့ ‘တပ်သားသစ် စုဆောင်းရေးစခန်းရုံးကို လူငယ် ၂၅၀ ကျော်ဝိုင်းပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲတိုးဝှေ့နေကြကြောင်း’ ဖုန်းဆက်လာသည်။

အယ်ဒီတာမင်းလည်း ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံ အကြောင်းကြားပေးရာမှ စခန်းရုံးကိုအမြန်ဖွင့်ပြီး ဂျက်ကေဒမ်ပိဆေး၏ လမ်းညွှန်သင်ကြားမှုအောက်တွင် လေ့ကျင့်လိုကြသူ လူကြီးလူငယ်များ၏ စစ်ထဲဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာကို လက်ခံခဲ့ ရလေ၏။

ဂျက်ကေဒမ်ပိဆေးက အသေအလဲကြိုးစားနေရာက ဂျက်စီလတ်အား အနိုင်ရပြီး ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံဖြစ်ခဲ့သည့်နောက် တစ်ဟုန်ထိုးတိုးတက်အောင်မြင် လာရသော သူ့ဘဝကို ကျွန်တော့်အား ဖွင့်ဟခဲ့ပါသည်။

ပထမအချိန်မှာပင် ၇ ကြိမ် အလဲထိုးခံခဲ့ကြရသည်။ ကြိုးဝိုင်းဘေးမှ အား ကစားသတင်းထောက်တွေတောင် ဘယ်သူ ဘယ်နှစ်ခါ အလဲထိုးခံလိုက်ရမှန်း မသိ၊ အငြင်းပွားခဲ့ကြရသော ဟူ၏။

ဒမ်ပိဆေးက ထို နာမည်ကျော် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြီးတွင် သူကိုယ်တိုင် လည်း ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောကြား ခဲ့ပါသည်။

သူ ဖာပိုကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်အလဲထိုးခဲ့မိတယ်ဆိုတာ တကယ့်ကို မမှတ်မိ။ သူကိုယ်တိုင် ကြိုးဝိုင်းအပြင်ကို လွင့်ကျခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း မမှတ်မိ။

ထိုစဉ်က စင်မြင့်ပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ကျပြီး လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးကို ပျက်စီး သွားစေခဲ့သလို၊ သတင်းထောက် ၂ ယောက်အပေါ်ကျ၍ ကွဲပြဲဒဏ်ရာ ရသွားကြ သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဟဲဗီးဝိတ် သရဖူလှပွဲကြီးက ဒုတိယအချိန်တွင် ပွဲသိမ်းခဲ့ရသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒါပေမယ့် ဒမ်ဆေး၏ အပြောအရ သူ အဝတ်လဲခန်းထဲ ပြန်ရောက်ချိန် အထိ ‘လက်ဝှေ့ပွဲမှာ ၂ ချိန်နှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ၁၀ ချိလား၊ အချို့ ၂၀ လား။ ရေရေရာရာ စဉ်းစားလို့ မရ’ဟု ဆို၏။ သူ ၂၃၇ စက္ကန့်ထိုးချိန် အတွင်း တစ်စက္ကန့်ကို ပေါင် ၄၀၀ မက ရခဲ့သည်မှာလည်း ထိုပွဲကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးဆိုသော အားကစားသမားအားလုံး အံ့အားသင့်ငေးမောလောက် စရာ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်ကြရာ၌ မရှိမဖြစ် အရည်အချင်း ၂ ရပ် ရှိ၏။

၁- အာရုံစူးစိုက်မှု၊ သို့မဟုတ် စိတ်တည်ငြိမ်မှုစွမ်းရည်နှင့်

၂- ယှဉ်ဖက်ပြိုင်ဆိုင်မှုစွမ်းရည်

ဒမ်ဆေးက သူ ထိုးသတ်နေစဉ်အတွင်း ထိုးဖို့သတ်ဖို့သာ သဲသဲမဲမဲ အာရုံ စိုက်နေမိသဖြင့် လူထုပရိသတ်၏ ပွက်ပွက်ညှစ်နေသော အော်ဟစ်အားပေးသံတွေ ကို တစ်ခါမျှမကြားခဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

သူ၏ တုံ့ပြန်မှုတွေ အလွန်အမင်းမြန်လွန်း၏။ အင်မတန်မှ အလိုအလျောက် ဆန်၏။ သို့ကြောင့်လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာပင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်းမသိ လိုက်ပါတဲ့။

သူသည် အခြားလူအများအပြား တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးပင် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသည်။ ဒါကတော့ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရသည်ထက် ကျားကုတ်ကျားခဲကြိုးစား နေရသည်က ပို၍ ပျော်စရာကောင်းကြောင်းကို ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ခံစားမိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတဲ့။

သူ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီဇီဝိတ်ချန်ပီယံဖြစ်သည့်နေ့မှကိုစ၍ သူ့ဘဝ ရုတ်တရက်ကြီးကို ပြောင်းလဲသွားရ၏။ မိုးပေါ်ကို ရှိုးခနဲပျံတက်သွားပြီး သူ မျှော်လင့်မထားသော ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်မခြား ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်လောက် အောင် အံ့ဖွယ်ဘနန်း ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေနှင့် ဆုံဆည်းလိုက်ရ၏။

သတင်းထောက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ၊ အော်တိုရေးခိုင်းသူတွေ၊ ကုန် ပစ္စည်းအရောင်းသမားတွေ၊ ငွေချေးလိုသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဟောင်း တွေက သူ့ရဲမင်းရဲစီးသလို သူ့နောက်က ဝိုင်းအံ့စုပြုလိုက်ကြသည်။

သူ့ကို သတင်းစာနှင့်မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ရေးပေးရန်၊ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရန်၊ သင်ကြားပို့ချချက်တွေ ပေးရန်၊ ဆေးတွေကို ထောက်ခံကြော်ငြာပေးရန်၊ ဘာသာ

ရေး၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တွေ၏ အလှူငွေတိုးတက်ရေး ကူညီပေးရန် စသဖြင့် အတင်းအဓမ္မ လာအကျပ်ကိုင်တာတွေကလည်း မနည်း။

ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကလည်း သူ့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ကန်ထရိုက်စာချုပ် ဖြင့် ချည်လာ၏။

သူသည် အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလန်တစ်ဝှမ်းလုံးက ထိပ်တန်းပဂေးဟု ဆိုရသော မင်းစိုးရာဇာ မိလျံနာကြီးတွေနှင့် ထိတ်ထိတ်ကြဲနာမည်ကြီးများ၏ အရေးတယူ ပြုစုယုယခြင်းကို ခံလာရသည်။

သူ ဘာမှန်းနားမလည်နိုင်သော စကားလုံးတွေ လှိုင်းလှိုင်းပြော၍ သူ့ဦးနှောက် ခြောက်စေသော မေးခွန်းတွေနှင့်နှောင့်ယှက်ခဲ့ကြသော ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များ၏ အရေးပေးဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။

ဂျက်ကေဒမ်ပဲဆေးက သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့သည်မှာ -  
“ကျွန်တော်ဟာ ရွာကျောင်းကလေးကို မြည်းစီးပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရတဲ့ လူပါဗျာ။ ပြီးတော့ ကျောင်းစာကိုလည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ ပညာကောင်း ကောင်းမတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီပညာတတ်ကြီးတွေ ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲဆိုတာ နားမလည်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ”

ဂျက်ကေဒမ်ပဲဆေးခမျာ လူတွေ ဝိုင်းဝန်းခြောက်လှန့်ခံခဲ့ရသည့်ဘဝတွင် ထမင်းပင် ဖြောင့်အောင်မစားခဲ့ရချေ။ သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တွေမှာသောအခါ၌ပင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သာ လာရမည့်အစား ၆ ယောက်တောင်လာပို့ပြီး၊ သူစားသောက်နေသည်ကို အားလုံးက ငေးကြည့်နေ ပါလေရောတဲ့။

သူ အင်္ဂလန်သို့ အလည်ရောက်လာသည့်အခိုက် မေရီဘုရင်မကြီးက သူမ၏ ရှေ့မှောက် ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်သို့ အခစားဝင် ဖူးတွေ့ရန် သဝဏ်လွှာဖြင့် ဆင့်ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ဂျက်ဒမ်ပဲဆေးအဖို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသလို၊ ‘သူ နေမကောင်း၍ မလာနိုင်ပါ’ဟု အကြောင်းပြန်လိုက်၏။ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်၏ အမိန့်စာချွန်လွှာကို ငြင်းပယ်ရဲသော လူဆိုလို့ ရာဇဝင် တစ်လျှောက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိလောက်ပါပေရဲ့။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အမှန်တော့ သူ တကယ်လည်း ဖျားနေပါသည်။ စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ် ပြီး ဖျားနေခြင်းပါ။ ပူပန်စိုးရိမ်မှုတွေ၊ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ၊ စိတ်ညစ်ညူး ရှုပ်ထွေး မှုတွေကြောင့်လည်း ခေါင်းကိုက်နေရပါသည်တဲ့။

ဂျက်ကဒမ်ဆေးသည် ၁၉၁၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ဂျက်စိစီး လတ်ဒ်လက်ထဲက ဟဲဗီးဝိတ်သရဖူကို အနိုင်ပွဲဖြင့် လွှဲယူနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ထိုညက လက်ဝှေ့ပွဲတွင် အကြိတ်အနယ်ထိုးသတ်၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခဲ့ရပြီး၊ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်။ သွေးလေချောက်ချား၍ ကြောက်စရာအိပ်မက်ကြီးတစ်ခု မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူ လက်ဝှေ့ပွဲ ရှုံးသွားရသည်တဲ့။ အိပ်မက်က ထင်ထင် ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိလှ၏။ တကယ့်ကို ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူ အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲထ၊ အဝတ်အစား ကမန်းကတန်းလဲကာ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

သတင်းစာဝယ်ရန် သူ ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ လင်းအားကြီး မနက် ၃ နာရီ။

“ကျွန်တော်လည်း သတင်းစာရောင်းတဲ့ချာတိတ်လေးတွေကို ညကလက်ဝှေ့ ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်သလဲလို့ အမောတကော မေးမိတယ်”

ဂျက်က ဖောက်သည်ချ၏။ ချာတိတ်က

“ဒမ်ဆေး နိုင်တယ်လေ။ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား- ခင်ဗျားဟာ ဒမ်ဆေးပဲ မဟုတ်လား”

ဂျက် မချီသွားဖြဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ နဝေတိမ်တောင် အူကြောင် ကြောင်။ အဆုံးကျမှ သူ ‘ဒမ်ဆေးပါပဲ’လို့ ဝန်ခံလိုက်၏။

“ရော- ခင်ဗျားသာ ဒမ်ဆေးဆိုရင် ဘယ်သူနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူရှုံးတယ် ဆိုတာ ကျိန်းသေသိရမှာပေါ့ဗျာ” တဲ့။

သတင်းစာသမားကလေးက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

အကယ်၍သာ ဂျက်ဒမ်ဆေးသည် အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ကယောင် ကတန်းတွေဖြစ်ခဲ့ရာမှ ‘ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်ချိန်ပီယံ သူမှ ဟုတ်ရဲ့လား’ ဆိုတာ သေချာ အောင်စုံစမ်းဖို့ အရေးတကြီးလိုအပ်နေခဲ့ကြောင်းသာ သိလိုက်ပါလျှင်၊ ထိုသတင်း စာသမားကလေးခမျာ သူနဖူးသူ ရိုက်ပြီး ‘ဟိုက်’ ခနဲအော်မိမှာ မလွဲ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒမ်ပဲဆေးက သူသည် ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့်သာ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း မဖြစ်ခဲ့ရပါက သူ့အနေဖြင့် ကြေးစားလက်ဝှေ့ကျော်ဘဝကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရောက်လာမည်မဟုတ်ကြောင်းလည်း ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့၏။

သူ့အဖေက ‘ပျော်ပျော်နေ သေခဲ’ ဆိုသကဲ့သို့ ‘ပျော်ပျော်နေ ကံကောင်း’ ဆိုသည့်ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။ နေ့ရှိသရွေ့ တယောတစ်လက်ကို တကျွံ ကျွံကြူနေပြီး၊ အိမ်ခြေရာခြေအတည်တကျမနေဘဲ ဟိုရွှေဒီပြောင်းရင်း စွန့်စားရတာ လည်း ဝါသနာပါ၏။ ‘သက်တန်ကြီးအဆုံးတွင် ရွှေအိုး တွေ့ရမည်’ ဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေတတ်၏။

တစ်နေ့တော့ သူက ဇနီးသည်နှင့် ကလေး ၁၁ ယောက်ရှိသော မိသားစု တစ်အုံတမကြီးနှင့် လက်စွဲတော်တယောလေးကို ပေါင်းမိုးတပ်လှည်းပေါ်တင် ဆောင်လျက် မြင့်ခေါင်လှသော ကော်လိုရာဒိုးတောင်တန်းကြီးတွေအပေါ် ဖြတ် သန်းဖို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

ပေပေါင်း ၁ သောင်းကျော်အမြင့်သို့ သူတို့ရောက်သောအခါ လေထုက ပါးလွှာလွန်းလှပြီး၊ မြင်းတွေလည်း အမောဆို၍ တစ်ကောင် သေဆုံးသွား၏။

ထို့အတူ ဂျက်အမေခများလည်း သေလုနီးပါးအသက်အန္တရာယ် ကျရောက်ခဲ့ ရပါလေပြီ။ သူမသည် ပြင်းထန်သောရောဂါဝေဒနာများကို အလူးအလှိမ့် ခံစားနေ ရလျက်မှ သတိလစ် မေ့မျောသွားသည် အထိပင်။

သူ့ဇနီးကို ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် အများကြီးမြင့်ရာမှ မြေပြန့်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပို့မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ဂျက်ကို သူမနှင့်အတူ ရထားပေါ်သို့ အဖော်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဂတ်ဗိုလ်က သူ့သားကလေးကို အခမဲ့စီးခွင့်ပြုဖို့လည်း မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် ထိုအချိန်မှာ ဂျက်က ၈ နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်၍၊ ဂတ်ဗိုလ်က ‘တစ်ဝက်ခမပေးလျှင် မလိုက်ရ’ ဆိုပြီး ရထားပေါ်က မောင်းချသည်။

မစွပ်ဒမ်ပဲဆေးက သူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖျားနာနေကြောင်းနှင့် ရထားခ ထပ်ပေးစရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ကြောင့်ဖြင့် အသနားခံတောင်းပန်ရှာသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သို့တိုင်ပင် ဂတ်ဗိုလ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်နေ၏။ ‘ပိုက်ဆံမရှိလျှင် ရထား စီးခွင့်လည်း မရှိ’ တဲ့။ မိခင် လူမမာသည်ကြီးခမျာ ၁ ပူပေါ် ၂ ပူဆင့်၍ ချွန်း ပွဲချ ငိုရပါတော့သည်။ သည်တွင် သူတို့နှင့် မျက်စောင်းထိုး လူသွားလမ်းတစ်ဖက် ထိုင်ခုံက နွားကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက် ဂျက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် ငါ့သား။ ဘာမျှမပူနှင့်လို့ မင်းအမေကို သွားပြောလိုက်။ ဘယ်လိုမျှ တောင်းပန်လို့မရတဲ့အဆုံး မင်းအတွက်ရထားခကို ငါပေးမယ်’ တဲ့။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကတည်းက မရှိဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ လူ့အောက်ကျပြီးဆင်းရဲရတာဟာ မတရားရှက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ လေ”

ဒမ်ပဲဆေးက သူ့ဇာတ်လမ်းကိုပြောရင်းက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ နောက် ဆက်လက်၍

“ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကြီးလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် လူတွေရဲ့အနှိမ်မခံဘူး။ အဲဒီလို ရထားပေါ်က မောင်းချမခံစေရဘူးလို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားလိုက်မိတယ်။ နောက်ပြီး လူတကာမျက်စိအောက်မှာ အမေ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတာကို ရှက်လည်းရှက် သနား လည်းသနား သိပ်ကိုတုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ဒီတင် ရွှေသရဖူဆောင်းနိုင်တဲ့ မဟာဖိုက်တာကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ငွေရှာမယ်။ တစ်နေ့ ကျေးဇူးရှင်နွားကျောင်းသားကြီးလို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝ ရောက်စေရမယ်လို့လည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့တော့တယ်”

ဂျက် ဒမ်ပဲဆေးသည် သူ့မွေးထားသော ခွေးကြီးလိုပင် ပွဲတိုင်းကျော် ဗိုလ်တကာဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဂျက်၌ ‘ဒင်ဗာ’ ဟုအမည်ပေးထားသော ခွေးဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ရှိ၏။ သူ့ခွေးဘီလူးကြီးသည် ဘယ်တော့မျှ ငုံ့ခံနေသည် မရှိ။ ခွေးချင်းကိုက်လျှင် သူကဦးအောင် ကိုက်လိုက်ရမှ။ ရန်သူက သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲကိုက်ကိုက် မမှုဘဲ သဲကြီးမဲကြီး နင်းကိုက်လေ့ရှိသည်။

“ဒီကောင်ကြီးဟာ တကယ်ပဲ ခွန်အားအပြည့်နှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ ဖိုက်တာ ကြီးပဲဗျ။ ဒါနှင့်အမျှ သူ့ကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်းအားကျပြီး သူ့အလေ့အကျင့်မျိုး



တစ်ထပ်တည်း အတုယူခဲ့တယ်။ လက်ဝှေ့ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွေ ကွဲပြဲ စုတ်ပြတ်သွားပါစေ။ မျက်လုံးတွေ ပိတ်ပြီး ဖူးယောင်နေတဲ့အထိ ကျွန်တော်ကတော့ အရှုံးမပေးတမ်းပေါ့”

“အဲ- ပြိုင်ဖက်လက်သီးချက်တွေထဲက ကျွန်တော့်ကို ရေရေလည်လည် အထိနာစေခဲ့တာကတော့ ဂျွန်ဆင်နှင့် ထိုးတုန်းကပါပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို နံရိုး ၃ ချောင်းတောင် ချိုးပစ်ခဲ့တာဗျ။ ဒါကလွဲလို့ ကျန်တဲ့လက်သီးချက်တွေ အားလုံးတော့ လုံးဝကို မမှုဘဲဗျို့။ တခြားလူတွေ ဘယ်လောက်ပဲထိုးထိုး အဲ့ဒီ လက်သီးချက်တွေကို ပန်းနှင့်ပေါက်တာပဲ မှတ်ပြီး သူတို့ကို နောက်ထပ် စဉ်းစား ခွင့် နည်းနည်းကလေးမျှမပေးဘဲ ကျွန်တော်ကသာ တရကြမ်း တိုက်စစ်ဆင်ခဲ့တာ ကလား။ လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ထိုးရင်းသတ်ရင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထပ်တလဲလဲ သတိပေးပြောနေမိတယ်။

“ငါ့ကို ဘယ်ကောင်မျှ မနိုင်စေရဘူး။ တားလို့ မရဘူး။ ဘယ်သူမျှ ငါ့ ကို ဒဏ်ရာအနာတရရအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ငါကတော့ ပြိုင်ဖက်ရန်သူမှန်ရင် သေသေကျေကျေ မညှာတမ်းကိုသတ်ရမယ်” လို့ -

ဒမ်ပဲဆေးက ‘ပင်းပတ်ဒ်က ကျွဲရိုင်းကြီး’ ဘွဲ့ထူးရသော လူးဝစ္စဖာပိုနှင့် ယှဉ်သတ်ခဲ့စဉ်က ငေးမောအံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တချို့ကိုလည်း ဖွင့်ပြောခဲ့သေး၏။

လက်ဝှေ့အားကစားသမိုင်းတွင် ထိုပွဲလောက် ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး၊ အသက် ရှူရပ်မတတ် သည်းထိတ်ရင်ဖို တုန်လှုပ်ချောက်ချားရဆုံး ပွဲမျိုးရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါ။ ဒီပွဲမှဒီပွဲ သဲသဲလှုပ်အောင်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ဧရာမပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီးမှာ ဖင်တကြွကြွလည်တမော့မော့ ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲကြားက အရူးတွေလို အသံကုန်အော်ဟစ် အားပေးကြသည်မှာ ကမ္ဘာပျက် မတတ်။ လူ ၂၀၀၀ ကျော်က ဗိုလ်လုပွဲကြီးကိုကြည့်ဖို့ ပေါင် ၂ သိန်းကျော် ပေးခဲ့ကြပြီး၊ စက္ကန့်ပေါင်း ၂၃၇ စက္ကန့် (၄ မိနစ်နီးပါး)အတွင်း မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲ အကောင်းဆုံးလက်ဝှေ့ပွဲကြီးကို အားရပါးရရှုစားလိုက်ကြရ၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရပ်ပြီးစဉ်းစားနေရင် ခင်ဗျား သိပ်နောက်ကျ သွားပြီလေ။ ဟုတ်တယ်။ စဉ်းစားဖို့တောင် အချိန်မရဘူးပေါ့ဗျာ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

သူက တစ်ဆက်တည်း၌

“ကျွန်တော် သတင်းစာကို အမြဲဖတ်နေကျပါ။ ပွဲထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အဲဒီတော့မှ တွေ့ရတော့ပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ထိုးချလိုက်တာ ဘာလက်သီးလဲဆိုတာ မသိတာက များတယ်လေ။ တစ်ခါတလေ ဒိုင်လူကြီးက နံပါတ်စဉ်ရေပြီး အရုံးပေးလိုက်တဲ့အထိ ‘ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို နောက်ကောက် ထိုးချလိုက်ပါလား’ ဆိုတာတောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိပြီး လဲသွားတဲ့အခါမျိုးမှာလည်း ဘာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နားမလည်မိ လိုက်ပါဘူး။”

ဂျက်ဒမ်ဆေးသည် အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ကပင် လက်ဝှေ့သမား ဘဝကို အစပျိုးပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ သူသည် စွန့်ပစ်ထားသော ကြက်တဲဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို သူ့အတွက် ဘားကျွမ်းရုံအဖြစ် စီမံအသုံးပြုခဲ့၏။ ကျွမ်းပစ်ရန် ဖုံဟောင်း ကြီးတစ်ခုကို ကြမ်းပြင်တွင်ခင်းပြီး၊ သဲနှင့် လွှစာမှုန့်များထည့်ထားသော အိတ် တစ်လုံးအား လက်ဝှေ့လှေကျင့်အိတ်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်သည်။

သူက မေးရိုးကြောများသန်မာပြီး ပြင်းထန်သောလက်သီးချက်များကို မနာမကျင်တင်းခံနိုင်ရန် အင်တွဲပါသောပီကေကို တစ်ချိန်လုံးဝါးနေခဲ့သည်။

၁၉၁၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၄ ရက်တွင် ဂျင်ဂျက်ဖရီနှင့် ဂျက်ဂျွန်ဆင်တို့ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီဗီဇီချန်ပီယံသရဖူ လုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ချိန်၌ ဂျက်ဒမ်ဆေးမှာ ၁၅ နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးကြိမ်းဝါးခဲ့၏။

“တစ်နေ့ကျရင် ဒီပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့လူကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမ ပစ်မယ်” ဟူ၏။

သူသည် ဂျင်ဂျက်ဖရီ၏ရုပ်ပုံကို သဲအိတ်မျက်နှာတစ်ဘက်တွင် မြေဖြူခဲ နှင့် ဆွဲပြီး၊ ကျန်တစ်ဘက်မှာတော့ နီဂရိုးလက်ဝှေ့ကျော် ဂျက်ဂျွန်ဆင်၏ပုံကို ရေးဆွဲလိုက်၏။

နေ့ပေါင်းများစွာပင် ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ၂ ယောက်ကို သူက စိန်ခေါ်၍ သွက်သွက်လည်အောင် လက်သီးစာကျွေးလေ့ရှိ၏။ ဂျက်ဂျွန်ဆင် ဗိုလ်လုပွဲမှာ

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

နိုင်သွားပြီဆိုတော့လည်း ဒမ်ပဲဆေးက သူ့ပုံကို အိတ် ၂ ဖက်စလုံးတွင်ဆွဲ၍ နားထင်၊ နားရင်းတွေပွင့်ထွက်မတတ် အားကုန်ကျုံးပြီး ဆုံးမခဲ့ပြန်ပါသတဲ့။

နောက် ၉ နှစ်ကြာပြီးနောက် လက်ဖြစ်သဲအိတ်တစ်လုံးနှင့် ကြက်တဲကြီး ထဲတွင် လက်ဝှေ့ရေးပြခဲ့သော ချာတိတ်ကလေးက ဂျက်ဂျွန်ဆင်ကို နောက် ကောက်ချပစ်ပြီး ကမ္ဘာ့ဟဲမီးဝိတ် ချန်ပီယံဖြစ်လာတော့သည်။ ဂျက်ဒမ်ပဲဆေး သည် ၁၉၁၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ဟဲမီးဝိတ်သရဖူကို ဆောင်းခဲ့ရ၏။

သူ့အဖေက ဆောက်လိတ်ခဲစီးတီးတွင်နေထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုမြို့ထုတ်သတင်း စာတစ်စောင်က လက်ဝှေ့ပွဲကြေးနန်းသတင်းကို လာနားထောင်ရန် သတင်းစာတိုက် သို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဧရာမလူအုပ်ကြီးသည် အနိုင်၊အရှုံးသတင်းကို သိရဖို့ သတင်းစာတိုက်အပြင်ဘက်တွင် ဇွဲနဲပဲဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ လူအုပ်ကြီးက ဒမ်ပဲဆေး၏ဖခင်ကြီးအား စကားထွက်ပြောရန် တောင်းဆိုကြသည်။

သူလည်း လေသာဆောင်ပေါ်ထွက်ရပ်ကာ သူ့သားသည် ၄ ချီထက် ပိုခံနိုင် မည် မထင်ကြောင်း၊ ဒါကလည်း ဂျက်စ်ဝီးလဒ်က သူ့သားထက် အဆမတန် ကြီးထွားနေခြင်းကြောင့် ဂျက်အနေဖြင့် ကြာရှည်ရင်ဆိုင်နိုင်မည့် အခွင့်အရေး သိပ်မရှိကြောင်းများကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့၏။

ဂျက်၏အောင်မြင်မှုသတင်းများက ကြေးနန်းစက်ပေါ် တဖျပ်ဖျပ်ရောက် လာသောအခါတွင်မူ ဘသားချောကြီး လေသာသို့ ပြေးထွက်ပြီး လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပုံက

“ကဲ- ကျုပ် အစကမပြောဘူးလား။ ကျုပ်ကောင် ကျိန်းသေပေါက်နိုင်လိမ့် မယ်လို့။ သူနိုင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြောခဲ့သားပဲ” တဲ့။

ဂျက် ဒမ်ပဲဆေးသည် ပြိုင်ပွဲအတွက်လေ့ကျင့်နေစဉ် တစ်နေ့တွင် အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဘုရားရှိခိုး၊ဆုတောင်းလေ့ ရှိသလို၊ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အကြိတ်အနယ် ပြိုင်ကြပြီဆိုတော့လည်း ပထမဆုံးအချက်ပေးခေါင်းလောင်း မထိုးခင် ဆုတောင်း၊ ဘုရားရှိခိုးမြဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ ဘုရားဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ယုံကြည်စိတ်နှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ တိုးလာ ပြီး၊ လက်ဝှေ့ပွဲစတင်ရာတွင် အားရှိစေသည်ဟု သူက ဆိုခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘုရားဆုတောင်းဘဲနှင့် အစာ မစားသလို၊ အိပ်ရာ ဝင်တယ်လို့လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆုတောင်းသံတွေကို ဘုရားသခင်က အကြိမ်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ပြန်ကြား အဖြေပေးခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာအဖို့ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ တစ်စုံတစ်ရာမရဘဲ နှင့်တော့ ဘုရားသခင်ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါအပြည့်နှင့် ဆုတောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”



# ဝင်စတန် ချာချီလ် Winston Churchill

သင်္ချာ ဝါသနာ မပါပါဘူးဆိုမှ ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့ရသူ၊  
'ကြောက်မွေးပါ ဇာဂနာနှင့်နုတ်' ဆိုသော ကမ္ဘာကျော်ဝန်ကြီးချုပ်၊  
သေမင်းအန္တရာယ်ကို ဇွတ်တိုးရင်ဆိုင်ခဲ့သော စစ်သူရဲကောင်း။  
မနားတမ်းအလုပ်လုပ်သော နိုင်ငံရေး ပရောဟိတ်။

□ တစ်ခါတစ်ရံ 'အရေးမကြီးဘူး' ဟုထင်ရသော သေးသေးမွှားမွှားဖြစ်ရပ်  
ကလေးများက သမိုင်းကြောင်းကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်နိုင်သည် ဟူသောအချက်  
ကို ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲမှတ်စွဲထားမိ၏။

ပမာအားဖြင့် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၄ နှစ်ခန့်က (၁၈၅၇  
ခုနှစ်က) တိုင်းပြည်တစ်ဝန်း ကမောက်ကမ ကျီးလန်စာစားဖြစ်နေချိန်တွင် လီယို  
နတ် ဂျီရမ်းသည် ဝေါလ်စထရီငွေဈေးကွက်တွင် ဈေးကစားရင်း ပေါင် ၁၂ သိန်း  
ကျော် အမြတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်က လီယိုနတ်ဂျီရမ်းမှလွဲ၍ အခြားသူများအတွက် အရေးမပါဟု  
ထင်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ယခုမှစ၍ ထိုဖြစ်ရပ်က မျက်မှောက်သမိုင်းပေါ်တွင် အကြီး  
အကျယ် အကျိုးသက်ရောက်လွှမ်းမိုးခဲ့သည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမူ  
'လီယိုနတ်ဂျီရမ်း' ဆိုသူသာ ဝေါလ်စထရီတွင် ငွေကစား၍မအောင်မြင်ခဲ့ပါက၊  
ဝင်စတန်ချာချီလ်လည်း မွေးလာမည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝေါလ်  
စထရီ၏ငွေကစားသမားကြီး လီယိုနတ်ဂျီရမ်းမှာ ဝင်စတန်ချာချီလ်၏အဘိုး ဖြစ်သော  
ကြောင့်ပါပေတည်း။

ဝင်စတန်ချာချီ၏ အမေရိကန်ဘိုးအကြီးသည် နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းစာကြီး၏ ရှယ်ယာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သူမြတ်လိုက်သော ပေါင် ၁၂ သိန်းဖြင့် ဝယ်ခဲ့၏။ အမေရိက၏ ဧရာမမြင်းပြိုင်ကွင်းကြီး ၂ ခုကို စတည်ထောင်ခဲ့၏။ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားသို့ လျှောက်လည်၏။ အင်္ဂလန်ကိုရောက်တော့ တော်ဝင်မျိုးနွယ်တို့ကို ဧည့်ခံပွဲ ပေး၏။ အားလုံးကို စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ သူ၏ အမေရိကန်သမီးပျိုညှို့အားကောင်းသော အလှသူဌေးမကလေး ဂျင်နီဂျီရမ်းတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်မြေပိုင်ရှင်သူဌေးသား လော့ဒ်ရန်းဒေါ့ဖ် ချာချီလ်နှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ထိုနေ့မောင်နှံက ဝင်စတန်ချာချီလ်ကို ၁၈၇၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံက နာမည်ကျော်ဂေဟာကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဘာကင်ဟမ် နန်းတော်ကြီး၌ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။

ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် အမေရိကန်ကပြားဖြစ်သလို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သလောက် အံ့ထူးမဆုံးဖွယ်ရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးဆိုလည်း မမှား။

သူ့ဘဝက ဘယ်လောက်များ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

၂၃ ဒီဂရီ စောင်းငဲ့၍ လည်ပတ်နေသော ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုမှုနှင့် စွန့်စားမှုတွေတစ်ပုံကြီးပြည့်နှက်နေသော သူလိုလူမျိုး ရှိတော့မည် လို့ပင် မထင်ပါ။

ထိုအတူ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ဘဝ၏ချိုမြိန်မှုအရသာကို အလျှံပယ်ခံစားခွင့် ရသူမျိုးလည်း သူမှတစ်ပါး အခြားရှိ၊မရှိ မသိတော့ပါ။ သူသည် ရာစုနှစ်၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကျော် အကြွင်းမဲ့အာဏာပိုင်စိုး၍ ကမ္ဘာကြီးကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နိုင်ခဲ့သူဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှဘုရင့်ရေတပ်မတော်၏ ရေတပ်ဦးစီးဌာန ဒုညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ် အရပ်ဖက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအတူ ရာစုနှစ်၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကျော် လူတွေနှင့် ဖြစ်ရပ်တွေကို သူလိုသလို ပုံသွင်း ထုဆစ်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ တစ်ရှိန်ထိုး ထင်တိုင်းကြဲနိုင်သော အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းလည်း ရခဲ့၏။

ပန်းငွေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် ကလေးအရွယ်ကပင် စစ်သားလုပ်ရန် မျှော်မှန်း တမ်းတခဲ့သလို မကြာခဏပင် တပ်ရင်းကြီးတစ်ရင်းစာလောက်ရှိသော စစ်သားရုပ် များနှင့် တစ်နေကုန် ကစားနေလေ့ရှိ၏။ နောက်တော့လည်း ကမ္ဘာကျော် ဆင်း ဟတ်စ် စစ်တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ဘွဲ့ ရခဲ့ပြန်သည်။

သူသည် ဗြိတိသျှကြည်းတပ်မတော်တွင် ပီဘီစစ်သားအဖြစ် နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာအမှုတော်ထမ်းရင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဘင်္ဂါလီတပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် ခဲ့ရ၏။ ဆူဒန်သဲကန္တာရအတွင်း ကစ်ချင်နာတပ်များနှင့်လည်း အသေအကျေ စစ်ခွဲခွဲပူး၏။

ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် သူရသတ္တိကောင်းမှုနှင့် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ စွန့်စားမှုများ အတွက် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်မီကပင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ရ၏။ သို့နယ် မကြောက်မရွံ့နောက်မတွန့်တမ်း ရဲဝံ့ခြင်းနှင့် သတ္တိရှိခြင်းတို့ကြောင့် နာမည်ကျော် လာရုံမျှမက၊ အသက် ၂၆ နှစ်တည်းဖြင့် ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် ရွေးကောက်ခံခဲ့ ရသည်။

ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလို။ ၁၈၉၉ နှစ်ဦးပိုင်း ဘိုးဝါးစစ်ပွဲအတွင်း မောနင်းပိုစ် သတင်းစာကြီး၏စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် တောင်အာဖရိကသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည်။ စစ်သတင်းထောက်လခက ၁ လ ပေါင် ၂၅၀။ တစ်နေ့ကို ၈ ပေါင်နှုန်း ရသည်။ ဈေးကြီးဈေးကောင်းရသည်ပဲ ဆိုရမည်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မကြာမီပင် ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် ဗြိတိသျှသမိုင်းတွင် နာမည်အကျော် ကြားဆုံး စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ သူက သတင်းတွေပို့ခဲ့ရုံတင်မကဘဲ၊ အမြောက်တရစပ်ပစ်နေသော ရန်သူနယ်မြေထဲသို့ သံချပ်ကာရထားစီး၍ ဇွတ်တိုးဝင်သွားသည်။ ဘိုးဝါးများက သူ့ကို လက်ရဖမ်းမိပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်း ထားလိုက်၏။ သူက အကျဉ်းစခန်းမှ သက်စွန့်ဆံဖျားထွက် ပြေးခဲ့ရာက ကိုယ်တိုင်သတင်းဖန်တီးသူ သတင်းစာဇာတ်လိုက်ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ ရတော့သည်။

ဘိုးဝါးတွေအဖို့လည်း လွတ်တဲ့ငါး ကြီးရပါချေပြီ။ သူတို့က အင်္ဂလိပ် အရှင်သခင်တစ်ပါး၏ သားတော်ဖြစ်သူ ဝန်စတန်ချာချီလ်အား စစ်သုံးပန်းအဖြစ်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အပိုင်ဖမ်းမိပြီးမှ လွတ်သွားရခြင်းအတွက် ယမ်းပုံမီးကျ ဆွေဆွေခုန် ဒေါပွဲခွဲကြရ  
၏။ သူ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းမိရေးအတွက် ဆုငွေအမြောက်အမြား  
ထုတ်ခဲ့ကြ၏။

ချာချီလ်လည်း အကျဉ်းစခန်းမှလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဆိုကတည်းက ဘိုးဝါး  
စစ်သားများစောင့်ကြပ်နေသော ရထားလမ်းများနှင့် တံတားများအပါအဝင် မိုင်  
ပေါင်းရာချီ၍ ရန်သူ့နိုင်ငံအတွင်းမှ အလွတ်ရုန်းခုန်းစိုင်းခဲ့ရသည်။ သည်ကြားထဲ  
ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ ကုန်ရထားကြီးတွေပေါ်ကတစ်ဖုံ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ရသလို၊ သစ်တော  
ထဲ၊ ကွင်းပြင်ထဲ၊ မီးသွေးမိုင်းတွေထဲ ပုန်းအိပ်လာရ၏။ ညွှန်အိုင်ကြီးတွေကို  
ရုန်းဖြတ်ပြီး မြစ်၊ချောင်းအတန်တန်ကိုလည်း လက်ပစ်ကူးခဲ့ရသေးသည်။

အာဖရိကကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးများအတွင်း သူ့ အမောဆိုကာ လဲကျသေမည့်  
အချိန်ကိုစောင့်၍ ခေါင်းပေါ်မှာဝဲပျံ့လိုက်ပါလာသော သွားရေတမြားမြား လင်းတ  
ငတ်ကြီးတွေကြားကလည်း ဒယီးဒယိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြန်၏။

သူ၏အသက်ဘေးမှ ထွက်ပြေးခန်းကား တုဖက်နှိုင်းစရာ မရှိ။ အကောင်း  
တကာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ဝင်စတန်ချာချီလ်က အချို့ပေါ် သကာလောင်း  
သလို မူရင်းအဖြစ်အပျက်ကို အသက်ရှူရပ်လောက်အောင် ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး  
ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားပြီး မောနင်းပို့စ်သတင်းစာကြီးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ဇာတ်လမ်း  
က အသည်းနှင့်စရာ၊ ရင်တုန်လှိုက်မောစရာတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် စာနယ်ဇင်းလောကကို သိမ့်သိမ့်တုန်ကိုင်လှုပ်လိုက်သော  
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အနေဖြင့်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ရ၏။

ဝင်စတန်ချာချီလ်၏အိမ်အပြန်ကို နိုင်ငံသူရဲကောင်းအဖြစ် အင်္ဂလန်က  
ကြိုဆိုကြသည်။ သူ၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့် တိုက်ပွဲဝင် လှုပ်ရှားမှုများကိုပင် သီချင်းတစ်ပုဒ်  
စပ်ဆို ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသေးသည်။ သူစကားပြောတာကို နားထောင်ဖို့ ဧရာမလူအုပ်  
ကြီးက ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေရ၏။

အဆုံးတွင် သူ၏ သူမတူအောင်စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် ဂုဏ်သတင်းကျော်  
စောထင်ရှားမှုကိုအရင်းခံသော လူထု၏ အင်တိုက်အားတိုက်ထောက်ခံမှုဖြင့်  
ချာချီလ်သည် ပါလီမန်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အရွေးခံရပါတော့၏။

ချာချီလ် တစ်သက်လုံး လက်သုံးပြုခဲ့သည့် ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ရှိပါသည်။  
‘အန္တရာယ်ကနေ ဘယ်တော့မျှ ရှောင်မပြေးနှင့်’တဲ့။

တစ်ညလျှင် ပေါင် ၂၂၀ နှုန်းရသော ပို့ချချက် ၄၅ တွဲကို ဟောပြောပို့ချ  
ရန် ၁၉၂၁ ခုနှစ်က အမေရိကန်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

သို့သော် သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိမ့်မည်ဟု စကော့တလန်ယာဒ်  
စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးက သတင်းရလိုက်၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင်နက်အတွင်းရှိ နိုင်ငံ  
အချို့မှ အဖိနှိပ်ခံ အစွန်းရောက်သမားများစုစည်းပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ‘လုပ်ကြံ  
ရေးအဖွဲ့’များ တည်ထောင်ထားကြောင်း၊ ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် အင်္ဂလိပ်  
အာဏာပိုင်အစိုးရ၏ အထိမ်းအမှတ်သင်္ကေတ ဖြစ်လာကတည်းက ပစ်မှတ်ဘဝ  
ရောက်ခဲ့သလို၊ ယခု အမေရိကန်ဟောပြောပွဲခရီးမှာ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် ကြံရွယ်  
ထားကြောင်း စကော့တလန်ယာဒ်များက သတိပေးခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမယ့် အတန်  
တန်သတိပေးသည့်ကြားကပင် ချာချီလ်သည် သူ့ဟောပြောပွဲခရီးစဉ်ကို ရဲရဲကြီး  
ရှေ့သို့ချီကာ ဆက်လုပ်ခဲ့၏။

သူ အနောက်ဘက်မြို့တော်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါမှာတော့ ထိုမြို့ရှိ  
‘လုပ်ကြံရေးအဖွဲ့’မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်စုက ဟောပြောပွဲလက်မှတ်တွေ ဝယ်ထားသည်  
ဟု သိလိုက်၏။

မြို့တော်ရဲမင်းကြီးက အလန့်တကြားထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ‘ဟောပြောပွဲကို  
ချက်ချင်းပိတ်ပစ်ရန်’ အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချာချီလ်၏မန်နေဂျာ  
လူဝစ္စ ဂျေ အယ်လ်ဘာ က ထိုအမိန့်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ချာချီလ်က သူ့မန်နေဂျာ  
ကို ထောက်ခံချီးကျူး၏။

“မင်းမှန်တယ် အယ်လ်ဘာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့  
အန္တရာယ်ကို ကျောပေးပြီးရှောင်ပြေးဖို့ ဘယ်တော့မျှ မကြိုးစားသင့်ဘူးကွ။  
အဲသလို လုပ်မယ့်အစား၊ အန္တရာယ်ကို မမှုတမ်းထိပ်တိုက်ပြေးတွေ့လိုက်တာ  
မင်းကို တစ်ဝက်လောက်သက်သာစေနိုင်တယ်။ အေး- ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ်  
ဘယ်တော့မျှ ရှောင်မပြေးနှင့်။ ဘယ်တော့မျှ အရှုံးမပေးနှင့်”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဝင်စတန်ချာချီလ်သည် သူပြောသည့်အတိုင်းလုပ်၍ ကြောက်မွေးပါ ဇာဂနာ နှင့်နုတ်၊ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့တတ်သည့်လူစား ဖြစ်၏။  
 သူ့ဘဝတွင် သည်အဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံရ၏။

သူ ရေတပ်ဦးစီးချုပ်ဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ဗြိတိသျှရေတပ်မတော် ၌ လေယာဉ်ကြီး၊ ငယ် ၁ ဒါဇင်သာရှိခဲ့၏။ ထိုအချိန်က ၁၉၁၁ ခုနှစ်ဖြစ်၍၊ လူသားတွေ လေထဲသို့ ပထမဆုံးပျံသန်းခဲ့သည်မှာ ၈ နှစ်သာ ကြာသေး၏။ ထိုနှစ်ကာလများအထိ လေကြောင်းပျံသန်းမှုတိုင်းမှာ သေမင်းနှင့်စိန်ခေါ်ပြီး အသက် ကို ရင်းရသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့လင့်ကစား ဝင်စတန်ချာချီလ်ကတော့ လေထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပျံခဲ့သည်။

သူသည် သူပိုင်လေယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းခဲ့ရာမှ တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် အကြိမ်ကြိမ်ပျက်ကျခဲ့ဖူးသလို၊ သေဘေးက လက်တစ်လုံးခြား လွတ်မြောက်ခဲ့ရ သည်သာ ဖြစ်၏။ အစိုးရပိုင်းက သူ့ကို လေယာဉ်မောင်းခြင်းကနားရန် တိုက်တွန်း ပေမယ့်လည်း သူက အသည်းမာမာဖြင့် ခေါင်း တွင်တွင်ခါခဲ့၏။

သူက လေယာဉ်မောင်းရင်း အသည်းတလှုပ်လှုပ် ရင်ဖိုခံစားရခြင်းနှင့် အန္တရာယ်တွေကြုံရခြင်းကို အရသာတွေ့ပြီး ချစ်မက်နေသည်ကိုး။ ပြီးတော့လည်း ‘လေယာဉ်တွေက စစ်ရေးစစ်ရာများတွင် တော်လှန်မှုအသစ် လုပ်လိမ့်မည်’ဟု လည်း ကြိုမြင်၊ ကြိုတွက်မိထားသည်။

ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်၏ လေယာဉ်အင်အားကိုတိုးချဲ့ခဲ့ရာ၌ ဝင်စတန် ချာချီလ်၏ စွမ်းဆောင်အားထုတ်မှုပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်၏။

ဝင်စတန်ချာချီလ်၏ ထူးခြားသောအရည်အသွေးတစ်ရပ်မှာ တစ်ရှူးထိုး တဖောက်ကန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း ပါပေတည်း။

သူ ပညာသင်ခဲ့ပုံကပင် ထိုအချက်အတွက် ဥပမာကောင်းတစ်ခုဟု ဆိုရ ပါမည်။ သူ ငယ်စဉ်က စာ အလွန်ညံ့၏။

လက်တင်ဘာသာ၊ ဂရိဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ၊ သင်္ချာဘာသာရပ် များကို မထိမဲ့မြင်လုပ်ခဲ့၏။ သူက နိုင်ငံခြားဘာသာတွေသင်ကြား၍ အချိန်ဖြုန်း မပစ်ချင်။ အင်္ဂလိပ်စာကို ဆရာတစ်ဆူဖြစ်အောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သင်ကြား

တတ်မြောက်ထားဖို့ လိုသည်ဟု သဲသဲမဲမဲယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ်လည်း သူ မှန်သင့်သလောက်မှန်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဒီလို နိုင်ငံခြားဘာသာရပ်များနှင့် သင်္ချာကိုအလေးမထားမှုကြောင့် အခြေခံပညာသင်ကျောင်းတွင် အတန်းထဲ၌ အောက်ပိတ်နောက်ပိတ်ဆုံး ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဒီကြားထဲက ထူးထွေသည့်အံ့ရာသော်ဟု ဆိုရမည့်အဖြစ်မှာ ဂဏန်းသင်္ချာကို စိတ်မဝင်စားဘဲပစ်ပယ်ခဲ့သူ ချာတိတ်လေးက တစ်ချိန်တွင် ဘဏ္ဍာအခွန်ဌာနအကြီး အကဲ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရပြီး၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ငွေကြေးကိစ္စများကို ၄ နှစ်လုံးလုံး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ခြင်း ပေတည်း။

သူ့ခမျာ ဆင်းဟတ်စစ် စစ်တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရဖို့ကိုလည်း ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် ဝင်ဖြေခဲ့ရ၏။ ၃ ကြိမ်စလုံး စားမေးပွဲကျ၏။ ၄ ကြိမ်မြောက် ကြိုးစားတော့မှ အောင်သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်အမြင့်ဆုံး ကျောင်း ၂ ကျောင်းဖြစ်သော ဟာရီးလ် နှင့် ဆင်းဟတ်စစ်ကထွက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသူများ ကြုံနေကျ အဖြစ်နှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။ ဒါကတော့ နာမည်အရသာ ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရ။ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမျှမသိ၊ ဘာမျှမတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သည့်နောက်မှာတော့ တကယ်ပညာတတ်ဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပညာသင်ကြားရန် အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်ရှိသူမိခင်အား အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များနှင့် သမိုင်း၊ ဒဿနိက၊ ဘောဂဗေဒဆိုင်ရာစာအုပ်များကိုပို့ပေးရန် လှမ်းမှာခဲ့တော့၏။

ပြီးတော့ ပူစပ်ပူလောင်ညတွေမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အရာရှိများ သိုးနေအောင် အိပ်နေချိန်မျိုးတွင် သူက ပလေတိုမှသည် ဂစ်ဘွန်းနှင့် ရှိတ်စပီးယားအဆုံးရှိ သောစာအုပ်တွေကို အငမ်းမရ ကျက်ဖတ်နေမိပါလေတော့သည်။

သူသည် လူနားလည်လွယ်၍ ထိရောက်ပြောင်မြောက်သောဝါကျများကို ရေးသားရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူ လေ့ကျင့်ခဲ့၏။ ထိုဝါကျများက သူ့ မိန့်ခွန်း တွေ၊ စာအုပ်တွေထဲအထိပါလာခဲ့ရာမှ တေးသီချင်းဆိုဖွဲ့နိုင်သည့်တိုင်အောင်လည်း အသုံးတည့်ခဲ့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ထို့အပြင် အသံအက်ဏ္ဍပိုး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် သိသိသာသာဆိုးဝါးသော စကားပြောသမားဘဝမှ ထက်မြတ်တက်ကြွ၍ စကားပြောအကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောင်းလဲနိုင်လိုက်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း ဝင်စတန် ချာချီလ်သည် တစ်နေ့လျှင် ၁၄ နာရီမှ ၁၇ နာရီတိုင်တိုင် မနားတမ်း ကျုံးလုပ်ခဲ့သည့် ရက်တွေကလည်း တစ်ပုံကြီး။ ယနေ့တိုင်အောင် သူသည် အင်တိုက်အားတိုက် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်သလို၊ သူ၏ မြောက်မြားလှစွာသော အတွင်းရေးမှူးများကို အလုပ်နှင့် လက် မပြတ်တမ်းထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းထားနိုင်၏။

သို့ကလို့ သူလုပ်နိုင်စွမ်းခြင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းတန်းလန်းက အပန်းဖြေတတ်ခဲ့ပြီး၊ မောပန်းမနွမ်းနယ်ခင် အနားယူတတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မနက် ၁၀ နာရီ မခွဲမချင်း အိပ်ရာက ထလေ့မရှိ။

ဒါပေမယ့် ထိုမတိုင်မီ ၃ နာရီလုံးလုံး အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလားလိုမ့်လားကြားက ဆေးပြင်းလိပ်တုတ်တုတ်ကြီးခဲလျက်နှင့် တယ်လီဖုန်းတွေ ဆက်၊ ရေးစရာတွေ နှုတ်တိုက်ချ၊ သတင်းစာ၊ အစီရင်ခံစာ၊ ကြေးနန်းစာတွေ ဖတ်ခဲ့ပြီးသား။

၁၀ နာရီခွဲပြီးမှ အိပ်ရာထခဲ့သည့်နောက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား ဟောင်းကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရိတ်၏။

၁ နာရီတွင် နေ့လယ်စာစား၍၊ တစ်နာရီခန့် အိပ်ပြီး၊ တစ်ညနေလုံး လုပ်စရာရှိတာတွေ တောက်လျှောက်လုပ်တော့သည်။ ညနေ ၅ နာရီတွင် တစ်ဖန် အိပ်ရာဝင်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ နာရီဝက်မျှသာမှေးခြင်း ဖြစ်၏။ ညစာစားပြီးသည့်နောက် သန်းခေါင်ယံအထိ အလုပ် လုပ်နေတတ်ပြန်၏။

ဝင်စတန်ချာချီလ်၏ မိန့်ခွန်း ဟောပြောချက်များကို 'အင်္ဂလန်ကြီး အိပ်မောကျနေခိုက်တွင်' ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာတစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံရေးသမားနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်အများစုက တစ်ကမ္ဘာလုံး စစ်မီးကြီးတောက်တော့မည့်အဖြစ်ကို လုံးဝမေ့လျော့လျက် ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ချာချီလ်က ဟစ်တလာ၏ သေတွင်းတူး၊ မီးလောင်တိုက်သွင်းမည့်အန္တရာယ်ကို တွေးမိ၊ တွက်မိခဲ့၏။

၁၉၃၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၉ ခုနှစ်အထိ ၆ နှစ်တိုင်အောင် နေ့တိုင်းလိုလို 'ဂျာမနီ၌ လက်နက် ပြန်လည်တပ်ဆင် စုဆောင်းနေကြောင်း၊ ဟစ်တလာသည် တင့်ကားများ၊ အမြောက်များ၊ လေယာဉ်များကို တည်ဆောက်လျက် ဗြိတိန်နိုင်ငံ ကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သင်္ဘောများကို မြှုပ်ပစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို သိမ်းပိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများ' ကို သူ သတိပေး အော်ဟစ်နေခဲ့သည်။ သူက ဟစ်တလာ၏ခြေလှမ်းနှင့် အကြံတွေအားလုံးကို ကြိုမြင် ခဲ့တာ အမှန်ပင်။

အကယ်၍ အင်္ဂလန်သည် သူ့ဟောကိန်းထုတ်ဖော်ချက်များကိုသာ အရေး ထားနားထောင်ပြီး တစ်ဖက်ရန်သူ၏ခြိမ်းခြောက်မှုကို လက်နက်စွဲကိုင် ဟန့်တား ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်၊ 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ်' ဟူသည်မှာ အရူးတစ်ယောက်၏အိပ်မက် အဖြစ်သာ လေထဲ လွင့်ပြယ်သွားမှာ မလွဲပါတကား။



# အယ်လီ ကူဘတ်ဆန် Ely Culbertson

မိန်းမယူရန် ကြော်ငြာခေါ်ခဲ့ရာက  
လျှောက်လွှာရှင် ၃၀၀ ကျော် လက်ခံရရှိခဲ့သူ။  
စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ရွှေဘုံပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့  
ခုန်ချပြီး ပြည်သူ့ဘဝ လေ့လာခဲ့သူ။  
စိတ်ကူးယဉ်သမား၏  
လက်တွေ့အဖြစ်ဆန်း ဘဝများ။

□ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် ‘အလုံးစုံ ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဟူသောအမည်ဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ် ထွက်လာ၏။ ‘စစ်ဖြစ်အောင် ဘာတွေက ဖန်တီးသလဲ’ ဆိုတာနှင့် ‘ငြိမ်းချမ်းအောင် ဘယ်လိုစေ့စပ်မလဲ’ ဟူ၍ တင်ပြထားသည်။

ထိုစာအုပ်ကို အယ်လီကူဘတ်ဆန်က ၄ နှစ်ကြာ အချိန်ယူ ရေးခဲ့၏။

သူ့စာအုပ်ထဲ၌ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသော အကြီးမားဆုံးနှင့် ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အနာဂတ်စစ်များကို တားဆီးကာကွယ်ရေး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြိုးစားထား၏။

နယူးယောက်တိုင်းမိစ်သတင်းစာကြီးက ကူဘတ်ဆန်၏စာအုပ်ကို ကြောင်း ကျိုးဆီလျော်၍ စိတ်ကူးအတွေးကောင်းသော လက်ရာကောင်းတစ်ခုအဖြစ် ချီးကျူးခဲ့သည်။

ဤ ကူဘတ်ဆန်သည် အပျော်တမ်း ဘရစ်ဂျဲကစားနည်းများကို စထွင်ရေး သားခဲ့ရာက ကမ္ဘာသိခဲ့သောကူဘတ်ဆန်နှင့် တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်နေသည် ကလည်း ထူးဆန်းလှပါဘိ။

သူ၏ ဖဲချင်းဆက်ကစားနည်းက သူ့ကို ချမ်းသာကျော်ကြားစေခဲ့၏။ သို့ သော် ကူဘတ်ဆန်သည် ဖဲကစားနည်းသင်ကြားခြင်းကို အရန်လုပ်ငန်းအဖြစ်သာ သဘောထား၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ကျွန်တော့်ကို သူ ပြောပြခဲ့ရာတွင် သူ၏ ဘဝရည်မှန်း ချက်အစစ်မှာ 'လူတွေသည် လူစုလူဝေးနှင့် အုပ်သင်းဖွဲ့မိသည့်အခါ ဘယ်သို့ ပြုမူသည်၊ အမျိုးသားနိုင်ငံရေး ကြံချိန်၌ ဘယ်သို့ ကြံဆောင်သည်' ဟူသော အချက်များကိုလေ့လာသော 'mass psychology' ကို အထူးပြုလေ့လာလိုခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်းပင်။

ကူဘတ်ဆန်၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးမှာ စာမျက်နှာ ၇၀၀ မျှရှိ၍ ထူထဲလှပြီ။ 'လူတစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသောဘဝများ' ဟု နာမည် ပေးထားသည်။ ထိုခေါင်းစဉ်က အယ်လီကူဘတ်ဆန်မှာ ဘဝတစ်ခုကိုသာ ဦး ဆောင်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ဘဝပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုဘဝများမှာလည်း ထူးဆန်းလှသည်ဟု ဖော်ညွှန်းထားပါ၏။

ထူးဆန်းသတဲ့။ အမှန်တော့ သူ့ဘဝတွေမှာ 'ထူးဆန်းတယ်' မမည်ပါ။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ဆန်ဆန် အံ့မခန်းဆန်းကြယ်လှတာသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အမေရိကန်မီလျံနာသူဌေးကြီး၏ သားစင်စစ်က ရုရှားတော်လှန်ရေးသမားဖြစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းပါပေတည်း။

သူသည် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများနှင့် တော်လှန်ရေးကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် လီနင်ထုတ်ဝေနေသော ဘောလ်ရှိဗစ် သတင်းစာများကို ရုရှားပြည်အတွင်းသို့ ခိုးသွင်းခဲ့၏။

ထို့အတူ နန်းတော်ကြီးတမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသော အိမ်ဂေဟာ ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ရပြီး ဆင်းရဲသားတွေကြားတွင် ရောနှောနေထိုင်လျက်၊ လမ်းတကာ လည်၍ ပေါင်မုန့်လျှောက်တောင်းစားရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရင်နှင့် ဖွယ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

m g y အယ်လီကူဘတ်ဆန်၏ဘဝသည် ဖဲကစားခြင်းကို ‘မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာ တို့၏ အလေ့အကျင့်လမ်းစဉ်’ ဟု ယုံကြည်ခဲ့သူ ဘာသာရေးသမား စကော့လူမျိုး ဖခင်ကြီး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရလင့်ကစား၊ အတော်ဆုံး အကျော် ဆုံး ဖဲဝိဇ္ဇာဖြစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်၏ဇာတ်လမ်း ဆိုလျှင်လည်း မှန်၏။

ထိုစာအုပ်မှာ အမေရိကန်ဖဲကစားနည်း ဖြန့်ဝေသင်ပေးခြင်းဖြင့် ပေါင် ၂ သိန်းရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ရုရှားအကျဉ်းထောင်တစ်ခု၏ ကြိုးတိုက်ထဲ အသွင်းခံရသည့်တိုင် ဖဲကစားတတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်၏ဘဝဇာတ်လမ်း ကို တင်ပြထားခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ကူဘတ်ဆန်ဘဝသည် ရုရှားတွင်မွေးဖွားသော အမေရိကန်နိုင်ငံသား အဖြစ် နှင့် ဘာသာစကား ၈ မျိုး ပြောနိုင်ခဲ့ပေမယ့်၊ အသက် ၁၈ နှစ်ရောက်ချိန်အထိ အင်္ဂလိပ်စကား အလုံး ၁၀၀ ထက် ပိုမပြောတတ်ရှာသော အမေရိကန်တစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်း။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်မချင်း ဝင်ခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ သူသည် ကမ္ဘာကျော်တက္ကသိုလ်ကြီး ၆ ခု၌ တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်နှင့် အမျှ ကြေးစားလောင်းကစားသမားအဖြစ်လည်း ၆ နှစ်တိုင်တိုင် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းခဲ့ဖူး၏။

ရိုးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်စ်စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကြီးက ကူဘတ်ဆန်အား ဘက်စုံထူးချွန် သူ ပါရမီရှင်အဖြစ် ဖော်ကျူးခဲ့၏။ သို့တိုင် သူ့ခမျာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝဖြင့် လူပေါင်းများစွာထံ၊ အိမ်ရှင်မတွေထံ လိုက်တောင်းစားခဲ့ရပြီးနောက်၊ နှစ်အတန် ကြာသောအခါ ထိုအိမ်ရှင်မတို့ပင် သူ့ဆီက အမှတ်တရ လက်မှတ်ကလေးရဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရသူတွေ ပါကောင်းပါသွားပါလိမ့်မည်။

မယုံနိုင်လောက်အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးထားသော သူ့ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်အတွင်းက ကူဘတ်ဆန်၏ အိပ်မက်ယမင်းပျို သတို့သမီးလောင်း ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ပုံကလေးက ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကြည်နူးပျော်မြူးစရာ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

m.g.y.o ကူဘတ်ဆန်က ‘ယောက်ျားအတော်များများရဲ့ ဖူးစာဖက်ဇနီးလောင်း ရွေးပုံ  
တွေမှာ အလွယ်တကူနှင့် မတော်တဆနိုင်လွန်းသည်ကို သူ အံ့သြခဲ့ရကြောင်း’  
ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူး၏။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူကကော ဒီလို မလုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ကျောင်းမှာဖြစ်စေ၊  
အလုပ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အိမ်မှာဖြစ်စေ ဆုံတွေ့လိုက်ပြီး လက်ထပ်  
ယူခဲ့ကြသည်ချည်း မဟုတ်ပါလား။

ကူဘတ်ဆန်ကတော့ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာမည်ဆိုလျှင် ‘မြင်း  
ဦးနှောက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းသောဉာဏ်ကို သုံးပြီး၊ လက်ရေးတို၊ လက်နှိပ်စက်  
စာရေးမတစ်ယောက်ငှားသလို ရှာမည်’ ဟု ဖွင့်ဟခဲ့ပါ၏။

‘လက်ရေးတို၊ လက်နှိပ်စက်စာရေးမတစ်ယောက် အလိုရှိပြီ’ ဆိုလျှင်လည်း  
သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာခေါ်ပြီး၊ လျှောက်လာသူတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးထဲမှ  
စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လိုက်ပါမည်တဲ့။ ဒါဖြင့် ‘ဇနီးလောင်း အလိုရှိသည်’ ဟု သူ  
တိုက်ရိုက် ကြော်ငြာခဲ့ပါသလား။ အို- ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ။ မဟုတ်-  
မဟုတ်။

ကူဘတ်ဆန်ဆိုတာ လူပါးလူနပ်၊ မာယာ ၁၀၀၀ နှင့်ယောက်ျား၊ ဧရာမ  
ဉာဏ်ကြီးရှင်။

သူက အမေရိကန် ပန်းချီဆရာဟန်ဆောင်ပြီး၊ ‘မော်ဒယ်ဂဲလ် လိုချင်ကြောင်း  
ဖြင့် အီတလီတွင် ကြော်ငြာထဲ၌ သူလိုချင်သည့်အရည်အချင်းတွေကို အတိအကျ  
ဖော်ပြထား၏။ စံပြမယ်၏ ခါး၊ ရင်၊ တင် အတိုင်းအတာတွေနှင့် မျက်လုံး  
အရောင်၊ အသားအရေ၊ အသက်၊ ရုပ်လက္ခဏာမှအစ စံချိန်စံညွှန်းတွေ ပေး  
ထားသည်။

ဒါကို သူ ဘယ်မှာ ကြော်ငြာပါသလဲ။ နေရာတကာ လိုက်ကပ်ပါသလား။  
ဝေးပါသေး။

သူကိုယ်တိုင် အီတလီနိုင်ငံ ပိုင်ဒ်မောင့်နယ်သို့ တကူးတကသွားလိုက်သည်  
ပေါ့။ ပိုင်ဒ်မောင့်နယ်ကား အချောအလှတွေပေါလှသဖြင့် နာမည်ကျော်တယ်လေ။  
သူက ကြူရင်မြို့တော်၏ စာတိုက်သေတ္တာတစ်လုံးအောက်တွင် မော်ဒယ်တစ်  
ယောက်အလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာကပ်လိုက်သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

သူ့လုပ်ချက်က စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်သလို၊ သူကလည်း ပီပီပြင်ပြင်ရုပ်လုံးဖော်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့သည်။

စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်သည်။ ချစ်ရေးချစ်ရာ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းမှန်သမျှဖတ်ရုံမက အသေးစိတ်ကျက်မှတ်လေ့လာ သည်။

သူ့လိုလားချက်တွေ သိပ် တိကျပြတ်သားလွန်းနေသဖြင့် လျှောက်လွှာ ၁ ဒါဇင်ထက် ပိုမည်ဟု မထင်ခဲ့။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ လျှောက်လွှာ ၃၀၀ ကျော် ရခဲ့ပါသတဲ့။

ဪ- ‘လျှောက်လွှာရှင်သည် ၁၈ နှစ်နှင့် ၂၁ နှစ်ကြားသာ ရှိရမည်’ ဟု ကြော်ငြာထဲတွင် ဖော်ပြခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် လျှောက်ထားသူအမျိုးသမီး အတော်များများမှာ ‘သွားမလှ၊ ခါးဝဝနှင့် အသားကလည်းညို၊ ခြေသလုံးတုတ် တုတ်၊ အသက် ၄၀ ကျော်တွေ ဖြစ်နေသည်’ ဟု ကူဘတ်ဆန်က ကျွန်တော့်ကို ရယ်ရယ်မောမောပြောပြခဲ့၏။ အဖြစ်ကတော့ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊ ဆွေးစရာလည်း ကောင်း။

သူက ပန်းချီဆရာ၏ စံပြမယ်လောင်းလျာ ၃၀၀ စလုံးကို ပြည်သူ့ပန်းခြံ ထောင့် ၄ ထောင့်တွင် ၁၅ မိနစ်စီခြား၍ တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးရန် စာပြန်လိုက်၏။ စာထဲတွင် နှင်းဆီပန်းအဖြူ ထိုးထားသောအမျိုးသားကို ရှာရန်လည်း ရေးသားခဲ့ ၏။

ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက် လာချိန်၌ ကူဘတ်ဆန်က လှမ်းကြည့်၊ အကဲခတ်၊ အနားကပ်သွားပြီး ပြောလိုက် ပါလိမ့်မည်။

“ဆောရီးပဲ အမိရယ်။ ကျွန်တော် မော်ဒယ်လ်ကလေးကို ရွေးပြီးပါပြီ” လို့။

သူတို့လေးတွေက တစ်နာရီပြီး၊ တစ်နာရီ၊ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ ပန်းခြံထဲတွင် လိပ်ပြာလေးတွေဝဲသလို လှည့်ပတ်နေကြရှာ၏။

“ဆောရီး အမိရယ်”

“ဆောရီး အမိ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

သူ့ခမျာလည်း ‘ဆောရီး’ လို့ပင် မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

သည့်နောက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သူ့အိပ်မက်သခင်မလေးကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။ အသက်က ၁၉ နှစ်လောက်။ ဆံပင်ကလည်း ပိတုံးရောင်ကေသာ ရွန်းလဲ့ဖြာလျက်။ မျက်လုံးကလေးတွေက သောကြာကြယ်အလား အသက်ရှူမှားစရာ။ ပြစ်မျိုးမှဲ့မတင် ဆိုတဲ့ ရုပ်ကလေး။ ရှာမှရှားတဲ့ တစ်ပြည်သူ အလှပဂေး။

သူက မြင်မြင်ချင်းပင် ကြွသွားသလို ရွှေရုပ်ကလေး၏အချစ်ကို အနုပညာ သမားဆန်ဆန် တဖြည်းဖြည်းသိမ်းသွင်း အရယူလိုချင်စိတ်ဖြင့် သူ့ကို အိတ်လီစကား သင်ဆရာမလေးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တော့၏။ အထူးသဖြင့် ဒန်တီ၏ ‘ဒီဗျိုင်း ကမ်မဒီ’ ကိုဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးရန် ငှားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စ သင်တန်းဆရာမနှင့် တပည့် ဇာတ်လမ်း ကလေး၏ မမျှော်လင့်သောအဆုံးသတ်ပျော်စရာ သို့မဟုတ် လွမ်းစရာကလေး အဖြစ် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ အမေရိကန်ပန်းချီဆရာအသွင်ဖမ်း၍ လူစည် ကားရာ ပန်းခြံထောင့် ၄ ဖက်တွင် ကောင်မကလေး ၃၀၀ ကို ရက်ပေါင်းများစွာ ချိန်းတွေ့နေသော ခေတ်သစ်ရီမီယို မင်းသားကလေးအား အိတ်လီရဲများက မျက်စိ နောက်လာ၏။

သူ သွားခြေရှုပ်သည့်အချိန်က အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရာသီဥတုသာယာ နေချိန်ဆို တော်ပါသေးရဲ့။ ခုတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်။

ကူဘတ်ဆန်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖြင့် ပြည်ဝင်လာသလို၊ အိတ်လီစကားကို ရုရှားသံဝဲ၍ ပြောနေမိ၏။

ကောင်းပါလေရဲ့။ သူ့ပုံစံကတော့ တယ်မနိပ်ဘူးဆိုပြီး ဖမ်းစစ်လိုက်တော့မှ ဘရစ်ဂျဲဖဲကစားနည်းတွင် ပါရဂူတစ်ဆူအဖြစ်ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သော အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးတစ်ဦးမှန်း သိသွားကြကာ၊ ‘အိတ်လီမှ ချက်ချင်းထွက်သွားစေ’ ဟု ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးပစ်လိုက်သည်။

နောက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခါမှ သူက သူ့အိပ်မက်နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးကို နယူးယောက်မြို့တော်ကြီးတွင် ရှာတွေ့ခဲ့လေတော့၏။ ဒါပေမယ့် သည်တစ်ခါတော့ ပြည်ပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာထုတ်ပြီး ယူခဲ့ရခြင်းမဟုတ်ပါ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

မဂ်ယု အယ်လီကူဘတ်ဆန်၏ ဖခင်ကြီးမှာ စကော့အမျိုးသားဖြစ်သလို စွန့်စားရတာကို အလွန်မြတ်နိုးသည်။

သူသည် ရုရှားနိုင်ငံသို့သွား၍ ကော့ကေးဆပ်စ်တောင်တန်းများအကြားတွင် ဂရော့ဇီရေန်မြေမှ ရေန်ကြောကြီးကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုရေန်မြေမှာ အာဏာရှင်ဟစ်တလာက အပိုင်သိမ်းလိုသောကြောင့် အသက်ပေါင်း ၁ သန်းအသေခံခဲ့သော ရုရှားရေန်မြေများ၏ ရေန်အကြွယ်ဝဆုံး အဓိကအစိတ်အပိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ကူဘတ်ဆန်၏ဖခင်သည် ရုရှားရေန်တွင်းများမှ သန်းပေါင်းများစွာသော ပေါင်ငွေများကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီး၊ ကော့ဆက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏သမီးနှင့် ထိမ်းမြားခဲ့၏။

အဖေကြီးက သူ့သားကို အမေရိကန်၌ ပညာသင်စေချင်သဖြင့် ယေးလ်တက္ကသိုလ်သို့ ပို့ပေးလိုက်၏။ ဒါပေမယ့် အယ်လီသည် ယေးလ်၌ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျခဲ့ရသည်။ သို့တမူ မကြာခင်က ဇာဘုရင့်စစ်သားများ၏ သွေးဖျန်းဖျန်းထွက်အောင်နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းမှုများကို ပြန်လည်ခံစားလိုက်ရ၏။

သူတို့က သူ့ကို တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုများအတွက် ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့ရုံမက၊ သူ့ချစ်သူ ရုရှားမကလေးကိုပါ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အဖို့ ရုရှားပြည်တွင်းမှ ဘဝဆိုး၊ အသေဆိုးအနိဋ္ဌာရုံများကို မမြင်ချင်သည့်အဆုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးရာမှ ယေးလ်တွင် လူသစ် စိတ်သစ် ဘဝသစ်ထူထောင်လိုက်တော့၏။

နယူးဟောဗင်၌ ၄ လကြာ နေထိုင်ပြီးနောက် သူ၏ လစဉ်အသုံးစရိတ် ၂၅ ပေါင်ကို ညီဖြစ်သူအား ပေးခဲ့ပြီး၊ ‘နယူးယောက်ရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် သွားနေတော့မည်’ဟု အသိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်က အောက်ခြေလူတန်းစားနင်းပြားတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီး ဘဝကိုရပ်တည်ကြသလဲဆိုတာ သိချင်ခဲ့တယ်”

ကူဘတ်ဆန်က ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့်ခဲ့၏။

“ဒါနှင့်အမျှ သူတို့နေထိုင်သလိုပဲ ကျွန်တော်လိုက်နေဖို့ ကြံခဲ့တယ်”

သူသည် ၃ နှစ်လုံးလုံး ဆင်းရဲသားနင်းပြားတွေနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

အဖြေကတော့ သူသည် ထိပ်တန်းစာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အာသီသ  
ပြင်းစွာဆုံးဖြတ်ခဲ့သလို၊ စာအုပ်တွေကိုသာ ဖတ်နေရုံဖြင့် ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီး  
ဖြစ်လာမည် မဟုတ်မှန်း နားလည်ခဲ့သောကြောင့်ပါတဲ့။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးမှာ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပြင်းထန်ရမည်။  
ကြံ့သလိုကျပန်း နေနိုင်ရမည်။ လူ့သဘာဝတွေကို အကျွမ်းတဝင်သိရမည်။  
ဒါမှလည်း ရေးကွင်းရေးကွက်အချက်အလက်တွေ ရလာမည်မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့်အမျှ ကူဘတ်ဆန်လည်း ပထမဆုံးအနေဖြင့် အမေရိကန်လူနေမှုဘဝ  
၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်မှုနှင့် မတည်ငြိမ်ယိမ်းယိုင်နေမှုများကို လေ့လာရန်  
ပိုင်းဖြတ်ခဲ့မိသည်။

သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး၏သားသည် နယူးယောက်မြို့တော်၏မှောင်ရိပ်က  
သူခိုးများ၊ မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်သူများ၊ လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်များနှင့် လပေါင်းများ  
စွာ အရောတဝင် အတူနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ အမူးသမားများနှင့် ကလေးကလေးများ  
တစ်ည ၆ ပဲနီပေးပြီး ဝင်အိပ်နေကျ ဈေးပေါသောအခန်းများတွင်လည်း တအောင့်  
တနားဆိုသလို သွားနေဖူးသည်။

ထိုအတောအတွင်း သူသည် စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် တောက်တိုမယ်ရ  
အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်လုပ်ခဲ့၏။ နောက်တော့ သတင်းစာရောင်းခြင်းဖြင့် ဝမ်းစာ  
ရှာမိ၏။

ထိုအတွက် သူ့အဖို့ မြေပဲတစ်ပန်းကန်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖိုး ရခဲ့သလို၊  
တစ်ခါက ဟိုရေးရှိုး အဲလ်ဂါနေသွားဖူးသော သတင်းစာပို့သမားများဂေဟာတွင်  
၁ ခုတင်ကို ၁၀ ပဲနီနှုန်းဖြင့် ညအိပ်ရန်လည်း လုံလောက်သောငွေကို ရခဲ့သည်။  
သည်ကြားထဲမှ သံထည်အလုပ်သမားများသမဂ္ဂတွင် ဖွင့်လှစ်သော ညကျောင်း၌  
တက်ရောက်ခဲ့သေး၏။

ထို့အပြင် ပေါင်မုန့် တန်းစီဖူး၏။ မူးယစ်ဆေးစွဲအုပ်စုနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်  
ဖူး၏။

လအတန်ကြာပြီးနောက်တွင် ကနေဒါတောင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်သန်း  
ဖောက်လုပ်နေသော ကနေဒီယန် အမျိုးသားရထားလမ်းလုပ်ငန်းခွင်မှ အလုပ်သမား  
ဂိုဏ်းတွင် အချိန်မှတ်စာရေးအလုပ်ကို ရခဲ့လေ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်